

တက္ကသိုလ်

နေဝင်းအောင်

ဘယ်သူ့ရဲ့သလဲ

BURMESE
CLASSIC
.com

ကျွန်းကပ်ချင်းယဉ်

www.burmeseclassic.com

ဝေဖန်/လုံးချင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၂၇၀၁၀၇
အစိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၂၄၀၇၀၇

ပထမအကြိမ်
၂၀၀၇ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ
အုပ်ရေး - ၅၀၀၊ တန်ဘိုး - ၂၅၀ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးကျော်မိုး (၀၃၇၆၅)၊ ရွှေပဒုမ္မာစာပေ
၁၅၈/က၊ ၃၇လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်
ဒေါ်တင်တင်ဌေး(၀၄၆၈၁)၊ ပန်းကြာခိုင်ပုံနှိပ်တိုက်
၁၅၈/က၊ ၃၇လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး - ရွှေပဒုမ္မာစာပေ
၁၅၈၊ ၃၇လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့။

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဘယ်သူမှူးသလဲ

အပို (၅)
တစ်ယောက်တစ်ယောက်ပြောသောသူများ

သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်း။
 သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်မှစ၍
 သိုင်းလောကတွင် စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။
 ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း ဆိုသလို သွေး
 ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသည် ပေါ်ပေါက်သည်နှင့် အစွမ်းပြတော့၏။
 သိုင်းလောကသားများ အားလုံးတို့သည် သွေးဝိညာဉ်
 ဂိုဏ်း တူသော အမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်မြိုင်နက် ထိတ်
 လန့် တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။
 အကြောင်းကား...
 သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသည် ဤတစ်နှစ်အတွင်း သိုင်းလောက
 မှ အင်အားကြီးမားသော ဂိုဏ်းကြီးငါးဂိုဏ်းနှင့် အဖွဲ့အစည်းဆန်
 ဖွဲ့တို့အား တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းကာ မိမိဂိုဏ်း၏ လက်အောက်ခံအ
 သို့ ကျရောက်စေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤမျှ မကသေးပါ။
 သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသည် ကုန်သည်ပွား၊ ခရီးသွားများ

မှ ဓားပြတိုက်ခြင်း၊ လူသတ်ခြင်းတို့ကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့သေးသည်။
 သူတို့ မလုပ်သည်မှာ မုဒိမ်းမှုသာ ရှိတော့သည်။
 အထူးသဖြင့်...
 သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသည် မည်သည့် နေရာတွင် စခန်းချ
 ၍ တည်ရှိပါသနည်း။ မည်သူမျှ မသိပါချေ။ မည်သို့ဆိုစေ။
 သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များတို့သည် သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်း
 ၏ ဒုစရိုက်မှုများ ကျူးလွန်မှုကို ဟန့်တားရန် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး
 ရှာဖွေကြဆဲကြလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်...
 နေပြည်တော်မှ သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များတို့သည်
 သိုင်းပညာ အလွန်အဆင့်မြင့်၍ ယုံကြည်စိတ်ချရသော ထောက်
 လှမ်းရေးမှူး တစ်ယောက်အား လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်း
 အား ဖြိုခွဲရန် သိုင်းလောကသို့ စေလွှတ်လိုက်ရလေသည်။
 ထိုလူသည် မည်သူနည်း။
 ထိုလူသည် သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းအား အမှန်တကယ် ဖြိုခွင်း
 နိုင်ပါမည်လော။ ထိုလူသည် လျှို့ဝှက်လူ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလူကို
 မည်သူမျှ မသိရှိကြပါ။

မိုးသည် အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းနေသည်။
 မိုးသီးမိုးပေါက်များ အဆက်မပြတ် ကျဆင်းသံသည် ညကို
 ခြိတ်လန့် ချောက်ချားစေ၏။ သို့သော်... ရွှံ့ဝှက်များ ထူထပ်
 သော လမ်းကျဉ်းကလေး၌ မှုန်ပျံ့ ဖီးရောင်အား တွေ့မြင်နေရ

သေး၏။

ထိုမီးရောင် ထွက်ပေါ်လာသောနေရာသည် ဝါးဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် မှဖြစ်သည်။ မီးခိုးမှိုင်းများ ပြည့်နှက်နေသော မီးအိမ်လေးတစ်လုံး သည် ဆိုင်ကလေး၏ အလယ်တွင် တည်ရှိနေသည်။

လေးတိုက်သဖြင့် မီးအိမ်ကလေး လှုပ်ယမ်းနေသည်။

ယင်းဆိုင်ကလေးသည် လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

ဤမျှ မီးတဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းနေသောည။

ဤကဲ့သို့ ညဉ့်နက်နေသော အချိန်။

ယင်းသို့ ရွံ့ငှက်များ ထူထပ်နေသော လမ်းကြားသို့ မည်သူက လာရောက်ပြီး စားသောက်ကြပါမည်နည်း။ ကလေး ကချေများပင် ဝင်ရောက်စားသောက်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့်... ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို၏ မျက်နှာပေါ်မှ ဝါးရေ များသည် ပို၍ ရွံ့တွလာလေသည်။ အဘိုးအိုသည် အိုလှလေပြီ သို့သော်...

ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာမှာ နုနယ်ချောမော၍ ဆေး ရောင်စုံများဖြင့် ခြယ်ဆွထားလေသည်။ သူမ၏အသက်သည် သုံးဆယ်ခန့်သာ ရှိပြီးမည်ဖြစ်သည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အချိုးအစား ပြေပြစ်လှပေသည်။

ဤမျှ လှပချောမောသော အမျိုးသမီးသည် အသက် အရွယ် အိုမင်းလှသော အဘိုးအို၏ ဇနီးမောင်နှံအဖြစ် ဖန်တီး သော အကြံမှာသည် မည်မျှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပါသနည်း။ ထ

လည်းထူး။ ဆန်းလည်းဆန်းလှသော လောကဉာဏ်ကား။

လောကသည် မည်သည့်အရာမဆို အစဉ်အမြဲ ပြောင်းလဲ နေတတ်သည်။ ယခုလည်း...

လမ်းကြားကလေးထဲမှ ခြေသံတစ်သံသည် ထွက်ပေါ်လာ သည်။ မိုးဖွဲကလေးများကြွားတွင် အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထား သော လူတစ်ယောက်သည် ဗွတ်များကို နင်းကျော်ဖြတ်ကာ ဆိုင် လေးထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာသည် မီးအိမ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ဝါကြွင့်ကြွင့် မီးရောင်ကဲ့သို့ပင် အဝါရောင် သမ်းနေသည်။

ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်နှင့် တူလှပေသည်။ သို့သော်...

သူသည် ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ဆိုင်ရှင်အဘိုး အိုအား ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူ့အသံ ကား လူမမာ၏ အသံမျိုး မဟုတ်ချေ။

"ကျုပ် ဆန်ဖြုတ်သောက်မယ်... ဆန်ဖြုတ်တစ်ခွက်ကို ပန်းကန်လုံး ကြီးကြီးနဲ့ ထည့်ပေးပါ..."

ထိုသို့ မာကျောစွာ ပြောလိုက်ပြီး နီးရာခုံတစ်ခုတွင် ဝင် ထိုင်လိုက်လေသည်။ ဟန်ပန်အမူအရာက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူ ဟုလည်း ပြော၍မရချေ။

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို၏ ဇနီးသည် ထိုလူထိုင်နေသော စားပွဲ

အနီးသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဆင်မယဉ်သာ ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် လျှောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်...

“အစ်ကိုကြီးက ကယ်လို ဆန်ပြုတ်မျိုး သောက်မှာလဲ”

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက အသံကြွကြီးနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်သောက်ချင်တာက လျှော့တစ်သောင်းတန်တဲ့ ဆန်ပြုတ်ပါ...”

ဆိုင်ရှင်အဘိုးတို့က အေးတိအေးစက်သော လေသံဖြင့်...

“မင်းက အဲဒီလို လျှော့တစ်သောင်းပေးပြီး ဆန်ပြုတ်ကို သောက်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိလို့လား...”

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် မနားတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...

“စမ်းကြည့်သေးတာပေါ့...”

ရုတ်တရက် အေးစက်သော အလင်းရောင်သည် ပွေးခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူ၏ လက်ထဲမှ သုံးပေခန့်ရှည်သော ဓားတစ်လက်သည် မြွေတစ်ကောင်ပမာ တိုးထွက်လာပြီး မလှုပ်မယှက် ထုံထိုင်းထိုင်း နိုင်လှစေကာ ဆိုင်ရှင်အဘိုးတို့၏ရင်စသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ဆိုင်ရှင်အဘိုးတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ရဟတ်ပမာ လှည့်လိုက်ပြီး၊ ခေါက်ဆွဲအား ညှပ်ယူရန် အသုံးပြုသော တူအကြီး နှစ်ချောင်းဖြင့် အစိမ်းရောင် ဝတ်ထားသော သူ၏ပခုံးပေါ်ရှိ သွေး

ကြောတစ်နေရာသို့ ထောက်လိုက်လေသည်။

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူ၏လက်သည် ဓားချက်စေ့ယမ်း လှုပ်ခါးလိုက်ရာ ဓားရောင် ထပ်မံဝင်းလက်သွားပြန်သည်။ ဓားဖျားသည် ဆိုင်ရှင်အဘိုးတို့၏ ရင်စသို့ ထိုးသွင်းနိုင်မလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်...

“ချင်း...”

ဓားဖျားသည် သံပြားတစ်ခုပေါ်သို့ ထိုးမိသွားသည့် အလား အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက်...

အရောင်တစ်ချက် လင်းလက်သွားပြီး ဓားသည် ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ သွားလေတော့သည်။ ယခု...

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ချေ။

သူသည် ဆိုင်ရှင်လင်မယားအား အေးစက်စက်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ပြုံးလိုက်ရင်း...

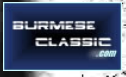
“ရှင်ဓားပညာ မဆိုးဘူး...”

“ထိုင်ပါရှင် ဆန်ပြုတ်သောက်ပါ...”

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော သူသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်သည် အလျှင်အမြန်ပင် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာလေသည်။

ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်သည် ဝက်သားဆန်ပြုတ် မဟုတ်ပါ။ ဘဲသားဆန်ပြုတ်လည်း မဟုတ်ပါ။ ထို့ပြင် ဆန်ပြုတ်မင် ရှိမနေပါ။

သို့သော် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်အတွင်း၍ လျှော့တစ်သောင်းတန်သော ငွေလွှဲလက်မှတ် စာစိထပ်ပါရှိနေသည်။

အယ်သုန္ဒသလဲ

၈

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောသူသည် ပန်းကန်
အတွင်းမှ ငွေလွှဲလက်မှတ်အား တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ၏မျက်
လုံးအစုံသည် ဝမ်းလက်သွားလေသည်။

တစ်သောင်းတန် ငွေလွှဲလက်မှတ်။ သူသည် ဆန်ပြုတ်
ပန်းကန်ကို သူရှေ့သို့ ဆွဲယူလိုက်လေ၏။

၉

◆ အက္ခသိုလ်နဲလင်းအောင်

အနံ (၂)
ပလ္လေ့ရက်

ဤကဲ့သို့ ရွံ့ဗွက်များ ထူထပ်နေသော လမ်းကြားကလေး
ထဲတွင်...

ယင်းကဲ့သို့ စုတ်ချာသော စားသောက်ဆိုင်ကလေးမှ ယင်း
ကဲ့သို့ လျှံငွေတစ်သောင်းတန်သော ဆန်ပြုတ်များကို ရောင်းချခြင်း
မှာ အံ့ဖွယ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ နောက်ပြီး သူက ဆန်ပြုတ်ရောင်းပြီး
လျှံငွေတစ်သောင်း ယူသည်မဟုတ်။ ဆိုင်ကပင် ပြန်ပေးနေသေး
သည်။

သို့သော် ဤလူတစ်ယောက်တည်းသာ ဤသို့ ဆန်ပြုတ်
မျိုးသောက်နိုင်သည့် အရည်အချင်း ရှိသည်မဟုတ်ပါ။

- သူထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် ဒုတိယလူ ထပ်မံရောက်ရှိလာ
လေသည်။ ဦးရိုးသားသား ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရှင်ဇနီးသည် ထိုလူငယ်ဆီသို့လျှောက်သွားလိုက်ပြီး...

“ဘာများ သုံးဆောင်မလဲရှင်...”

ထိုလူငယ်သည် ဆိုင်ရှင်ဇနီးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

အေးစက်သော လေသံဖြင့် ရှင်းရှင်းမင် ပြောသည်။

“ကျုပ် လျှံငွေတစ်သောင်းတန်တဲ့ ဆန်ဖြုတ်သောက်ချင်တယ်...”

“လူငယ်၏ စကားဆုံးသွားသောအခါ ဆိုင်ရှင်ဇနီးသည် ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

အဘိုးအိုသည် ထိုလူငယ်ရှေ့ဆီသို့ ရောက်သည်နှင့် လူငယ်အား စူးစမ်းဟန်ဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

အဘိုးအို၏ အကြည့်ကို နားလည်ဟန်ဖြင့် လူငယ်ကပြုံး၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ...ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အရည်အချင်း မရှိဘူးလို့ထင်နေတာလား...”

“ဟား...ဟား...ဟား...ခင်ဗျား အထင်မကြီးဘူးဆိုတာ ဖိုပါတယ်... ဘယ်သူမဆို ကိုယ်နဲ့ယှဉ်ပြိုင် မတိုက်ခိုက်ရသေးဘဲနဲ့ တစ်ဖက်လူကို ဘယ်အထင်ကြီးလိမ့်လဲ...ဒါ...သဘာဝပဲ...အဲဒီတော့ စမ်းကြည့်ပေါ့ဗျာ...”

လူငယ်သည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး အဘိုးအိုအား အဓိပ္ပာယ်ပါပါ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှုတ်တရက်...

လူငယ်သည် ခါးမှ ဓားကိုဆွဲ၍ ထုတ်လိုက်သောအခါ...

“ချွမ်း...ချွမ်း...”

ဟူသောအသံနှင့် အဖြူရောင် အလင်းတန်းကလေးသည် လျှင်မြန်စွာဖြင့် ဆိုင်ရှင်၏ ရင်ဝသို့ သုံးချက်တိတိ မှန်သွားစေလေသည်။ ထိုလူငယ်၏ ဓားပညာမှာ သူတို့ထင်ထားသည်ထက်

အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်နေလေသည်။

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို၏ မျက်နှာသည် တွက်ခနဲ မျက်သွားသည်။ ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုက မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လူငယ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော်...

ဆိုင်ရှင်၏ ဇနီးသည်မျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်နေလေသည်။

လူငယ်၏ မျက်လုံးအစုံမှာလည်း အေးစက်ခက်ထန်လာသည်။ သူ၏လက်တစ်ဖက်သည် ခါးမှ ချိတ်ထားသော ဓားကိုထဲသို့ သွင်းထားကာ ဓားရိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်အား ဖြည်းဖြည်းစွာဖြင့် နောက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ နောက်လှည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူငယ်၏မျက်လုံးအစုံသည် အေးစက်ခက်ထန်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... ယခုအခါ လူငယ်၏ရှေ့တွင် လူတစ်ယောက် မတ်တပ်ရပ်နေသည် မဟုတ်ပါလော့။

ထိုလူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပလွေတစ်ချောင်းပမာ ပိန်လို၍ နေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် သူ့ပလွေနှင့် တူနေသည်။

ထိုလူသည် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ ထိုလူသည် ဟောင်းနွမ်းသော ခမောက်တစ်ခုကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားသည်။

ထိုလူ၏ လက်ထဲတွင်လည်း ပလွေနက် တစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားလေသည်။ ထိုလူ၏ပုံမှာ ပိန်သည်ကလွဲ၍ ဘာမျှ မထူးခြားလှချေ။ ထိုလူက လူငယ်အား စူးရှစွာကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက် လေသည်။

“မင်းက မရုဏဓားကျုံးတာရဲ့ တမည့် မဟုတ်လား...”

လူငယ်က ထိုလူအား အေးစက်စွာ ပြန်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး
“ဟုတ်တယ်...”

မီးရောင်သည် လွန်စွာမှေးမှိန်လှသည် ဖြစ်သော်လည်း
ထိုလူ၏ မျက်နှာအား ပီပီပြင်ပြင် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
ထိုလူ၏ မျက်နှာကို မြင်သောအခါ လူငယ်သည် နောက်
သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွားသည်။

ထို့နောက် လူငယ်သည် တုန်ယင်သော အသံဖြင့်...
“ပလွေ့နက်...”

ပလွေ့နက်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသော သူသည် ပြုံး၍
ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်က မင်းထင်တဲ့ ပလွေ့နက်ပါပဲ”
လူငယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

ထိုလူမှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို သူသိလိုက်ပြီ မဟုတ်
ပါလော့။ ပလွေ့နက်က သူ၏ပလွေ့ကို တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်
လိုက်သည်။ သူ၏အသွင်မှာ မာန်စိန်နေသော ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့
ခက်ထန်လှသည်။ ရုတ်တရက်...

ဆိုင်ရှင်၏ဇနီးက သူထံသို့ အလျှင်အမြန် လျှောက်လာပြီး
သူမ၏လက်ဖြင့် ပလွေ့နက်၏ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်
သည်။ သူမသည် ခြေဖျားထောက်လိုက်ပြီး ထိုလူ၏အနားသို့
တပ်ကာ အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“သူ့ကို ရှင်မသတ်ရဘူး...”

ဆိုင်ရှင်ဇနီးက သာယာငြိမ်ငြောင်းသော အသံဖြင့်...
“ကျွန်မတို့စွဲပြီးရင် ရှင်စိတ်တိုင်းကျ သူ့ကို လုပ်ချင်သလို

လုပ်နိုင်တယ်... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... သူက ပြေးလို့ လွတ်မှာတဲ့
လား... နောက်ပြီး ကျွန်မကလည်း မပြေးပါဘူးရှင်...”

သူမ၏ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံမှာ ကန့်ကလျနိုင်ဟန်ရှိလှ၏။
သူမ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို ရှိနေသည်ကိုပင် မေ့လျော့
နေပုံရသည်။ ပလွေ့နက်ဆိုသောသူက သူမအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်
ပြီး ရုတ်တရက် ပြောလာလေ၏။

“ကျုပ်ကို လျှော့တစ်သောင်းတန်တဲ့ ဆန်ပြတ်တစ်ပွဲ ပေးပါ”
ဆိုင်ရှင်ဇနီးက တွန့်ကြေးသွားသော အကျီကို ဆွဲဆန့်
လိုက်ပြီး သူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီစကားဝှက်က ကျွန်မ ချိန်းထားတဲ့လူနဲ့ ပြောထားတဲ့
စကားဝှက်ပါ။ ရှင်က ဒီစကားဝှက်ကို ပြောစရာ မလိုဘူး။ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ ရှင့်ကို ကောင်းကောင်းသိနေတာပဲ”

ပလွေ့နက်ဆိုသောလူက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့
ပါ။ ထို့ပြင်... လူငယ်ကိုလည်း လမ်းဝ လှည့်၍ပင် မကြည့်ပါချေ။
ရုတ်တရက်... လေချွန်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။
စားသောက်ဆိုင် အတွင်းမှ လူစုသည် လေချွန်သံ လာရာ
လမ်းလေးဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

လူတစ်ယောက်သည် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် လေချွန်
ရင်း လမ်းကြားထဲသို့ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။
ထိုလူသည် သူတို့တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူး
သော လူတစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ပါလော့။

အနီ (၃)
ကယ်တင်ရှင်

ယင်းလူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နှင့် ရုပ်သွင်မှာ ထူးခြားခြင်း မရှိပါ။ ထို့ပြင်...

ပို၍ တိတိကျကျ ပြောရလျှင် ထိုလူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် မည်သည့်လက်နက်မှ ကိုင်ဆောင်ထားခြင်း မရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုလူ၏အရပ်မှာ သာမန်အရပ်ထက် အနည်းငယ် ပို၍ ခြင့်လေသည်။

သူ၏အဝတ်အစားသည် အဖိုးတန် အဝတ်အစားများ မဟုတ်သော်လည်း ချုပ်လုပ်ထားသော လက်ရာမှာလည်း အလွန် ကောင်းမွန်ပြီး အရောင်အဆင်းလည်း အဆင်ပြေ၍ ကြည့်၍ အလွန်ကောင်းသည်။

သူတွင် ဘာလက်နက်မှ ကိုင်ဆောင်ထားခြင်း မရှိဘဲ ထီးတစ်လက်သာ ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

သူသည် တဖွဖွ ရွာနေသော မိုးဖွကြားမှ လမ်းကြားထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာသည်။

သူဟန်ပန်ကို ကြည့်ရသည်မှာ လှပသော ပန်းခင်းကလေး ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသောသူနှင့် တူလှပေသည်။

ထိုကြောင့် သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပြုံးယောင်ယောင်ရှိနေသည့်ဟဲ့ ထင်မှတ်ရသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းသည် ထူးထူးခြားခြား တွေးစာတ်နေသဖြင့် သူ့အမြဲပြုံးနေသည်ဟု ထင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအချက်သည်သာ ထိုလူ၏ ထူးခြားသော အချက်ဖြစ်သည်ဟုဆို ကောင်းဆို ရပေလိမ့်မည်။

ဆိုင်တွင် ကြိုးမားသော လင်ဗန်းတစ်ခုရှိသည်။ လင်ဗန်းပေါ်တွင် အမဲဆားကင်၊ ဝက်အူချောင်း၊ ခဲပြား၊ ဘဲဥပြုတ် စသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများလည်း ရှိနေသည်။

ထို့နောက် သူသည် လင်ဗန်းကြီးကို လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြီး “ဒီဟာတွေ အကုန်လုံး နည်းနည်းစီ ထည့်ဗျာ... ဝက်အူချောင်းကိုတော့ ပိုထည့်...”

ထို့နောက်... “အလောတကြီး လေသံဖြင့် လက်ညှိုးသုံးချောင်း ထောင်ပြလိုက်ပြီး...”

“အရက်လည်း သုံးခွက်ပေးဗျာ... ဘာအရက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့...”

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုက စူးစမ်းသော လေသံဖြင့်... “ဆန်ပြုတ်ကော မသောက်ဘူးလားဗျာ...”

ထိုလူက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး... “ကျုပ်မှာတာ ဆန်ပြုတ်မှ မဟုတ်ဘဲ... ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဆန်ပြုတ်သောက်လော မေးနေရတာလဲ...”

ဆိုင်ခွင်အတိုင်းအတိုင်း ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“တား...တား... ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဆန်ပြုတ်
သောက်မယ်လို့ ထင်လို့ပါဗျာ... ကျုပ်တို့ဆိုင်က ဆန်ပြုတ် အထူး
ရောင်းတဲ့ဆိုင်ဗျာ...”

ထိုလူက ဆိုင်ရှင်အတိုင်းအတိုင်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲပါ... ကျုပ် ဆန်ပြုတ်ဆောက်တာ မစားတာက
အရေးမကြီးပါဘူး... ခင်ဗျားကသာ ကျုပ်မှာတာ မြန်မြန်လုပ်
ပေးပါ...”

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုလူသည် ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲ၍
ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိသူသည် အစားအ
သောက်များ ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသော်လည်း ချက်ချင်း
ပင် ညည်းညူပြန်သည်။

“အင်း... တစ်ယောက်တည်း အရက်သောက်နေတာ
တော့ ပျင်းစရာ ကောင်းပေမယ့် အရက်လုံးဝ မသောက်တာနဲ့စာ
ရင်တော့ မဆိုးပါဘူး...”

သူ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့်...

“ပြောင်း... ပြောင်း... ပြောင်း...”

ကျယ်လောင်သော လက်ခုပ်တီးသံ ထွက်ပေါ်လာလေ
တော့သည်။

“ဒီစကားဟာ မှန်သော သစ္စာစကားပဲ...”

လူတစ်ယောက်သည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်မော
လျက် လျှောက်လာနေသည်။ ထို့နောက်...

လက်ခုပ်တီး၍ ဇင်လာသူက ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီစကားလေး တစ်ခွန်းတည်းနဲ့တင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်
ကြိုက်သွားပြီ...”

ထိုလူသည် ထပ်မံရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

သူ၏ရယ်မောသံမှာ သာမန်ထက် ကျယ်လောင်လှပေ၏။

“လမ်းလျှောက်လာသောအခါ သူ၏ခါးမှာ ဖြောင့်မတ်နေ
၏။ သူ၏ အဝတ်အစားများမှာလည်း ချပ်ချပ်သေသပ်လွန်းသဖြင့်
မကြာမီကမှ လဲထားဟန် ရှိသည်။

သူ၏ခါး၌ ရွှေရောင်စားအိမ်ရှိသော ဓားရှည်တစ်လက်
ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ရွှေရောင်ကွပ်ထားသော ဓားမိုးသည် မျက်စိများကျိန်း
စုပ်နေအောင်ပင် ပြောင်လက်လှပေသည်။

သူ၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အခြားသူများ
က သူ့အား အထင်ကြီးစေရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချိန်ကုန် လှုပ်နှံခံ
ပြီး ပြင်ဆင်ထားမှန်း သိသာလှသည်။ သို့သော်...

သူသည် မည်သို့ပြင်ဆင်ထားပါစေ၊ သူ၏ရောဂောင့်
အိုမင်းရင့်ရော်နေပုံနှင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံများကိုမူ ဖုံးကွယ်၍
ရေနှံင်ပါ။

ဤအချက်ကိုလည်း သူက သိရှိထားပုံရသည်။ သူကလည်း
လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်း
မှာ သူ့အားနည်းချက်များကို ဖုံးကွယ်ထားလိုဟန် ရှိပေသည်။

ထိုလူသည် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်
ဆွဲကိုင်ပြီး...

“ခက်တာက ကျုပ် အခု ခင်ဗျားနဲ့ အရက် မသောက်နိုင်

သေးဘူး... ကျုပ် ဆန်ပြုတ်သောက်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ...
ထိုလူသည် ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...
“ကျုပ်ကို လျှံတစ်သောင်းတန်တဲ့ ဆန်ပြုတ်တစ်ပွဲပေးပါ
ဗျာ...”

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုသည် ထိုသူအား မကျေမနပ်နှင့် လှမ်းရှု
ကြည့်နေသည်။

သူ၏အကြည့်မှာ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ရှိနေသည်ကိုပင်
သတိမထားရကောင်းလား ဟုဖြစ်တင်လိုက်သော အကြည့်မျိုးဖြစ်
ပါသည်။ သို့သော်...

ရွှေရောင်စားကို လွယ်ထားသူက ဆိုင်ရှင် အဘိုးအို၏
ဖြစ်တင်အကြည့်ကို နားမမည်ဟန်ဖြင့် ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုအား
ဒေါသသံဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောတာလဲ...
အဆင်လိုလဲ... ကျုပ် ချွေးဖုန်းထင်း အသက်ကြီးလာလို့ မင်းတို့
ကျွေးတဲ့ ဆန်ပြုတ်ကို မသောက်နိုင်တော့ဘူးလို့များ ထင်နေလို့
လား... ဒါမှမဟုတ် မင်းရဲ့ဆိုင်မှာ ဆန်ပြုတ်မရလို့လား...”

သူ၏အသံသည် ခေါသဖြင့် တုန်ခါနေသည်။

“ရှင်းရှင်းပြောမယ်... ဒီဆန်ပြုတ်ကို ကျုပ်မသောက်
တာက အရေးမကြီးဘူး... ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာ သောက်နိုင်
အရည်အချင်း ရှိမရှိဆိုတာကတော့ ပြရဦးမယ်...”

ထို့နောက်...

သူသည် ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ရွှေရောင်အလင်းတန်းတစ်ခု ဝင်းလက်သွားသည်။

သူ၏ဓား ဆွဲထုတ်သော နည်းစနစ်မှာ မှန်ကန်တိကျလှ
လေသည်။ ဆို့သော်...

သူ၏ လက်ခောင်းကလေးများသည် အနည်းငယ် တုန်
သင်နေသည်။ ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို၏ လက်ထဲမှ တူနှစ်ချောင်းသည်
တုတ်တုတ် ထိုလူ၏ မျက်လုံးအား ထိုးဖောက်လိုက်သည်။

ဓားသည် ဆိုင်ရှင်၏ရင်ဝသို့ မရောက်မီမှာပင် တူနှစ်
ချောင်းသည် ဓားသမား၏ မျက်ခုံးမွှေး အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ဓားကိုင်ထားသောလူသည် လျင်မြန်စွာ နောက်သို့ဆုတ်
သွားလိုက်သည်။

ခြေတစ်လှမ်းမျှသာ ဆုတ်လိုက်ရသည်။ တူနှစ်ချောင်း
သည် ရုတ်တရက် အောက်သို့ အချိန်နှင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ ဓားကိုင်
သူ၏ လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်သို့ ရိုက်မိသွားသည်။

“ခွစ်...”

လက်ထဲမှ ဓားသည် မြေပေါ်သို့ လွင့်ကျသွားလေသည်။

ချွေးဖုန်းထင်းသည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

သူကြိုးစား ဖုံးကွယ်ထားသော အရာခပ်သိမ်းတို့သည်

အချိန်အတွင်း အားလုံးပေါ်လွင်သွားလေသည်။

ချွေးဖုန်းထင်းသည် အသက်ကြီးရင့်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့်...

သူသည် ငယ်စဉ်အဝတ်စုံကဲ့သို့ သွက်လက်ထက်မြက်

မရှိတော့ပါချေ။

ယခုဆိုင်ထဲမှ လူအားလုံးတို့သည် မည်သူကမျှ ဂရုစိုက်

ကြည့်တော့ပါ။

သူသည် ခါးကိုကိုင်လိုက်ပြီး မြေပေါ်မှာ ကျနေသော တံကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ကောက်ယူလိုက်သည်။

သူ၏ခြေလှမ်းသည် နောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်သွားသည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဆိုင်ရှင်အဘိုးအို၏ လက်ထဲ တူနှစ်ချောင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ၏လက်များသည် တုန်ယင်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေ၏။

သူ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့ခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

သူက နောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်တိုင်း သေခြင်းနှင့် ပို၍ပို၍ နီးကပ်သွားသည်ကို ရိပ်စားမိလေ၏။

အရက်သောက်နေသော လူစိမ်းသည် ရုတ်တရက် ထဲရာမှ ထလိုက်သည်။

ငွေတုံးကလေး တစ်တုံးကို စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားလိုပြီး သူ၏ထီးကို ဖွင့်ကာ ထိုလူအား ဖေးမလိုက်သည်။

သူသည် ချူးဖုန်းထင်းအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား အရက်ရှိနဲ့ ထလာပြီနဲ့ တူတယ်...”

သူသည် ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီး ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုဆီသို့ လှည့်ကာ...

“ခင်ဗျားဆိုင်က အရက်က ညှိလိုက်တာဗျာ... ကျွန်ုပ်တို့ နေရာသွားသောက်ကြမယ်...”

အနု (၄)
ပြိုင်စက်ကင်း သိုင်းသမား

သစ်လွင်သော ထီးကလေးက မိုးဖွဲကလေးများအား ကာရံထားသည်။ လူတစ်ယောက်အား ဖေးမ၍ ရွံ့စွက်ထူသော လမ်းကြားကလေးထဲမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်သွားကြပုံမှာ မျက်စိနောက်စရာပင် ကောင်းလှသည်။

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော သူသည် ဆတ်ခန့်ဆရာလိုက်လေသည်။ သူငယ်၏ လက်ချောင်းသည် ခါးမှခွေးကို အသင့်ဆွဲထုတ်လိုက်နိုင်ရန် ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုသည် ထဲခန့်လိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေ။

ဆိုင်ရှင်၏ဇနီးသည် ရုတ်တရက် စားပွဲအား တစ်ချက်ပုတ် ခိုက်ပြီး...

“ရှင်တို့ အားလုံး သူတို့နောက်ကို လိုက်မသွားပါနဲ့...”

ထို့နောက်... ဆိုင်ရှင်၏ဇနီးသည် ခက်ထန်မာကြောသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ရှင်တို့ ဘယ်သူမှ မလိုက်ကြပါနဲ့... လိုက်တဲ့လူတွေ

သေမှာမဲ့...

အဘိုးအို၏ မျက်နှာသည် မည်းမှောင်သွားသည်။ သူသည် ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် တုန်ယစ်လွန်းသော လေသံဖြင့်...

"ဘာလဲ... မင်းက ချွေးဖုန်းထင်းကို ကြောက်နေတယ် ဟုတ်လား..."

သူ၏ဇနီးက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး...

"ကျွန်မက ချွေးဖုန်းထင်းကို ကြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး..."

"ချွေးဖုန်းထင်းလို ဆိုင်းသမားကို ကျွန်မက ဆယ်ကြိမ်မက ယှဉ်ပြိုင်ရတယ်... ဒါပေမယ့် ချွေးဖုန်းထင်း ဆယ်ယောက်အား က ဟိုလူရဲ့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတောင် မမီဘူးရှင်..."

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုက အံ့သြဖန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ဟိုလူ ဟုတ်လား..."

ထို့နောက်...

အဘိုးအိုက "မကျေမနပ်သော လေသံဖြင့်..."

"ဘာလဲ... မင်းက ဟိုအရက်သောက်တဲ့လူကို ကြောက်နေတာလား..."

သူ၏ဇနီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

တိုးညှင်းသော လေသံဖြင့်...

"ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မ သူ့ကို ကြောက်တယ်..."

ထို့နောက်...

သူမက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

"ပထမတုန်းက ကျွန်မလည်း သူ့ကိုသတ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသေးတယ်၊ ကံကောင်းပေမယ့်ပေါ့၊ ကျွန်မက သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်လို့ပေါ့... ဒို့မဟုတ်ရင် အခု ကျွန်မ..."

သူမက စကားကိုမဆက်ဘဲ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြလိုက်ပြီး ရပ်တန့်သွားလေသည်။

"ကျွန်မ သေနေလောက်ပြီ" ဟု သူမ ပြောလိုခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမသည် နိမိတ်မရှိ နမာမရှိသော စကားကို ဆက်၍ မပြောပေ။ ပလွေနက်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသောလူ၏ မျက်နှာမှာ ခက်ထန်မာကျောနေသည်။ ထို့နောက်...

အေးထိအေးစက် လေသံဖြင့်... "ဘာလဲ... ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မေ့နေကြပြီလား..."

ဆိုင်ရှင်ဇနီးသည် ပင့်သက်တစ်ချက်ချလိုက်သည်။ "ရှင်ဘယ်သူဆိုတာ ကျွန်မတို့ သိပါတယ်... လွန်ခဲ့တဲ့ လတုန်းကလည်း မိစ္ဆာဂိုဏ်း ဇာတိသမား စွန်းတောက်ကို သတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား... ဒါတွေကို ကျွန်မတို့ သိပါတယ်ရှင်..."

ပလွေနက် ကိုင်ဆောင်ထားသောလူသည် မာကျောသော လေသံဖြင့်...

"ကျုပ် သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းနဲ့ သတ်ခဲ့တဲ့လူဟာ စွန်းတောက် တစ်ယောက်တည်း မကဘူးဗျ..."

ဆိုင်ရှင်ဇနီးက စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ "ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ကျန်တဲ့လူတွေကိုတော့ သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းနဲ့ နိုင်ချင်နိုင်မယ်... သူ့ကိုတော့ ရှင်မနိုင်ဘူး"

ပလွေနက် ကိုင်ဆောင်ထားသောသူ၏ မျက်ခုံးအစုံသည် အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက ဒီလိုအထင်တကြီးနဲ့ ပြောနိုင်တာလဲ...”

ဆိုင်ရှင်ဇနီးက မချီပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“လောကမှာ အယ်သုမု သူ့ကို သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းနဲ့ သတ်လို့မရဘူး...”

ထို့နောက် ဆိုင်ရှင်ဇနီးသည် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီလူတစ်သက်တာမှာ တစ်ခါမှ အရှုံးမရှိခဲ့ဖူးလို့ ထင်တယ်...”

ပလွေနက် ကိုင်ဆောင်ထားသော လူ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ တစ်ချက်ပျက်သွားသည်။

“နေပါဦး... သူက အယ်သုလဲ...”

ဆိုင်ရှင်ဇနီးသည် ထိုလူ၏အမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်လေသည်။ သူမ စကားကိုကြားရသောအခါ အားလုံး၏ မျက်နှာများ ပျက်သွားကြသည်။

သူတို့ အားလုံး၏ ပါးစပ်များသည်လည်း စွေစွေပိတ်ထားလိုက်ကြလေသည်။ သူတို့အားလုံး စကားမပြောနိုင်ကြတော့ပေ။

ဆိုင်ရှင်ဇနီးသည် မည်သည့်အမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်ပါသနည်း။ သူမ ပြောလိုက်သည့် နာမည်မှာ ‘စွေတုံးလျှံ’ ဖြစ်သတည်း။

အနု (၇)
ပေါ်ပြူးပေါ်မှ သိမ်းငှက်

မြင့်မားသော အုတ်နံရံ။

ထည်ဝါသော အဆောက်အဦး။

ကျယ်ဝန်းသော ပန်းခြံ။

စွေတုံးလျှံသည် ချူးဖုန်းထင်းအား ထိုခြံဝင်း၏ အနောက်

ဘက်မှ တံခါးငယ် တစ်ခုရှေ့သို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်။

ထို့နောက်...

အလောတကြီး လေသံဖြင့်...

“ဒီမှာ ခဏစောင့်နေ... သယ်မမသွားပါနဲ့...”

သူသည် ယင်းသို့မှာကြားပြီးနောက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ရုတ်တရက် မြောက်တက်သွားပြီး မြင့်မားသော အုတ်နံရံပေါ်သို့ တော်တက်ကာ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ချူးဖုန်းထင်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူသည် စွေတုံးလျှံအား တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးပါ။

မိမိအား ခေါ်ဆောင်လာသောသူမှာ စွေတုံးလျှံဟု မသိ

“စွေတုံးလျှံကလည်း သူ့မျက်နှာကို အားအားရှိတိုင်း လူတကာ
ကို လိုက်ပြနေပါ။

ချွေးဖုန်းထင်းသည် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ စွေတုံးလျှံက
စောင့်ခိုင်းသည်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် စောင့်နေလေသည်။ သူ
သည် စွေတုံးလျှံကို မြင်မြင်ချင်း ယုံကြည်မိသည်။

ညဉ့်သည် ကုန်ဆုံးတော့မည် ဖြစ်သည်။

မိုးပွဲများသည် ရပ်တန့်သွားလေပြီ။

ချွေးဖုန်းထင်းသည် ကြာကြာမစောင့်ရပါ။

တံခါးငယ် ပွင့်သွားပြီး ဆယ်ကျော်သက် အိမ်ဖော်နှစ်
ယောက်သည် မီးအိမ်ကိုယ်စီဖြင့် သူ့အား ကြိုဆိုလာကြသည်။

“နောက်...”

ချွေးဖုန်းထင်းသည် အိမ်ဖော်ခေါ်ဆောင်ရာသို့ နောက်မှ
လိုက်သွားသည်။

အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ခြံဝင်းဖြစ်သည်။

ယင်းခြံဝင်းအတွင်းမှ ပန်းဥယျာဉ် လမ်းကလေးအတိုင်း
လျှောက်သွားရာ မကြာမီ အခန်းငါးခန်းမျှရှိသော အဆောက်အဦး
၏ တံခါးဝ၌ စွေတုံးလျှံ ပြုံး၍ စောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်
ရသည်။

ချွေးဖုန်းထင်းသည် စပ်စုတတ်သော သူတစ်ယောက်
မဟုတ်ပါ။

သို့သော် သူမမေးဘဲ မနေနိုင်ပါ။ သူက စွေတုံးလျှံကို
မေးမိသည်။

“ဒီတိမ်က ခင်ဗျားအိမ်လား...”

စွေတုံးလျှံက သူ၏အမေးကို မဖြေပါ။ သို့သော်...

သူက ပြုံး၍ ချွေးဖုန်းထင်းအား ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီမှာ လေးလတိတ်တိ အေးအေးဆေးဆေး အပန်း
ဖြေနိုင်တဲ့ နေရာပါ...”

စွေတုံးလျှံက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“အမှန်ပြောရရင် ခင်ဗျား နှစ်ခက်ရင်တော့ နေချင်သ
လောက် နေလို့ရပါတယ်... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ နေရာတစ်ခု
မှာ လေးလထက်ကြာအောင် မနေဘူးဆိုတာ ကျွန်ုပ်သိထားပါတယ်”

ချွေးဖုန်းထင်းက မျက်မှောင်ကြွက်သွားသည်။

“ကျွန်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ လေးလလောက် ခန့်ရမှာလဲ”

စွေတုံးလျှံက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား... ဒီမှာ ရှိလိမ့်မည်လို့ ဘယ်သူမှ သိမှမဟုတ်
ဘဲ... ဒီမှာနေတဲ့အတွက် ဘယ်သူကမှ လာပြီး မနှောင့်ယှက်နိုင်
ဘူး... လေးလကျော်သွားရင်တော့ အခြေအနေဟာ တစ်မျိုး
ပြောင်းချင် ပြောင်းသွားမှာပါ...”

စွေတုံးလျှံက ရယ်ရင်း စကားဆက်လိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ အသက်တစ်ချောင်းပဲ ရှိတယ်...”

အသက်မရှိရင် အရက်ကို သောက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ချွေးဖုန်းထင်းသည် အရက်ကိုပဲ၍ စတင်သောက်နေ၏။

သူ၏ အသည်းနှလုံးမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလာလေ၏။

“ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကမှာ အပယ်ခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ... ဇရာလည်း ထောက်လှမ်းပြီး... ကနေ ခင်ဗျားသာ မကယ်ရင် ကျုပ် အသက်ရှင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ... ဒီကောင်တွေ အကြောင်း ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်...”

ချူးဖုန်းထင်းသည် ပြောရင်း အသံများ တိမ်ဝင်သွားသည်။

“ကျုပ်ဟာ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျာ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကျုပ်အပေါ် ဒီလောက်တောင် ကောင်းနေရတာလဲ...”

စွေတုံးလျှူက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး...”

ထို့နောက်...

သူက စကားကို ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်က အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ရင် ဘာအကြောင်းမှ ထည့်ပြီး စဉ်းစားတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ...”

ချူးဖုန်းထင်းက မေးလိုက်သည်။

“နေပါဦး... စားသောက်ဆိုင်က လင်မယား ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မသိဘူး...”

ချူးဖုန်းထင်းက စကားဆက်ပြန်သည်။

“သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလူတွေနဲ့ တွေ့ဆုံကြတာလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းကို ထပ်မံခါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“မသိဘူး... သိမို့လည်း ကျုပ် မကြိုးစားဘူး... လူဦးနှောက်ဟာ အရာရာကို မစဉ်းစားနိုင်ဘူးဗျာ... သူ့ကိစ္စနဲ့ သူ့ရှိမှာပေါ့...”

ချူးဖုန်းထင်းက အံ့သြစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား မကြိုးစားတာလဲ...”

စွေတုံးလျှူက စိတ်မရှည်တန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်မှာ ခေါင်းခံရမယ့် အလုပ်တွေ အလွန်များနေလို့ဗျာ... ကိစ္စတိုင်းကို ခေါင်းထဲမထည့်နိုင်ဘူးဗျာ...”

စွေတုံးလျှူသည် တစ်ချက်တွန့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“လူတစ်ရာမှာ ရှိနေတဲ့ ခေါင်းခံစရာကိစ္စတွေကို စဉ်းစားနေရင် ခေါင်းကိုက်ရုံပဲ ရှိမှာပေါ့...”

ချူးဖုန်းထင်းက ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်သည်။

“ထားပါတော့လေ... ဒါပေမယ့် စားသောက်ဆိုင် ဆန်ပြုတ်သောက်နေတဲ့ လူတွေဟာ ထိခံသီးကြေးစား လူသတ်သမားတွေဆိုတာတော့ ခင်ဗျားကို သိစေချင်တယ်...”

စွေတုံးလျှူက အံ့သြဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား...”

ချူးဖုန်းထင်းက စကားကို ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့... သူတို့ကို မသိရင်ခက်မယ်... သူတို့အခုလို စုဝေးနေကြတယ် ဆိုတာတော့ အလွန်လျှို့ဝှက်တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ကြံစည်နေကြတာနဲ့ တူတယ်...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလောက်တော့ ကျုပ်လည်း ခိုဝှဲမိပါတယ်ဗျာ... ကျုပ်

ဟာ ဒီလောက်မတုံးပါဘူးဗျာ..."

ချွန်ဖုန်းထင်းက စားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်လိုက်ပြန်သည်။

"ဒါကြောင့် ခက်နေတာပေါ့..."

"သူတို့က လိုက်ပြီး နှုတ်ပိတ်မှာ စိုးရတယ်ဗျာ..."

စွေတုံးလျှူက အေးတိအေးစက်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဒါကို ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ... ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျုပ်အပေါ် ဒီလောက်အထိ ရိုင်းလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးဗျာ..."

ချွန်ဖုန်းထင်းက အံ့သြစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ..."

စွေတုံးလျှူက ချွန်ဖုန်းထင်းအား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

"သူတို့က လူတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို မှတ်မိနေတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်..."

ချွန်ဖုန်းထင်းသည် တစ်ချိန်လုံး အရက်ဆောက်နေရာမှ ထိုစကားကို ကြားလိုက်သောအခါ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမောလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူက အမောတကာ လေသံဖြင့်...

"ဟုတ်ပြီ... ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အသာတကြည် လွတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ အခုမှ ကျုပ် နားလည်လာပြီ... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ..."

သူ၏ မေးမြန်းသော မျက်လုံးအစုံသည် ရုတ်ခြည်း ဝင်းလက်တော၏ပလာသည်။

"ပလွေနက်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချမ်းသာမပေးခဲ့ဘူး... ကျုပ်ကို အခုလွတ်လိမ့်တာဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ..."

သူသည် အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်လိုက်ပြီး ပြုံးနေသည်။

"ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူက သိနေတာကိုး..."

သူသည် အရက်အိုးထဲမှ အရက်ခွက်ကို ထပ်မံ လိုက်ပြီး သောက်လိုက်ပြန်သည်။

"အမှန်ပြောရရင် ကျုပ်က ငတ်နေတယ်ဗျာ... ဒါကြောင့် သူတို့ ခိုင်းတဲ့အလုပ်ကို လက်ခံဖို့ လာတာပါ... အခုတော့ သိုင်းလောကမှာ လူတိုင်းလေးစားရတဲ့ စွေတုံးလျှူနဲ့မှ လာတွေ့တာကိုး... ကျုပ်တော့ သေပျော်ပါပြီဗျာ..."

စွေတုံးလျှူက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား မသေရပါဘူးဗျာ..."

စွေတုံးလျှူက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

"ခင်ဗျား မသေနိုင်ဘူးလို့တော့ ကျုပ် ပြောရပါတယ်..."

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားနားမှာ ကျုပ် အမြဲမနေနိုင်ဘူး... ကျုပ် ဖိတ်ဆွဲ တစ်ယောက်ဆီကို သွားရဦးမယ်..."

ချွန်ဖုန်းထင်းက မေးလိုက်သည်။

"သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ..."

စွေတုံးလျှူက "စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဪ... သူက မေတ္တာရိပ်မြုံဆိုတဲ့ အိမ်ကလေး တစ်လုံးဆီကို ခရောက်နေတာဗျာ... ရက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ"

ထင်တယ်..."

ချွန်ဖုန်းထင်းက မေးဝေါလိုက်သည်။

"သူက အဲဒီအိမ်ကလေးမှာ တစ်ချိန်လုံး ခင်ဗျားကို စောင့်နေတာလား..."

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

"ဟုတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ..."

ချွန်ဖုန်းထင်းက သဘောပေါက်သွားလေသည်။

"ဟုတ်ပြီ... ခင်ဗျားမိတ်ဆွေက အခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်နေလို့ ခင်ဗျားသွား ကယ်မလို့ မဟုတ်လား..."

စွေတုံးလျှူက ပြုံးလျှက်...

"ခင်ဗျား ဦးနှောက်က တော်တော်ကောင်းတာပဲ..."

ချွန်ဖုန်းထင်းက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီလောက်တော့ ရပါသေးတယ်ဗျ... လူသာအိုတာ

ဉာဏ်က မအိုသေးပါဘူး..."

စွေတုံးလျှူက ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ဒါကြောင့် အခု ကျုပ်စကားပြော

ဖို့ တစ်ခွန်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်..."

ချွန်ဖုန်းထင်းက မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြွတ်လိုက်ပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ဘာများလဲဗျ..."

စွေတုံးလျှူက ပြုံးလိုက်ပြီး...

"နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့..."

စွေတုံးလျှူက ယင်းသို့ ပြောလိုက်ခြင်းမှာ ချွန်ဖုန်းထင်း

အား နှင်ထုတ်ရန် မဟုတ်ပါ။ သူ့တွင် သွားရန်ကိစ္စရှိ၍ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ယင်းစကားကို ပြောလိုက်ပြီးနောက် ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်သည်။ သို့သော်...

ချွန်ဖုန်းထင်း၏ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူသည် လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းများ ရပ်စန့်သွားရသည်။

"ခင်ဗျားသွားရင် ကျုပ်လည်း သွားမှာပဲ..."

ချွန်ဖုန်းထင်းသည် စွေတုံးလျှူ ရပ်စန့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်တော့မှ စကားဆက်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား... အခုသွားတွေ့မယ့် မိတ်ဆွေဆိုတာ မင်းကျင်းဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ် သိပါတယ်ဗျာ..."

စွေတုံးလျှူက နားထောင်နေသည်။ ချွန်ဖုန်းထင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

"မင်းကျင်း အတွက်သာဆိုရင် ခင်ဗျားမှာ ကိစ္စတွေ ဘယ်လောက်ပဲ အရေးကြီးနေ ထားပစ်ခဲ့ရမယ် မဟုတ်လား... ဒါပေမယ့်..."

သူသည် စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်နေပြီး စွေတုံးလျှူအား အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ကျုပ်လည်း လူတစ်ယောက် လိုက်ရှာရမယ်... အဲဒီသူဟာ ကျုပ်နဲ့ အယ်လို ပတ်သက်နေဆဲလဲဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့

မင်းကျင်းတို့ ပတ်သက်တာထက် အများကြီး သာတယ်ဗျ..."

စွေတုံးလျှူက မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

ချွန်ဖုန်းထင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ထက်သာတယ် ပြောရအောင် အဲဒီလူက ခင်ဗျားရဲ့ ဆွေမျိုး ဖြစ်နေလို့လား...”

ချွန်ဖုန်းထင်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့သမီးပါ...”

သူ၏ စကားကို ကြားလိုက်သောအခါ စွေတုံးလျှူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

သူသည် မယုံကြည်နိုင်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ချွန်ဖုန်းထင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နေပါဦး... ခင်ဗျားက ကိုယ့်သမီး ဘယ်မှာရှိတယ် ဆိုတာ တကယ်မသိဘူးပေါ့...”

ချွန်ဖုန်းထင်းက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်သမီး ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူး... ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာ သမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လေ ဒါကြောင့် ကျုပ်လိုက်ရှာနေရတာပါ...”

စွေတုံးလျှူက အနည်းငယ် စဉ်းစားဟန် ပြုလိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ...

“ခင်ဗျား မသွားလည်း ဖြစ်ပါတယ်...”

ချွန်ဖုန်းထင်းက အံ့သြတကြီးနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို အခုပဲ ကျုပ် ကယ်ခဲ့တာလေ... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားအသက် သေဆုံးသွားမှာကို မလိုလားဘူး...”

စွေတုံးလျှူက ချွန်ဖုန်းထင်းအား အကဲခတ်သလို တစ်ချက်

ကြည့်လိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“နောက်ပြီး ခင်ဗျားသမီး ဘယ်မှာရှိတယ်မှန်း မသိဘဲနဲ့ ခင်ဗျားက သွားရှာလို့ လွယ်မလား...”

သူ၏စကားကြောင့် ချွန်ဖုန်းထင်းက တဟားဟားရယ်မောနေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ကျုပ် သမီးပဲဗျ... ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာသာ မသိတာ... ရှာဖို့တော့ လွယ်ပါတယ်... ဒါက သိုင်းလောကလေ...”

စွေတုံးလျှူက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှာဖို့ လွယ်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကို နည်းလမ်းသာပြောလိုက်ပါ... ကျုပ် ရှာပေးပါမယ်... ကျုပ်မှ မတွေ့ရင်တော့ ခင်ဗျားထိုက်နဲ့ ခင်ဗျားကပဲ...”

ချွန်ဖုန်းထင်း၏ မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွား၏။

ရုတ်တရက် ရင်ဘတ်ကြားသို့ လက်ထိုးနှိုက်လိုက်သော အခါ ပဝါဖြူတစ်ထည်ပါလာသည်။

ယခင်က ဖြူဖွေးခဲ့ဟန်ရှိသော လက်ကိုင်ပဝါကလေးသည် ခါကြန့်ကြန့် အရောင်များပင် ဖြစ်နေ၏။ ထိုလက်ကိုင်ပဝါပေါ် အနီရောင် ဖိုးချည်မျှင်ဖြင့် သိမ်းငှက်ရုတ်တစ်ခု ထိုးထားသည်။ ချွန်ဖုန်းထင်းက ရှင်းပြသည်။

“သူ့အမေက သူ့ကို မမွေးခင်မှာပဲ ကျုပ်နဲ့ကွဲသွားတယ်။ သမီးရဲ့လည်ပင်းမှာ မွေးကတည်းက ဒီလိုသိမ်းငှက်ပုံပါလာတယ်။ ဒါကြားတယ်... အခုဆိုရင် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက် ရှိသွားပြီ... သူ့ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ခုတ် စုံစမ်းလို့ မရသေး

အသံသယသံ

ဘုရား...

ပဝါဖြူတစ်ထည်။

မွေးကတည်းကပါလာသည့် သိမ်းငှက်စုံသဏ္ဌာန် အမှတ်
အသား။

ယင်းအမှတ်အသားမှာလည်း အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏
လည်ပင်း၌ ရှိသည်။

အသက်ဆယ်နှစ်ခန့် ရှိသော မိန်းကလေး၏ လည်ပတ်
ကို အများအားဖြင့် အကျီကော်လံများက ဖုံးထားသဖြင့် တွေ့ရှိရန်
ရန် အလွန်ခက်ခဲသည်။ ထို့ကြောင့်...

စွေတုံးလှူသည် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

သူ၏လက်ကိုင်ပဝါအား လက်ခံလိုက်မိသည်နှင့် သူ့
ခေါင်းခံသည့် ကိစ္စတစ်ခု လက်ခံလိုက်ပြီဟု နားလည်လိုက်
သည်။ ချွေဖန်းထင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စဟာ အလွန်ခက်ခဲတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဆိုတာ က
နားလည်ပါတယ်ဗျာ... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမှာတော့ ခက်ခဲတဲ့ ထံ
ဆိုတာ လုံးဝမရှိဖူးဘူး...”

စွေတုံးလှူသည် သူ့အား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသည့်
ထို့နောက် သူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သိမ်းငှက်ဖမ်းပေးမယ်လို့သာ
လိုက်ပါဗျာ... အခုဟာက လေထဲက သိမ်းငှက်ကို ဖမ်းရသ
မျိုးပါပဲဗျာ...”

အခန်း (၆)

မေတ္တာရိပ်မြှုပ်အိမ်ကလေး

ယခု...

စွေတုံးလှူ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်နေသည်မှာ ကောင်းကင်ပေါ်
က သိမ်းငှက် မဟုတ်ပါ။

လူသူမနီး တောနက်ကြီး တစ်ခုထဲတွင် အိမ်ကလေးတစ်
လုံးရှိသည်။

ထိုအိမ်ကလေးထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေသော လူတစ်
ယောက်ရှိသည်။

ထိုလူအတွက်သူ စိုးရိမ်ပူပန်နေရသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက...

တစ်ချိန်တုန်းကဟု ဆိုခြင်းထက် သူနှင့် မင်းကျင်းတို့
အသက်ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းကဟု ပြောလျှင် ပို၍မှန်မည်။

သူတို့သည် တောနက်ကြီး တစ်ခုတွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံး
ကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က...

သူတို့သည် အမလိုက်ရန်အတွက် ယင်းအိမ်ကလေးအား

ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းကျင်းက စဉ်းစားဟန်ပြု၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအိမ်ကလေးကို တောတွင်းအိမ်ကလေးလို့ ခေါ်ရင် ကောင်းမလား...”

စွေတုံးလှူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မကောင်းဘူး...”

မင်းကျင်းက နားမလည်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အာဖြစ်လို့လဲ...”

စွေတုံးလှူက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီး...

“အာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ညီအစ်ကို လိုချစ်ခင်တို့ မေတ္တာကို ဖော်ပြထားလို့ ဒီအိမ်ကလေးကို မေတ္တာ ခိုပ်မြဲ အိမ်ကလေးလို့ပဲ ခေါ်ရမယ်”

မင်းကျင်းက သံယောင်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မေတ္တာခိုပ်မြဲအိမ်ကလေး... ဟုတ်လား...”

စွေတုံးလှူက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... မေတ္တာခိုပ်မြဲ အိမ်ကလေးလို့ပဲ ခေါ်မယ်

ကျုပ်တို့တွေ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ဒုက္ခရောက်လာရင် ဒီအိမ် ကလေးမှာ ပုန်းအောင်းပြီး လာနေလို့ရတယ်...”

ထို့ကြောင့်...

ဤနေရာအား...

‘မေတ္တာခိုပ်မြဲအိမ်ကလေး’

ဟုခေါ်ခဲ့ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ဤအိမ်ကလေးကို ပုန်း အောင်းသည့် နေရာအဖြစ် အသုံးမပြုဖူးသေးပါချေ။

သို့သော်...

ဤနေရာသို့ မကြာမကြာ လာရောက်၍ တွေ့ဆုံပြီး ရှေး ဖြစ်နောက်ကြောင်းများကို သတိရဖွယ်ရာ ပြောဆိုစားသောက်ခဲ့ ကြသည်။

နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံပြီး လူချင်းခွဲမည် လုပ်သည့် အခါတွင် မင်းကျင်းက...

“ကျုပ်တို့ ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခုခုနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရှိတဲ့ အခါမှာ ဒီနေရာကို လာပြီး ပုန်းမယ်... ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာကို အကြောင်းရှိလို့ လာပုန်းနေရင် ကျန်တဲ့လူ တစ်ယောက် တလာပြီး ကယ်တင်တူညီရမယ်...”

မင်းကျင်းကပင် ဆက်၍ပြောသည်။

“တကယ်လို့ ကျုပ်က အရေးကြုံလို့ ဒီလို ရောက်လာရင် မင်းရောက်တတ်မယ် နေရာတွေမှာ မေတ္တာမြဲအိမ်ကလေးလို့ အမှတ်အသား ရေးထားမယ်... မင်းက အမှတ်အသားကို တွေ့ လိုက်တယ်ဆိုရင် ဒီနေရာကို ချက်ချင်း လာခဲ့ရမယ်... ငါလည်း ဒီလို ရေးထားခဲ့ရင် ငါ့အတွက် သိမ်းပြီး အရေးကြီးတယ်လို့ မှတ်ပါ အလာနောက်ကျရင်တော့ ငါ့အတွက် ခေါင်းပဲ ဝယ်လာပေတော့”

ဤကား မင်းကျင်း နောက်ဆုံးပြောခဲ့သည့် စကားပေ တည်း။

စွေတုံးလှူသည် မေတ္တာခိုပ်မြဲအိမ်ကလေး ဟူသော စာလုံးများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဤစာလုံးများကို မည်သူရေးမည်နည်း။ မင်းကျင်းမှ တစ်
ပါး မည်သူမျှ မရေးသားနိုင်ချေ။

စာလုံးများကို မြေဖြူနှင့် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်။
သူရောက်ခဲ့သော နေရာသုံးလေးခုမှာ တော့ခဲ့ရသည်။
ယင်းအမှတ်အသားကို တွေ့ခဲ့တုန်းက စာလုံးများပင်
ဖျက်စီးနေပြီ ဖြစ်သည်။

အတွေ့အကြုံအရ မင်းကျင်းက ထိုစာကို ရေးခဲ့သည်မှာ
အနည်းဆုံး ဆယ်ငါးရက်မှ ရက်နှစ်ဆယ်ခန့်မျှ ကြာလေပြီ။

ရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ဆိုသော အချိန်သည် တိုတောင်းလှ
သော အချိန်မဟုတ်ချေ။

မင်းကျင်းမှာ မည်သည့် အန္တရာယ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပါ
လိမ့်၊ ယခုလောက်ဆိုလျှင် မင်းကျင်း တစ်ယောက် အသက်ရှင်
လျက်မှ ရှိနေပါဦးမည်လော။

မင်းကျင်း မသေသေးပါ။

စေ့တုံးလျှံမှာမှ ဒေါသထွက်လွန်း၍ အသက်သေလုမော
ပါးဖြစ်သွားရသည်။

မင်းကျင်းအား မြင်လိုက်ရသောအခါ သူသည် ရုတ်တရက်
ကြောင်သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

မင်းကျင်းသည် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရပ် မရှိသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

နေရာသည် ယခင်နေရာအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ရှိရှိသမျှ အရာဝတ္ထုများသည် ပြောင်းလဲခြင်း မရှိပေ။
သို့သော်...

အိမ်ကလေးမှာမှ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်
သည်။

အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်များမှာ ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိသော်
လည်း အတွင်းဘက် အပြင်အဆင်မှာ လုံးဝပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်
သည်။

ဤမေတ္တာရိပ်မြူကလေးတွင် အမှန်တကယ် ရှိသင့်ရဲ့လိုက်
သော အရာဝတ္ထုများမှာ...

ဟောင်းနွမ်းနေသော စားဖွဲ့တစ်ရုံး၊ စုတ်ချာနေသော ဖျာ
နှစ်ချပ်၊ အရသာကောင်းမွန်ခြင်း မရှိသည့် အရက်အိုးတစ်လုံးနှင့်
မင်းကျင်း တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသင့်သည်။ ယခုမှာမူ...

မေတ္တာရိပ်မြူအိမ်ကလေးသည် နတ်မိမာန် တစ်ခုနှင့်ပင်
တူနေသေးသည်။

ဖျာစုတ်နှစ်ချပ်သည် အဖိုးတန်ဆုံးသော ကော်ဇောအဖြစ်
သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

အလွန်ညှဲသော အရက်အိုးသည် အကောင်းဆုံး အရက်
များဖြင့် ပြည့်နေသော အရက်အိုးဖြစ်သွားသည်။

ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ ရှုပ်ပွနေသော ဆံပင်များ၊
မူတ်ဆိတ်ဗရပျစ်၊ ညစ်ထေးသော အင်္ကျီများ ဓတ်ဆင်ထားသော
မင်းကျင်း၏ နံဘေးတွင် နတ်သမီးလေးယောက် ရှိနေသည်
မဟုတ်လော။

ထိုမိန်းမများမှာလည်း ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်များဖြစ်ပြီး ယောက်ျားသားများ ဝေးဝေးသွားစေသော အလှပိုင်ရှင်များ ဖြစ်နေသည်။ မင်းကျင်းသည်...

အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားပါသနည်း။

ဤမေတ္တာရိပ်မြဲအိမ်ကလေးသည် အဘယ်ကြောင့် တစ်ဦးတစ်ယောက် ပြောင်းလဲသွားပါသနည်း။

စွေတုံးလျှူ စဉ်းစား၍ မရပါ။ ယခုအချိန်အထိ... အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကိုလည်း သူ နားမလည်နိုင်သေးပါ။

မင်းကျင်းကလည်း စွေတုံးလျှူအား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဟေ့... မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ... ကြည့်ပုံက ထူးထူးခြားခြားနဲ့...”

သူ့အနီး၌ ဝိုင်းရံနေကြသော မိန်းကလေးများကလည်း စွေတုံးလျှူအား အံ့သြသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

စွေတုံးလျှူသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် မင်းကျင်း၏ နှာခေါင်းပြားသွားအောင် လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်ချင်သည်။

မိန်းကလေးများသည် သူတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်နေပုံများကို ကြည့်၍ တခပ်ခပ် ရယ်မောနေကြသည်။

စွေတုံးလျှူကလည်း ရော၍ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်တာ...”

သူက မင်းကျင်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း ဘယ်တုန်းက အခုလို ဇိမ်နဲ့နေတတ်လာတာလဲ ကြည့်စမ်း... ငါတောင် မသိဘူး... ပြောင်းလဲလိုက်ပုံများက...”

မင်းကျင်းက မကျေမနပ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ... မင်းကတောင် ဇိမ်မခံချင်လို့လား...”

“အခုလို ငါ့မှာ အကောင်းဆုံး အရက်လည်း ရှိတယ်... လှပတဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း ရထားတယ်... ဒီလိုအခါမျိုးမှာ မင်းလို သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို မေ့ထားလို့ ဆင့်တော်ပါ့မလားကွာ...”

သူကပင် စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ငါ့လို သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ယောက် ရထားတာ မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ် မဟုတ်လား...”

စွေတုံးလျှူက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ... မမုန့်ဘူးလို့ ဝါမပြောပါဘူး...”

ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီးသည်နှင့် စွေတုံးလျှူသည် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးအစုံကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် မိန်းကလေးက ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ယမ်းသွားသည်အထိ တခပ်ခပ် ရယ်မောရင်း...

“မင်းကျင်းက သူ့ရဲ့ စည်းစိမ်တွေကို အတူခံစားဖို့အတွက် ရှင့်ကို လိမ်ခေါ်မိတာကို ရှင်က အပြစ်မတင်သင့်ဘူးရှင့်...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“မိတ်ဆိုးပါဘူးဗျာ...”

စွေတုံးလျှူသည်ပြောရင်း ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

သူသည် ထိုမိန်းကလေးအား မေးငေါ့၍...

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ...”

မိန်းကလေးက သူမေးတာကို မဖြေဘဲ တခပ်ခပ် ရယ်မောပြီး အရက်တစ်ခွက်ကို ငဲ့နေသည်။ ထို့နောက်...

“ဟောဒီအရက်ကို သောက်ပြီးရင် ကျွန်မ ပြောပြမယ်... ဘယ်နှယ်လဲ...”

စွေတုံးလျှူက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်း တကယ်ပြောတာလား... ဒါဆိုရင် ကျုပ်က ဒီအရက်ကို ဆယ်ခါပြန်တောင် သောက်လိုက်ဦးမယ်...”

သူသည် မိန်းကလေး ကမ်းပေးသည့် အရက်ခွက်ကို ယူရန် လက်ကို ဆန့်လိုက်သည်။ သို့သော်...

သူသည် အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူခြင်း မဟုတ်ပါ။

သူမ၏ ဖြူဖွေးနုအိသော လက်ကလေးအား ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးအစုံနှင့် မိန်းကလေးက တခပ်ခပ် ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ရှင်တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူကြီး...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ် ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်ဆိုတာ မင်း စော့ထင်ထား

တာထက် ဆယ်ဆသာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ် ပြောရတယ်...”

ရုတ်တရက်...

“ဟောက်...”

အရိုးကျိုးသွားသော အသံဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေး၏ လက်တစ်ဖက်သည် လက်ကောက်ဝတ် နေရာမှ ကျိုးသွားလေသည်။

သူမလက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော အရက်ခွက်ကို စွေတုံးလျှူက ယူလိုက်ပြီး အနီးရှိရပ်နေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ခါးဆီသို့ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

သူမ၏ လက်ညှိုးမှာ စွပ်ထားသော ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို လည်း စွေတုံးလျှူက ချွတ်ယူလိုက်ပြီး သူ၏ လက်ခလယ်နှင့် လက်မဖြင့် ထောက်လိုက်ရာ အခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ပခုံးပေါ်မှ သွေးကြောတစ်နေရာသို့ ထိမှန်သွားလေသည်။

“အား...”

ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးအစုံနှင့် မိန်းကလေးသည် နာကျင်သော ဝေဒနာ ခံစားရင်း ယင်းသို့ အော်လိုက်မိလေသည်။

စွေတုံးလျှူ၏ ထိုလှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်လှသည်။

အားလုံး အလစ်အငိုက် မိသွားသည်။

မိန်းကလေး လေးယောက်အနက် သုံးယောက်မှာ မလှုပ်နိုင်တော့ဘဲ အံ့ဩထိတ်လန့်နေကြလေတော့၏။

အနု (၇)
အောင်မြင်မှုမရှိဘဲ

မိန်းကလေး သုံးယောက်တို့သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရသဖြင့် ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

သူမတို့ လေးယောက်အနက် မင်းကျင်းနှင့် အနီးဆုံးရှိနေသော အငယ်ဆုံး မိန်းကလေးက ဓားငယ်တစ်လက် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး မင်းကျင်း၏ လည်ပင်းကို ထောက်ထားလိုက်သည်။

သူမသည် လေးယောက်အနက် စွဲဆောင်မှုအရှိဆုံး မိန်းကလေး ဖြစ်၏။ ထို့နောက်...

“နိုးကျွန်ုပ်တယ် စွဲတုံးလျှ... ကျွန်မတို့ အကြံကို ရှင်က ဘယ်လိုလုပ် သိလိုက်တယ်ဆိုတာ အံ့သြပါတယ်ရှင်... ဒါပေမယ့်”

သူမသည် စကားကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး စွဲတုံးလျှအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

အေးစက်စရာတော့သော လေသံဖြင့်...

“ရှင်က ထပ်ပြီး လှုပ်ရှားမယ်ဆိုရင်တော့ သူ့လည်ပင်းကို ထိုးဖောက်လိုက်မှာပဲ...”

သူမ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်မှာ တကယ်လုပ်မည့်ပုံဖြစ်သည်။ လောကပေါ်၌ ယင်းကဲ့သို့ မိန်းကလေးမျိုး ရှိတတ်ပေသည်။

စွဲတုံးလျှမှာမူ ဘာမျှမဖြစ်သလို အေးတိအေးစက်ဖြင့် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ စွဲတုံးလျှဆိုသည့် တောင်ကတော့ တကယ် စွဲတုံးလျှပင်...။ ထို့နောက်...

သူကပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကဲ... မင်းက သူ့လည်ပင်းကို ထိုးဖောက်မယ်ဆိုရင် ထိုးဖောက်လိုက်လေ... ဘာဖြစ်လို့ ရပ်နေတာလဲ... ထိုးသာ ဖောက်လိုက်...”

သူ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က မင်းကို တားမယ်များ မှတ်နေသလား ဘာဖြစ်လို့ တားရမှာလဲ... ကျုပ် အသားနာတာ မဟုတ်ဘူး... မင်း ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်...”

သူ၏စကားကြောင့် ဓားထောက်ထားသော မိန်းကလေးသည် အံ့သြသွားလေသည်။

စွဲတုံးလျှက ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို အသာအယာ အပျင်းဆန့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ... သူ့ရဲ့လည်ပင်းကို ဖောက်လိုက်... ကျုပ်က ထိုင်ကြည့်နေမယ်... မျက်လှည့် ကြည့်နေရသလိုပေါ့...”

မင်းကျင်းက မနေနိုင်တော့ဘဲ ထအော်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းမှာ လူစိတ်ရှိသေးရဲ့လား... မင်း

လို့ သူငယ်ချင်းကို ငါဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတယ်... တကယ့်ကောင်
တွာ... ဝက်လိုစိတ်မျိုး ရှိတဲ့ကောင်..."

စွေတုံးလျှူက ပြုံးလိုက်ပြီး...

"ဟုတ်တယ်... ငါ့လိုသူငယ်ချင်းမျိုးက အလွန်ရှားပါ
တယ်ကွ... တစ်ယောက်တလေ တွေ့ဖို့တောင် မလွယ်ပါဘူး...
အခု မင်းတွေ့ထိုက်ရတာဟာ မင်း ကုသိုလ်ထူးလို့ပဲကွ... ဂုဏ်ယူ
စမ်းပါကွာ..."

တစ်ဖက်လူ၏ လည်ပင်းကို ဖောက်ရန် တကဲတဲ လုပ်နေ
သော မိန်းကလေးက ထိတ်တိတ်လန့်လန့် ဖြစ်လာသည်။

စွေတုံးလျှူ၏နှုတ်မှ သူတစ်ခုခု လုပ်မည်ဟု ပြောနေခြင်း
မဟုတ်ပါ။

သူသည် မည်သည့်အခါမှ ယင်းကဲ့သို့ ခြိမ်းခြောက်စကား
မျိုး ပြောမည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော်...

သူကိုယ်တိုင် နားလည် သဘောပေါက်စေရန်တော့ သူက
ပြုလုပ်နိုင်သော နည်းများရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသော ဓားငယ်သည် မင်း
ကျင်း၏ လည်ပင်း၌ ထောက်ထားလျက်ပင်။ သို့သော်...

ဓားကိုင်ထားသော လက်ကလေးမှာမူ အနည်းငယ် တုန်
တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာလေသည်။ ဤသည်မှာ သူကိုယ်တိုင် ယုံကြည်
မှုမျှော်လာခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

ဤအတိုင်း ဆက်နေလျှင် မည်သည့်အဖြစ်မျိုး ကြုံရမည်
နည်း။

သူမသည် ဒီကဲ့သို့ ဖြစ်လာလေတော့သည်။

စွေတုံးလျှူက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောလိုက်သည်။

"သူရဲလည်ပင်းဖောက်ဖို့ သိပ်ပြီး အရေးတကြီး မလုပ်ဘူး
ဆိုရင်တော့ ကျုပ်လည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေမှာပါ..."

စွေတုံးလျှူက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်
သည်။

"ဝမ်းနည်းတာက ဒီရက်တွေမှာ ကျုပ်ဟာ အရက်သောက်
လို့ မရဘူး... သောက်မိရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့သူငယ်ချင်း မင်းကျင်း
လို ခွန်အားချည့်နဲ့သွားမှာပေါ့..."

ဓားကလေး ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်လေးသည် ကုန်ခါ
သွားလေသည်။ ခက်ချဲ့ပြီ။

စွေတုံးလျှူက ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခု ပြုလိုက်သည်။
သူပြောပုံမှာ ထိုအကြံကို ယခုမှ ရုတ်တရက် ရလာခြင်းမျိုး ဖြစ်
သည်။

"မင်းက ဒီကိစ္စကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားစေချင်ရင် ကျုပ်
မှာ ဖြေရှင်းဖို့ အကြံတစ်ခုရှိတယ်..."

သူမက ချက်ချင်း မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်လို ဖြေရှင်းမှာလဲ..."

စွေတုံးလျှူက မင်းကျင်းအား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီး...
"ဒီမင်းကျင်းဆိုတဲ့လူကို ကျုပ်ခေါ်သွားဖို့ သဘောတူရ
မယ်... ကျုပ်သွားပြီးရင် မင်းတို့လည်း သွားချင်ရာ သွားနိုင်တယ်
ကျုပ် မင်းတို့ကို ငှက်မပေးဘူး... ဘယ်နှယ်လဲ..."

မိန်းကလေးသည် စဉ်းစားတွေ့ဝေခြင်း မရှိတော့ပါ။
အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသော ဓားသည်လည်း

မင်းကျင်း၏ လည်ပင်းမှာ ခွာလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်...

သူမက မာကျောသော လေသံဖြင့်...

“ကောင်းပြီ... ရှင့်ကို ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်... ကျွန်မ သဘောတူတယ်...”

လက်ကောက်ဝတ်မှစ၍ အစိုးကျိုးသွားသော မိန်းကလေးက စူးရှသော အသံဖြင့်...

“ရှင်က ကျွန်မတို့ အကြံကို ဘယ်လို ရိပ်စားမိသွားတာလဲ စွေတုံးလှူသည် ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

စားပွဲပေါ်မှ အရက်တစ်ခွက် ငဲ့လိုက်ပြီး...

“မင်းက ဒီအရက်ကို သောက်ပြီးရင် ကျုပ်ပြောပြမယ် ဟု အေးစက်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးသည် အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူခြင်း မရှိပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

အရက်ကို သောက်လိုက်လျှင် သူမ မည်သို့ခံစားရမည်ကို သိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်...

စွေတုံးလှူက သူမတို့၏ အကြံအစည်များကို အဘယ်ကြောင့် သိရှိသွားသည်ကို မည်သူမှ မသိနိုင်တော့ချေ။

အနု (၈)
သုဇယ်ချင်း၏ ပြန်စောင့်ရှောက်မှု

ကြီးမားသော တောင်တန်း။

စီးဆင်းသော ရေတံခွန်။

ရေတံခွန်မှ စီးဆင်းနေသော ရေများသည် ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ရေကန်တစ်ခုအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ကန်ရေသည် ကြည်လင်အေးမြလှပေသည်။

မင်းကျင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ငွေကြေးချမ်းသာသော လူတန်းစားများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော အဖိုးတန် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုအဝတ်အစားများကို ခတ်လျက်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရေကန်ထဲ၌ စိမ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆေး၏ အာနိသင်ကို အမြန်ဆုံး ပြေပျောက်သွားစေရန် ဤနည်းကို အသုံးပြုရမည်ဟု စွေတုံးလှူက အခိုင်အမာ ပြောဆိုသဖြင့် မင်းကျင်းက မတတ်နိုင်ဘဲ ယခုကဲ့သို့ ရေကန်ထဲ၌ တစ်

ဆိုလေ့ရှိသော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။

စေတနာလျှောက် မင်းကျင်းအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“နေပါဦး... မင်းလို ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ပညာရှင်ကြီးကို ဟိုမိန်းကလေး လေးယောက်က ဘယ်လိုအနိုင်ယူခဲ့တာလဲ”

မင်းကျင်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ပြီး...

“အေး... ဒီမေးခွန်းကို ငါက မင်းမေးမှ မေးပါမလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ... အင်း... တော်ပါသေးရဲ့...”

စေတနာလျှောက် စိတ်မချည်စွာဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ငါမေးတဲ့ မေးခွန်းကိုဘဲ မင်းဖြေရမယ်... ကျန်တဲ့ စကားကို နောက်မှပြော...”

မင်းကျင်း၏ အဖြေမှာ ပို၍ရှင်းနေသည်။

“သူတို့က မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကျုပ်က အရှုံးပေးလိုက်တာ ဝါး...”

စေတနာလျှောက် မင်းကျင်းအား မကျေမနပ်နှင့် တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း အရှုံးပေးလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေက ဘယ်လောက် ကောင်းကျစ်စဉ်းလဲတယ်ဆိုတာ မင်းမတွေးမိဘူး... မဟုတ်လား”

မင်းကျင်းက စေတနာလျှောက်အား အထင်သေးသည့် အကြည့် ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“တွေးမိသားမဲ့... သူတို့နေရာမှာ ယောက်ျားတွေ ယောက်သားဆိုရင် ကျုပ်အရှုံးပေးပါမလား...”

စေတနာလျှောက် ခေါင်းမညိတ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ အထူး သဘာဝကျသဖြင့် သူသည် မည်သို့မဆို လက်ခံရမည်ဖြစ်ပါသည်။

“မင်းပြောတာ သဘာဝကျပါတယ်...”

မင်းကျင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါလောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး လေး ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ သတိပေးတဲ့ အရက်ထဲမှာ အဆိပ် ရှိတယ်ဆိုတာ သိထားတာတောင် ကျုပ်က သောက်မှာပဲ”

သူကပင် စကားဆက်ပြန်သည်။

“ခက်တာက သူတို့ပေးတဲ့ အရက်ကိုလည်း သောက်လိုက် ရော ခွန်အား လုံးဝမရှိတော့ဘူးကွ... ငါဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ ဘူး...”

စေတနာလျှောက် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“နေပါဦး... မင်း ခွန်အား မရှိဘူးဆိုတာကို ထားပါ တော့... ဒီမေတ္တာရိပ်မြှူ အိမ်ကလေးကိုမင်း ဘယ်လိုလုပ်ရောက် လာတာတုန်း...”

မင်းကျင်းက သက်ဖြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

“သူတို့ကို ကျုပ်က ပို့ခိုင်းရတာပေါ့...”

စေတနာလျှောက် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဟား... ဟား... ဟား... ဒီလိုကျတော့လည်း သူ တို့က မင်းစကားကို နားထောင်သားပဲကွ...”

မင်းကျင်းက ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး...

“ငါ့စကားကို နားထောင်လို့ ဒီတိမ်ကလေးဆီကို ပို့ပေးတာ မဟုတ်ဘူး... မင်းကြောင့် ပို့ပေးတာ...”

သူက အံ့ဩဟန်ဖြင့်...

“ငါ့ကြောင့် ဟုတ်လား...”

မင်းကျင်းက မဆိုင်းမတွပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်...”

“သူတို့ရဲ့ ပစ်မှတ်က ငါ့မမဟုတ်တာ... မင်းကို သူတို့က လိုက်ရှာနေတာကွ... သူတို့က ငါ့ကိုလိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး... မင်း ကို လိုချင်တာ...”

ယခုအခါ...

စွေတုံးလျှူသည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သဘောပေါက် သွားပြီဖြစ်သည်။

သူသည် မင်းကျင်းအား ကြည့်ပြီး တဟုတ်ဟုတ် ရယ်မော လိုက်ပြီး...

“ဟား... ဟား... ဟား... အခုမှပဲ မင်းဟာ သူငယ် ချင်း ကောင်းပီသတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတော့တယ်... ဘယ်နှယ် ကွာ ကိုယ့်ဒုက္ခကို သူများအပေါ် ပုံချဖို့ သိပ်တော်တဲ့ လူတစ် ယောက်ပဲ...”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း မင်းမြှောတာက သဘာဝကျနေပြန် ရော...”

သူသည် မင်းကျင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့ မင်းပြောတဲ့ စကားလုံးတွေက ဒီလောက် သဘာဝကျနေရတာလဲ...”

သူသည် မင်းကျင်းအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက် ပြန်သည်။

“သူတို့ အခုလို မင်းကိုခေါ်ပြီး အရက်တိုက်တာ ပြုစုတာ မင်းကို ကြိုက်လို့ ချစ်လို့ စေတနာတွေရှိလို့ပါလို့ မင်း ဘာဖြစ်လို့

မပြောတာလဲ...”

မင်းကျင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါကို ငါ့ခုထိ မစဉ်းစားရသေးပါဘူးကွာ...”

မင်းကျင်း၏ အမူအရာသည် လျှို့ဝှက်တည်ကြည်လာ သည်။

“အခု အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေတယ်... ငါ မလုပ်ရင် မဖြစ်ဘူး... ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိုင်းသမားဘယ် လောက် အသက်သေဆုံးရမလဲဆိုတာ ငါ မခန့်မှန်းနိုင်လောက် အောင်ဖြစ်ပြီကွာ...”

သူသည် ရယ်စရာ ပြောနေသည် မဟုတ်ပါ။

စွေတုံးလျှူက သူ့အား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘာတွေလုပ်မလို့လဲ...”

မင်းကျင်းသည် ဘေးဘီဝဲယာသို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေ သည်။

သူ၏အသံသည် တိုးညှင်းစွာဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပြောချ လိုက်လေသည်။

“ငါ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးကို လူတစ်ယောက်နဲ့ သက်ထပ်ဖို့ လိုက်ပို့မလို့ကွ... အဲဒါပဲ...”

စွေတုံးလျှူသည် အလွန်ဒေါသ ထွက်သွားသည်။

မင်းကျင်း၏ မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် မထိုးမိအောင် စိတ် ကိုမနည်း ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

သမီးသမီး တစ်ယောက်အား သတို့သားထံသို့ လိုက်ပို့ သည် ကိစ္စမှာ မဟာကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်သည်လော။ အလွန်ကြီးကျယ်

သို့သော် ဖြစ်ပါလော့။

“မင်းက ဒီကိစ္စကို ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်နေတာ မလွန်ဘူးလား...”

မင်းကျင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မလွန်ဘူးကွ...”

စွေတုံးလျှူက မေးငေါ့၍ မေးလိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး... မင်းရဲ့ မဟာကိစ္စကြီးကို...”

မင်းကျင်းက စွေတုံးလျှူအား စေ့စေ့ကြည်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိရင် ကျုပ်အပြောမလွန်ဘူးဆိုတာ မင်းသိမှာပါ...”

စွေတုံးလျှူက အံ့သြစွာဖြင့်...

“မင်းမိတ်ဆွေက ဘယ်သူမို့လဲ...”

မင်းကျင်း၏ မျက်နှာသည် တည်ကြည်လေးနက်လာသည်။

“သူ့ အယ်သူလဲဆိုတာ အခု ငါ ပြောမပြနိုင်သေးဘူးကွ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်... သူ့ရဲ့သမီးဟာ ကျော်ကြားတဲ့ မိန်းမချောတစ်ယောက်ပဲ... နောက်ပြီး ဘုရင်က မွေးစားတဲ့ သမီးတော်ဖြစ်တယ်ဆိုတာပဲ ပြောပြနိုင်တယ်...”

စွေတုံးလျှူက အလောတကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ဒီမင်းသမီးကို ဘယ်သူဆီ သွားပို့မှာလဲ...”

မင်းကျင်းက စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ပြောရရင်တော့ သူလည်း မင်းလိုပဲ ကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်ပဲကွ...”

စွေတုံးလျှူက ဆီချင်လေဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“တယ်လျှာရှည်တဲ့ ကောင်ပဲ... ပြောမှာကို ပြောစမ်းပါ”

မင်းကျင်းက ဖြည်းဖြည်းစွာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကျင်းကူဆင်း...”

စွေတုံးလျှူ၏ မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

မင်းကျင်းမှ စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“သိုင်းလောကသားတွေဟာ ဒီကိစ္စတွေကို သဘောမတူကြဘူးကွ... ဒါကြောင့်လဲ မင်းသမီးနဲ့ အိမ်တော်ထိန်း ကိုယ်တိုင်က ငါ့ကို ပို့ပေးဖို့ လာပြီး အကူအညီ တောင်းတာပေါ့... ဟဲ့... ကိစ္စ အရေးကြီးပြီဆိုတာ မင်း လက်ခံပြီလား...”

စွေတုံးလျှူက စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“အင်း... မင်းပြောတဲ့ ကိစ္စဟာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာပြီကွ...”

မင်းကျင်းက တည်ကြည်လေးနက်စွာဖြင့်...

“အင်း... ဒါထက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာက သိုင်းလောကသား အားလုံးလိုလိုက ကျင်းကူဆင်းကို ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားပါစေလို့ ဆုတောင်းနေကြတယ်လေ...”

စွေတုံးလျှူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်တောက်ပလာသည်။

ဒါကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးက လူတွေကို မိတ်ခေါ်လိုက်တာကိုး...

မင်းကျင်းက နားမလည်ဟန်ဖြင့်...

“အမျိုးသမီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ... ဟိုလူတွေ ဆိုတာက

ကော ဘယ်သူတွေလဲ..."

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

"ဟိုအမျိုးသမီးဆိုတာ စားသောက်ဆိုင် ပိုင်ရှင်ရဲ့ဇနီးကွ
ဟိလူတွေဆိုတာ ဟိုညက စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်လာပြီး ဆန်
မြှတ်သောက်တဲ့လူတွေ... သူတို့ကို စားသောက်ဆိုင်က ဖိတ်ခေါ်
လိုက်တာပဲ..."

မင်းကျင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"မင်းက ဘာတွေပြောနေတာလဲ... ဒီအမျိုးသမီးက မင်း
နဲ့ဘယ်လို ပတ်သက်နေတာလဲ... သူက စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်ထား
တယ် ဟုတ်လား..."

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး...

"ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် ဒီအမျိုးသမီးက ငါနဲ့မပတ်
သက်ဘူးကွ... လူတစ်ယောက်နဲ့တော့ ပတ်သက်နေတယ်..."

မင်းကျင်းက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် စွေတုံးလျှူအား ကြည့်
လိုက်ပြီး...

"ဘယ်သူနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လဲ..."

စွေတုံးလျှူကလည်း မင်းကျင်းအား အဓိပ္ပာယ်ပါပါ တစ်
ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး အတန်ကြာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောလိုက်သည်။

"မင်းနဲ့..."

မင်းကျင်း၏ ပါးစပ်သည် အံ့သြလွန်းအံ့ဖြင့် ပိတ်သွား
လေသည်။ အချိန်အတော်ကြာမှ...

မင်းကျင်းသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ...

"မင်းပြောနေတဲ့ အမျိုးသမီးက လုံမေ မဟုတ်လား..."

စွေတုံးလျှူက ကျယ်လောင်သော လေသံဖြင့်...

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့..."

မင်းကျင်းက ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"မင်းကိုငါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ... ငါ ဘယ်အချိ
တယ်ဆိုတာ သူ့ကို ပြောမပြပါနဲ့..."

စွေတုံးလျှူက မျက်နှာရှုံ့မနေသော မင်းကျင်းအား ကြည့်
ပြီး...

"မင်းကိုယ်မင်း ဟျီတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ဇနီးများ
ထင်နေသလား... သူက ဘာဖြစ်လို့မင်းကို လိုက်ရှာရတာလဲကွ"

မင်းကျင်းက အံ့သြတကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ဟောဗျာ... ဒါဖြင့် သူက ဘယ်သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာ
လဲ..."

စွေတုံးလျှူက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

"သူက ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ရှာမယ်ဆိုတာ ကျုပ်
မသိရပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ လူသုံးယောက်လောက်တော့
ရှာထားမယ်..."

မင်းကျင်းက ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်သည်။

"အင်း... ယောက်ျားသုံးယောက်တောင် ရှာရတယ်ဆို
တာ လွန်တာပေါ့..."

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

"အဲဒီသုံးယောက်က ဘယ်သူလဲကွ..."

စွေတုံးလျှူက စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

"ကျုပ်က လူနှစ်ယောက်ကိုပဲ သိတယ်... တစ်ယောက်

လျှော့တစ်သောင်းပေးရတဲ့ ဝေဒနာရှင် လူသတ်သမား... ကျန်
တစ်ယောက်က လျှော့ တစ်သိန်းပေးရတဲ့ ပလ္လေနက်ကွ...

မင်းကျင်းသည် အတန်ကြာ တိတ်နေရာမှ...

“ငါသိသလောက်တော့ လုံမေမှာ ဒါလောက်များတဲ့ ငွေ
မရှိဘူးကွ...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် သူ့အတွက်တော့ ဟုတ်မယ်
မထင်ဘူး...”

မင်းကျင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းဆိုလိုတာက တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကိုခိုင်းတယ်
ဆိုပါတော့...”

စွေတုံးလျှူက အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဖြစ်နိုင်တယ်...”

မင်းကျင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူးကွ...”

စွေတုံးလျှူက မင်းကျင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ပြောနိုင်တာလဲ...”

မင်းကျင်းက စွေတုံးလျှူ၏ စကားကို မဖြေပါ။ သူက
ထပ်၍ မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က လုံမေကို ဘာဖြစ်လို့ နှစ်သက်တယ်ဆိုတာကို
သိသလား...”

စွေတုံးလျှူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မသိဘူး...”

မင်းကျင်းက စွေတုံးလျှူကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“သူ့မှာ မင်းနဲ့တူတဲ့ အချက်တွေ အများကြီး ရှိတယ်...”

တစ်ခါတစ်ခါ သူမက သိပ်ပြီးပါးနပ်တယ်... တစ်ခါတစ်ရံတော့
သိပ်ပြီး အတယ်... သူ့မှာ သိကျွမ်းတဲ့ လူတွေအများကြီး ရှိတယ်

နောက်ပြီး သူများကိစ္စထဲကို မဆီမဆိုင်ဘဲ ဝင်ရှုပ်တာတွေလည်း
အများကြီးပဲကွ...”

စွေတုံးလျှူက မကျေမနပ် လေသံဖြင့်...

“အဲဒါ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လဲကွ...”

မင်းကျင်းက ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ဟား... ဟား... ဟား... ဆိုင်တာပေါ့ကွာ... မင်း

လည်း ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား...”

စွေတုံးလျှူ၏ လက်သီးသည် မင်းကျင်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့
မရောက်စေလိုသော စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

မင်းကျင်းကပင် စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“လုံမေက အလွန်ခေါင်းမာတယ်ဆိုတာလည်း မင်းသိ
တယ် မဟုတ်လား... ဒါကြောင့် သူက သူများခိုင်းတာ လုပ်ပေး

ပါမလား...”

စွေတုံးလျှူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ကွာ... သူက ရွှေမင်းသမီး တစ်ယောက်ကို
ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်မထပ်စေချင်လို့ ဖြစ်မှာ

ပေါ့...”

မင်းကျင်းသည် သူ့အား အတန်ကြာ ထပ်မံကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

ရေထဲမှ ရုတ်တရက် ခုန်ထလိုက်လေသည်။

“ကဲ... တို့သွားကြရအောင်...”

စွေတုံးလျှူက အံ့အားသင့်သွားပြီ...

“ဘယ်သွားရမှာလဲကွ...”

မင်းကျင်းက မကျေမနပ် လေသံဖြင့်...

“ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ... ရွှေမင်းသမီးရဲ့ အပေဆီကိုပေါ့...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ငါက ဘာဖြစ်လို့ သွားရမှာလဲ...”

မင်းကျင်းက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...

“ငါ့ရဲ့အသက်ကို ကာကွယ်ပေးဖို့ပေါ့...”

စွေတုံးလျှူက အံ့ဩတကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ငါက မင်းရဲ့အသက်ကို ကာကွယ်ပေးရမယ်... ဟုတ်လား...”

မင်းကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ငါ လမ်းတစ်ဝက် မှာပဲ သေသွားနိုင်တယ်... နောက်ပြီး မင်းကသူနဲ့တွေ့ရင် မင်းရဲ့ အမြင်ဟာ တစ်မျိုးတစ်စုံ ပြောင်းလဲနိုင်တယ်ကွ...”

စွေတုံးလျှူက ပျာပျာသလံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ငါက သူ့ကိုဘာဖြစ်လို့ သွားတွေ့ရမှာလဲ...”

မင်းကျင်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြန့်ကျယ်သွားလေ၏။

“ဘာ... မင်းက ဒီလိုပြောတယ် ဟုတ်လား... မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း... မင်းလူသူ မပေါက်ရောက်တဲ့ သဲကန္တာရထဲ သွားတဲ့အခါ မင်းဘက်က ဘယ်သူက မားမားမတ်မတ် ရပ်နေခဲ့သလဲဆိုတာ ပြန်ပြောလိုက်စမ်းပါ...”

စွေတုံးလျှူက လက်ကာ၍ ဟန့်တားလိုက်ရလေသည်။

“ဒီလိုတော့ မပြောနဲ့လေ...”

ထို့နောက်...

သူသည် သက်မြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

“ကဲပါ... ငါလိုက်ပါမယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့ စည်းကမ်းအတိုင်း လိုက်နာရမယ်နော်...”

မင်းကျင်းက အံ့ဩတကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုစည်းကမ်းလဲ...”

စွေတုံးလျှူက မင်းကျင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“မင်းကို ငါလိုက်ဖို့မယ်... ဒါပေမယ့် လမ်းမှာ တစ်မောက် တစ်ကွဲစီ သွားရလိမ့်မယ်... ငါဟာ စွေတုံးလျှူပါလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောရဘူး...”

မင်းကျင်းက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။

စွေတုံးလျှူက မျက်နှာထား တည်လိုက်သည်။

“စည်းကမ်းအတိုင်း မလိုက်နာဘူးဆိုရင် ငါ မင်းနဲ့အတူ သွားရာက ပျောက်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်အသိပေးပါရစေ”

အနီ (၉)
ငွေဖျင်းနိုင်သူ

မြို့ကလေး...။

ရှည်လျားသော လမ်းမကြီး။

နေဦး၏ နေရောင်ခြည်သည် တိမ်ကြားမှပေါ်လွင်ပြီး ထိုရှည်လျား၍ စည်ကားသော လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။

သက်ရွယ်အိုမင်းသော အဘွားအိုတို့သည် နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် နေပူစာလို့နေကြသည်။ နေရောင်ခြည်သည် အသက်ရှင်သန်မှုကို အားပေးသည် မဟုတ်ပါလော။

မင်းကျင်းသည် အလွန်သာလောင် ဖွတ်သိပ်နေပြီဖြစ်၏။

လမ်းဘေးရှိ စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်အား ညွှန်ပြလိုက်သည်။ စွေတုံးလျှူက ဆိုင်ကလေးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

စွေတုံးလျှူက ဒီဆိုင်မှာ ဝင်စားပြီး ခဏနားကြမယ်...။

စွေတုံးလျှူက ထိုသို့ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

မင်းကျင်းက ဗျာပာသလဲ မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ...။”

စွေတုံးလျှူက မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အလှူကုန်စုံဆိုင်အား ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...။

သူသည် ထိုစကားကို သာမန်သာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်...။

လူစကားကို ကြားလိုက်ရသော မင်းကျင်းမှာ အံ့သြလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်ဖောင်းလောင်း ဖွင့်သွားပြီး ဖြစ်သည်။

အတန်ကြာမှ...။

“မင်းက ယောက်ျားလေး ဖြစ်ပြီးတော့ အဲဒီဆိုင်ကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ...။”

စွေတုံးလျှူက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...။

“မင်း နောက်တော့ သိရမှာပေါ့...။”

ဟုပြော၍ ဇင်းဆိုင်ကလေးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ၏။

စားသောက်ဆိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အလှူကုန်ဆိုင်မှာ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းပြီး သေးငယ်သော ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ဖြစ်သည်။

ထိုဆိုင်၏ တံခါးဘောင်တွင် အဖြူရောင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင်...။

‘နတ်ပျိုမ’ စာ ရေးသားထားသည်။

ထိုဆိုင်းဘုတ်၏ အောက်တွင်...။

‘ပေါင်ဒါ၊ ပါးနီဆိုးဆေး၊ အပ်ချည်၊ ဘီး၊ နားဖောက်အပ်နှင့် ရုပ်ဖျက်ပစ္စည်းများ ရောင်းသည်’ ဟု ရေးသားထားသည်ကို

တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

စွေတုံးလျှူက ထိုဆိုင်ကလေးသို့ ဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မင်းကျင်းက အနည်းငယ် အံ့သြသွားသည်။

“ဒီကောင် ဘာတွေလုပ်ဦးမလို့ပါလိမ့်...”

ဟု တွေးနေစဉ်မှာပင်...

စွေတုံးလျှူသည် ထိုဆိုင်ကလေးထဲသို့ ဝင်သည်သာမက အတွင်းခန်း၏ ခန်းစည်းစများကို ဖွင့်ပြီး ဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မင်းကျင်း၏ ပါးစပ်သည် တောင်းလောင်းပွင့်သွားရလေသည်။

ပို၍ အံ့အားသင့်သွားသည်မှာ စွေတုံးလျှူသည် ထိုအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး နောက်ထပ် ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိချေ။

မင်းကျင်းသည် ခေါက်ဆွဲကြော် နှစ်ပွဲ၊ ပေါက်စီအလုံးဝယ် တစ်ပန်းကန်နှင့် ရေခဲခွေးကြမ်းအိုး သုံးအိုး သောက်ပြီးသွားချေပြီသို့သော်...

စွေတုံးလျှူကတော့ ထွက်မလာသေးပါချေ။

ထိုစဉ်မှာပင်...

အခန်းထဲမှ ဖြူဖွေးသော မုတ်ဆိတ်မွှေးများနှင့် အဘိုးတစ်ယောက်သည် သံမဏိတောင်ဌေး တစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် စားသောက်ဆိုင်ကလေးအတွင်းသို့ ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လာပြီး မင်းကျင်း၏ စားပွဲ၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြားလိုက်လေသည်။

မင်းကျင်းသည် ထိုအဘိုးအိုးအား ကြည့်၍ မရယ်မိစေရန် ထိန်းချုပ်ထားသည်။

“ဟေ့... စွေတုံးလျှူ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ အဘိုးအိုလို ရုပ်ဖျက်ထားရတာလဲ...”

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး စားသောက်နေသော အဘိုးအိုအား စွေတုံးလျှူ ဖြစ်မှန်းသိ၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုမှာမူ သူ့အား ပြန်၍ပင်မကြည့်ဘဲ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ဖြန့်ရည်ချည်ရည် စားသောက်နေ၏။

မင်းကျင်းသည် စိတ်တိုလာသည်။

သူသည် ငြိမ်မနေနိုင်သည့် အဆုံးတွင်...

“စွေတုံးလျှူ... မင်း ငါ့ကို မမှတ်မိဘူးများ ထင်နေလို့လား...”

အဘိုးအိုမှာမူ စားသောက်ပြီး ပါးစပ်သုတ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ အေးသေးစွာ ထွက်သွားလေသည်။ မင်းကျင်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

အဘိုးအို နောက်သို့ လိုက်သွားရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်...

ဆိုင်လုလင် တစ်ယောက်က တရားအိုးကြီး တစ်လုံးဆွဲကာ သူ့ရှေ့သို့ လာရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဒီမှာ ခပ်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်မှာ စားသောက်တဲ့

ဘယ်သူနဲ့သလဲ

၆၈ ၆၉

◆ တက္ကသိုလ်နေလင်းစာအုပ်

ညောင်တော်ဟာ ငွေရှင်းပြီးမှ သွားရပါတယ် ခင်ဗျာ..."

တုတ်မါ၏။

စားသောက်ပြီးလျှင် မိမိက ကျသင့်သောငွေ ရှင်းပေးရ
မည်သာ ဖြစ်သည်။

ငွေတုံးငွေစ မရှိလျှင် ရွှေတုံးဖြစ်ဖြစ်၊ ကြေးပြားပဲဖြစ်ဖြစ်
ပေးချေနိုင်ပါသည်။ သို့သော်...

မင်းကျင်းမှာ ငွေတုံးငွေစ မဆိုထားဘိ၊ တန်ဖိုးရှိသော
ပစ္စည်းဟူ၍ အနည်းငယ်မျှ မရှိပါ။

မင်းကျင်းသည် မည်သို့ဖြုလုပ်ရမည်ကို မသိဘဲ ဦးနှောက်
ခြောက်နေသည်။ ထိုစဉ်...

သူ့အတွက် ငွေချေမည့်သူ တစ်ယောက်သည် ဆိုင်ထဲသို့
လှမ်းဝင်လာနေသည်တကား။

အနု (၁၈)

မာယာဒေဝီ

မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။

လှသည် ချောသည်။

သူမ၏ အချိုးအစား ပြေပြစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင်
အနည်းငယ် ဟောင်းနွမ်းပြီး သန့်ရှင်းစွာ လျော်ဖွပ်ထားသော
ဝါဝန်ရှည် တစ်ထည် ပတ်ဆင်ထားသည်။

သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံသည် မျက်ရည်စများ ပြည့်လျက်နေ
၏။

အလွန်သနားစဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ထဲမှာ စားသောက်နေကြသော သူများ၏ မျက်လုံး
များသည် တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း သူမထံသို့ ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

လှပချောမောသော မိန်းကလေးသည် မည်သူနည်း။

ဆိုင်ထဲသို့ အဘယ်ကြောင့် ဝင်လာရသနည်း။

မည်သူ့အား လိုက်ရှာနေသနည်း။

စသည့် စသည့် မေးခွန်းများသည် သူတို့၏ ဦးနှောက်မှ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် မင်းကျင်းထံသို့ သွောက်သွားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချလိုက်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ သူတို့အားလုံးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကြကုန်သည်။

ဤမျှလှပသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ခေါက်ဆွဲဖိုး ပင် ချေနိုင်စွမ်းမရှိသော လူတစ်ယောက်၏ ဇနီးဖြစ်နေသည် လောဟု သံသယ ဖြစ်နေကြသည်။

မနာလိုဝန်တိုသည့် မျက်လုံးများဖြင့် မင်းကျင်းအား ကြည့်နေကြသည်။

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် တိုးလျှိုးတောင်းပန်သည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

သူမသည် အခြားသူများ မကြားနိုင်သော အသံဖြင့်...

“ရှင်အတွက် ကျွန်မ ငွေရှင်းပေးမယ်... ကျွန်မ နောက်လိုက်နဲ့...”

သူမ၏ မျက်နှာမှာ ဖြစ်ပေါ်နေသော ဟန်မူရာတစ်မျိုး။

သူမ၏ စကားနှင့် လုံးဝတစ်စပ်ခြင်း မရှိပေ။

မင်းကျင်းက မနေနိုင်ဘဲ ရယ်မောမိသည်။

“အေး... ဟား... ဟား... လာပြန်ပြီလား... မင်းနောက်ကို ကျပ်မလိုက်ဖူး... ဒါပေမယ့် ကျပ်အတွက် မင်းက

ငွေရှင်းပေးရမယ်...”

မင်းကျင်းကလည်း အသံကို အနိမ့်ဆုံးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သူသည် ပြောရင်း သူ၏ခြေထောက်သည် စားပွဲအောက်မှာ သူမ၏ ခြေထောက်အား နှင်းထားလိုက်လေသည်။

“ကဲ... ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကျင်း စကားနားထောင်ရမယ့် အလှည့်ပဲ...”

မိန်းကလေးသည် သူ့အား ငေး၍ကြည့်နေ၏။

သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံသည် မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာလေသည်။

“အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ပါ အစ်ကိုရယ်... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်... မေမေနဲ့ ကလေးတွေ တော်တော်ဖျားနေပါတယ်... သူတို့ကို ပြန်ပြီး ကြည့်ဖို့ကောင်းပါတယ်ရှင်...”

ဤတစ်ကြိမ် သူမ၏အသံသည် ကျယ်လောင်မှု မရှိသော်လည်း အနီးရှိ စားသောက်နေကြသူများက ကြားနိုင်ပေသည်။

ထိုကြောင့်လည်း လူဆယ့်ငါးယောက်တို့၏ မျက်လုံးများသည် မင်းကျင်းထံသို့ စုန်းရောက်ရှိလာကြသည်။

သူတို့၏မျက်နှာပေါ်တွင် မင်းကျင်းအား ရွံ့မုန်းခြင်း၊ အဆင်သေးခြင်း စသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

မင်းကျင်းသည် မိမိမှာ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် အမိခံလိုက်ရသော သူခိုးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်ဟု ချက်ချင်း ခံစားမိလိုက်လေသည်။

ဤအတိုင်းသာ ဆက်နေလျှင် အားလုံးသော လူများသည်

မိမိအား ဝိုင်း၍ရှိက်နှက်ကြမည်မှာ မလွဲချေ။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးက စားသောက်ထားသော တန်ဖိုးခွေ ပေးနိုင်သော ငွေစကလေးကို စားစွဲအောက်မှ သူ့လက်ထဲသို့ လှမ်း ပေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ်...

စားသောက်ဆိုင်၏ အခန်းဝသို့ ရထားလုံး တစ်စီးရောက် ရှိလာသည်။

မင်းကျင်းသည် မည်သည့်စကားမှ မပြောတော့ဘဲ စား သောက်ဖွယ်ရာများ အတွက် ငွေရှင်းပေးပြီး မိန်းကလေးနောက် သို့ လိုက်သွားရလေ၏။

ရထားလုံးထဲ၌ အခြားမိန်းကလေး သုံးယောက်က စောင့် နေပြီဖြစ်သည်။

မင်းကျင်းသည် မထူးမည့်အတူတူ သူ့အား ခေါ်ဆောင် လာသော မိန်းကလေး၏ ခါးကိုဖက်ထားလိုက်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်းက ငါ့မိန်းမကိုး... က... က... အခု ငါ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ...”

မိန်းကလေး လေးယောက်တို့သည် သူ့အား အေးတိအေး စက်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူက မမူပါ။ ယခု...

ခွန်အား ပြန်လည်ပြည့်ပြီးလာပြီ မဟုတ်ပါလော။

ထို့ပြင် စွေတုံးလျှံသည် သူ့အား အကာအကွယ် ပေးနေ သည် မဟုတ်ပါလော။

စွေတုံးလျှံကို သူမမြင်ရသော်လည်း သူသည် မိမိကို တွေ့ မြင်နိုင်သော တစ်နေရာရာတွင် ရှိပေလိမ့်မည်။ စွေတုံးလျှံသည် ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလော။

ရထားလုံးသည် မြစ်ဆိပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ရပ်တန့်သွားသည်။

မင်းကျင်းသည် အပျင်းတစ်ချက် ဆန့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... ရာသီဥတု သာယာလိုက်တာ... အရက်များ သောက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ...”

မိန်းကလေးများသည် သူ့အား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စိုက် ကြည့်နေကြသည်။

ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးအစုံကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော မိန်းကလေးက...

“အရှင်တစ်ကြိမ်တုန်းက ရှင့်ကို မေ့ဆေးနဲ့ အနိုင်ယူလိုက် တာ ရှင်က စိတ်မကျေနပ် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား...”

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် မိန်းကလေးက...

“ရှင့်ကို မေတ္တာရိပ်မြှုတ်မိကလေးထဲမှာ စွေတုံးလျှံကြောင့် ကျွန်မတို့ အရှုံးပေးလိုက်တာကို ရှင်က ဘဝင်မြင့်နေတယ် မဟုတ် လား...”

သေးသေးသွယ်သွယ် ကိုယ်လုံးရှိသော မိန်းကလေးက လည်း ပြောပြန်သည်။

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်မတို့က သိုင်းပညာနဲ့ ရှင့်ကို အနိုင် ယူပြမယ်...”

ကျန်ရှိသော မိန်းကလေးက အေးစက်စက် ပြောလိုက် သည်။

“ဒီတစ်ခါ ရှင်ရှုံးရင် ရှင်က ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ပြောမင်း ပါ...”

မင်းကျင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မပူပါနဲ့... သိုင်းပညာနဲ့ ယှဉ်လို့ ကျုပ် နှုံးရင် မင်းတို့ လုပ်ချင်သလို လုပ်ပေတော့... ကျုပ် အာမူမပြောဘူး...”

မင်းကျင်း၏ သိုင်းပညာရပ်သည် သိုင်းလောကတွင် ကျော်ကြားသော သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ပထမ အဆင့်ရှိသော သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဟု သိုင်းသမား အားလုံးက အသိအမှတ် ပြုခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် တီထွင်ခဲ့သော သိုင်းကွက်ရှစ်ဆယ်မှာ အလွန် ထက်မြက်ပြီး အစွမ်းထက်လှသည်။

မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို သူသည် ဆယ်ကျော်သက် နုနယ်သော မိန်းကလေး လေးယောက်အား နှုံးနိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်း မရှိပါ။

သူသည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။ သို့သော်...

မိန်းကလေးများ၏ အပြုအမူများသည် သူ့အဖို့ ပို၍ကျေနပ်သွားမလား မသိချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်...

ယင်းမိန်းကလေး လေးယောက်တို့သည် သူမတို့၏ အပေါ် အကျိုးများ၊ ဂါဝန်များ ချွတ်ချလိုက်ပြီး အတွင်းခံအကျိုးများနှင့် အတွင်းခံဘောင်းဘီရှည်များသာ ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သူ့အားတိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေပြီ။

ယခု...

မိန်းကလေးများသည် သူတို့၏ လှပ၍ အချိုးအဆစ်ပြေ ပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်များ ပေါ်လွင်နေလေပြီ။ ထူးခြားသည်မှာ...

ထိုမိန်းကလေးများ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အသားများ

နူးညံ့စေသော အဆီတစ်မျိုး လိမ်းခြယ်ထားသဖြင့် နေရောင်ခြည် အောက်တွင် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေလေသည်။

ထို့နောက်...

သူတို့သည် လက်နက်ကိုယ်စီ ထုတ်ကြလေတော့သည်။

ဓားတစ်လက်နှင့် သံမဏိစုတ်တံ ကဲ့သို့ လက်နက်တစ်မျိုး တစ်စုံ။ ရေထဲ၌ အသုံးပြုသော လှံတံနှစ်လက်နှင့် သံမဏိညှပ် တစ်ခု။

မိန်းကလေး လေးယောက်တို့သည် ယင်းလက်နက်များ ဖြင့် မင်းကျင်းအား ဝိုင်းထားကြသည်။ မင်းကျင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

ယင်းနုနယ်သော မိန်းကလေးများနှင့် သိုင်းပညာချင်း ယှဉ်ပြိုင်ရသည်မှာ ဆော့ကစားသည့် သဘောမျှသာ ရှိသည်ဟု လည်း တွေးမိသည်။

စွေတုံးလျှူ မလာလျှင် ပို၍ ကောင်းမည်ဟုလည်း ဆုတောင်းမိသည်။

မျက်လုံးဝိုင်းစက်သော မိန်းကလေးသည် မင်းကျင်း၏ အတွေးများကို ရိပ်စားမိဟန်ရှိသည်။

သူမက အေးတိအေးစက် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှင်က ကျွန်မတို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တာကို ကစားတယ်လို့ ယူဆရင် ရှင့်အသက် သေသွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ပြောရဲတယ်...”

သူမ၏စကားမှာ မှန်ကန်သည်ကို မကြာမီပင် မင်းကျင်း သိလိုက်ရတော့သည်။

သူမတို့၏ လက်နက်များသည် သေးသွယ်သည်။ ယုံတောင်းသည် ဖြစ်သော်လည်း အလွန်ကြောက်မယ်ဖွယ်ရာ ကောင်း

သော လက်နက်များ ဖြစ်ကြသည်။

သူမတို့၏ တိုက်ကွက်များမှာလည်း လျင်မြန်လှသည်။

တိကျလှသည်။ ရက်စက်သည်။ ထို့ပြင်...

အားမာန်လည်း အပြည့်ပါသည်။

သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များသည် ရေထဲမှ ငါးကလေးကဲ့သို့ သွက်လက်သည်။ ထို့ကြောင့်...

မင်းကျင်းသည် သူမတို့အား ပေါ့ပေါ့တန်တန် ထား၍ မဖြစ်တော့ပါချေ။ ယခုအခါတွင်...

မင်းကျင်းသည် စွေတုံးလျှူအား မျှော်နေရသည်။

မိန်းကလေး လေးယောက်တို့၏ သိုင်းပညာရပ်များမှာ သူထင်ထားသည်ထက် များစွာသာလွန်နေ၏။

သူသည် ပေါ့ပေါ့တန်တန် မယှဉ်ပြိုင်ရဲတော့ပါ။

မင်းကျင်းသည် တိုက်ခိုက်နေရင်း စွေတုံးလျှူအား မျှော်နေရသည်။ စွေတုံးလျှူရေ လာပါတော့၊ ငါမသေခင် မင်းကို တွေ့သွားချင်သေးတယ်ဟု စိတ်ထဲက ပြောနေမိတော့သည်။ သို့သော်...

စွေတုံးလျှူ၏ အရိပ်အယောင်ကား လုံးဝမတွေ့ရပါချေ။

ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးပိုင်ရှင် မိန်းကလေးက မင်းကျင်း၏ အတွေးကိုသိသည်။

“ရှင်က စွေတုံးလျှူကို မျှော်မနေနဲ့တော့... သူမလာနိုင်တော့ဘူးရှင်...”

မင်းကျင်းက ထိတ်လန့်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့...”

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟင်း... ဟင်း... အခုလောက်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ လူတွေရဲ့ လက်ထဲကို ရောက်နေလောက်ပါပြီရှင်...”

မင်းကျင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် မိန်းကလေး လေးယောက်ကို အတန်ကြာကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“မင်းတို့က စွေတုံးလျှူကို တော်တော် အထင်သေးတာပဲ...”

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာသည် မင်းကျင်း၏ စကားကြောင့် မည်းမှောင်သွားသည်။ မင်းကျင်းက သူ့သူငယ်ချင်းကို အထင်ကြီးလွန်းသည်။ ထို့နောက်...

မင်းကျင်းအား စူးရှစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင် ကျွန်မတို့ ပြောတာကို မယုံရင်လည်းနေ... ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ရှင်ကိုဖမ်းမိတဲ့အခါ သူ့ကို ကျွန်မတို့လူ ဖမ်းထားတာကို တွေ့ရမှာပေါ့...”

မိန်းကလေး၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မင်းကျင်းသည် မနေနိုင်တော့ဘဲ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

မင်းကျင်း အားရပါးပါး ရယ်မောနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ခန္ဓာကိုယ် သေးသွယ်သော မိန်းကလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“ရှင် ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ရယ်နေရတာလဲ...”

“ဘာလဲ... ရှင် မယုံဘူးပေါ့...”

မင်းကျင်းက မထီမဲ့မြင် အမူအရာနှင့် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်
လိုက်ပြီး...

“မယုံဘူး...”

သူ၏စကားသံ အဆုံးမှာပင်...

လူတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟုတ်တယ်... မင်းမယုံဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်ကွာ”

ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ...

မင်းကျင်းသည် စိတ်ဓါတ်တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်သွားလေ
တော့သည်။ ယင်းအသံရှင်မှာ...

သူ မျှော်လင့်စောင့်စားနေရသော စွေတုံးလျှူ၏ အသံပင်
မဟုတ်ပါလော။

အခန်း (၁၁)

စောင့်ရှောက်ရန်တာဝန်

ကမ်းစပ်အနီးတွင် ကျောက်တုံးတစ်တုံး ရှိသည်။
ရောက်လာသော စွေတုံးလျှူသည် ထိုကျောက်တုံးပေါ်
တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

သူ၏လက်ထဲတွင် အနက်ရောင် ခေါင်းစွပ် ကိုးလုံးခန့်
ကိုကိုင်ထားလေသည်။ မိန်းကလေး ခေါင်းယောက်သည်...

ခေါင်းစွပ်များနှင့် စွေတုံးလျှူအား တွေ့လိုက်ရသောအခါ
မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

ရုတ်တရက်...

သူမတို့သည် စွေတုံးလျှူကို ရပ်ကြည့်နေသော မင်းကျင်း
အား လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မင်းကျင်းသည် ရုတ် ဂရုတ်မို့ ကြောင်နေသည်။

သို့သော်...

သူသည် ခုခံရင်း နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

သူတွေ့ထင်ထားသလို မိန်းကလေး လေးယောက်သည် သူ့အား ဆက်လက် မတိုက်ခိုက်တော့ဘဲ လျှပ်တစ်ပြက် နောက်သို့ လှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

တကယ်တော့ သူတို့သည် ထွက်ပြေးရန် ဖိတိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်တကား။

“ဟေ့... တစ်ယောက်ယောက်တော့ မိအောင်ဖမ်းထားလိုက်ကွ...”

စွေတုံးလျှူက ကျယ်လောင်စွာ အော်၍ သတိပေးလိုက်လေသည်။

မင်းကျင်းသည် တွေ့နေရာမှ မိန်းကလေးများ နောက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေသည်။ လိုက်ဖမ်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူသည် တစ်ယောက်ကိုမျှ မမီချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

သူသည် အရပ်ရှည်သော မိန်းကလေးကို ဖမ်းဆီးမိလိုက်သေးသော်လည်း သူမ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးတွင် ဆီများစွာရှိနေသဖြင့် လွတ်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း...”

မိန်းကလေးများသည် မြစ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းပြီး ရေကူးပြေးထွက်သွားကြလေ၏။ မင်းကျင်းကား ရေထဲသို့ ပြေးဆင်းရန် မလွယ်ချေ။ ရေထဲသို့လည်း သူမလိုက်လိုချေ။ ပြေးကြပါစေတော့။

မင်းကျင်းသည် ဆီများပေတုံ့နေသော သူ၏ လက်နှစ်ဖက်အား ငေး၍ကြည့်နေ၏။

ဤမျှချောမောသော မိန်းကလေးများသည် အဘယ်

ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးဆီများ သုတ်လိမ်းထားသည်ကို မင်းကျင်း နားလည်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

မင်းကျင်းသည် ငေးကြောင်နေရာမှ စွေတုံးလျှူဘက်လှည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း ရောက်နေတာ အတော်ပါပဲကွာ...”

စွေတုံးလျှူက ပြုံးလိုက်သည်။

မင်းကျင်းနှင့် စွေတုံးလျှူတို့ ပြန်လာကြသောအခါ မြင်းလှည်းသည် ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးများ ချွတ်ခဲ့သော အဝတ်အစားများပါ ယူဆောင်၍ ထွက်ခွာသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေး လေးယောက်တို့သည် မည်သူတို့နည်း။

သူမတို့အား မည်သူက စေခိုင်းခဲ့သနည်း။

မိန်းကလေးများ၏ သိုင်းပညာသည် အလွန်ထက်မြက်လွန်းသည်။

မိန်းကလေးများကို စေခိုင်းသူ၏ သိုင်းပညာသည် အလွန်ထက်မြက်သည်မှာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်နိုင်ပါ။

ယင်းသူသည် မည်သူနည်း။

စွေတုံးလျှူသည် တွေးရင်း ထိုနောက်တွယ်မှ ကြိုးကိုင်သော သူသည် ကြိုးကျယ်ပြီး အာဇာနည်အလွန်ရှိသော တိုက်ပွဲတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသူဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်မိလေသည်။

အတန်ကြာမှ မင်းကျင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေတော့သည်။

“ငါကညှိလို့ သူတို့ကို မမိတာထားပါတော့... မင်းကလေးရာ

ဘယ်သူ့ဆဲးသလဲ

၈၂ ၈၃

❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်မှ မမိတာလဲ..."

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

"ငါက သူတို့ကို မမိလည်း ဘာအရေးလဲ... ဒီမှာ ခေါင်းစွပ်တွေတို့ အရလူခွဲပြီးပြီပဲ..."

မင်းကျင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

"ဪ... မင်းက သူတို့ ခေါင်းစွပ်ကို ကြည့်ပြီး သံလွှာစရာမယ်ပေါ့..."

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

"မရှာပါဘူး..."

မင်းကျင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ..."

စွေတုံးလျှူက မင်းကျင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ... ငါက သူတို့ကို မှတ်မိလို့ပေါ့ကွ"

မင်းကျင်းက ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ..."

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ငါ စားသောက်ဆိုင်က ထွက်လာတာနဲ့ သူတို့က ငါ့နောက်ကို မယောင်မလည် လိုက်လာနေတာကို တွေ့လိုက်တယ်။ သူတို့ဟာ ကျောက်လက်ဝါးရဲ့ တပည့်တွေဆိုတာ သိလိုက်ရတာ။ ဒီလောက်တော့ ငါလည်း လျင်ပါသေးတယ်ကွာ..."

မင်းကျင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဟုတ်လား... ဒါဆိုရင်တော့ ကျောက်လက်ဝါးက အဘယ်မှာလဲကွ..."

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

"သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ... ဟိုတုန်းက တပည့်ဖြစ်ပေမယ့် အခု တပည့်ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ..."

မင်းကျင်းသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတော့သည်။ စွေတုံးလျှူကို စကားနိုင်လှ၍ မရပါလား။

အတန်ကြာမှ မင်းကျင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

"အင်း... ဒီမိန်းကလေး လေးယောက်က နယ်နယ်ရရတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ..."

စွေတုံးလျှူက မင်းကျင်းအား အချိန်တော်တော်ကြာ စိုက်ကြည့်ပြီး...

"ဟုတ်တယ်... သူတို့က ဘာတွေဆက်လုပ်လာဦးမယ်ဆိုတာတော့ ငါလည်း မသိနိုင်ဘူးကွ..."

သူသည် မင်းကျင်း၏ ပခုံးအား တစ်ချက်မှတ်လိုက်သည်။

"ဒါကြောင့်မို့ ငါတို့နှစ်ယောက်က လမ်းခွဲပြီး သွားရလိမ့်မယ်... မင်းကို စကတည်းက ငါပြောခဲ့တယ်လေ..."

မင်းကျင်း၏ မျက်ခုံးအစုံသည် မြင့်တက်သွားသည်။

"ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ..."

စွေတုံးလျှူက စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ငါ အခုလို ရှုပ်ဖျက်တာဟာ မင်းရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက်ပဲ မင်းကပါ ငါ့ကို မမှတ်မိမှ မင်းကို ငါစောင့်ရှောက်နိုင်မှာပေါ့မဟုတ်လား..."

မင်းကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

အယ်သုန္ဒသလဲ

၁၅

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ...မင်းကို ငါယုံကြည်ပါတယ်...
လုပ်ပါလုပ်ပါ...မင်း ကောင်းတယ်ထင်သလို လုပ်ပါ...”

မင်းကျင်းသည် ခွင့်ပြုလိုက်ရလေ၏။

ခွင့်မပြုလည်း မရပါ။

စွဲတုံးလွှာ လုပ်ချင်သည်ကို မည်သူမျှ တား၍မရပါ။

❖ တက္ကသိုလ်ခန့်သင်းအောင်

အနံ (၁၂)
ကယ်တယ်သူ အမျိုးသမီး

နေဝင်သွားပြီဖြစ်ရာ စည်းစိမ်ရှင် တည်းခိုခန်းတွင် မီး
ဆင်ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

တည်းခိုခန်းသည် သာမန်လူတန်းစား မတည်းခိုနိုင်သော
တည်းခိုခန်း တစ်ခုဖြစ်သည်။

စည်းစိမ်ရှင် တည်းခိုခန်း၏ အကောင်းဆုံး အခန်းကို နတ်
ဦးစိမ် အခန်းဟုပင် အမည်ပေးထားသည်။

ယင်းအခန်း တစ်ခန်းတွင်...

မင်းကျင်းသည် ခါတိုင်းအဝတ်အစားမျိုး မဟုတ်ဘဲ
ငွေသွကြွယ်များ၊ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ပိုးဖအဝတ်အစားများ
ဆင်ထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်...

သူ့အိတ်ထဲမှာ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရှိသည်ကို မည်သူ
မှ သိရှိကြမည် မဟုတ်ပါ။

သူ့အား လူကုန်တစ်ယောက်ဟု ထင်ကြမည်သာ ဖြစ်
သည်။ အထူးသဖြင့်...

အယ်သုန္ဒရီသလဲ

၈၆

၁၇

❖ ကတ္တသို့လ်နေလင်းအောင်

မင်းကျင်းသည် ငွေယူဆောင်ရန် အမြဲသတိမေ့တတ်သည်။ ယခုလည်း...

သူသည် အကောင်းဆုံး ဟင်းလျာနှင့် အရက်များကို ဖူးကြား၍ အခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း စားသောက်နေပြီ မဟုတ်ပါလော့။

မင်းကျင်းသည် ဟင်းလျာများကို တစ်ယောက်တည်း ဖြိုရည်ရှုတ်ရည် စားသောက်နေ၏။

“အင်း... အခုလောက်ဆိုရင် ငွေတုံးလျှောက် အယ်လိပ်နီး ထွက်လာမယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် သူ ဘယ်လိုရပ်ဖျက်ပါလဲ ကျုပ်ကတော့ မှတ်မိမှာပဲ...”

သူသည် စားသောက်နေရင်း တွေးနေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

ဆေးများ ကျိုနေသော အနံ့များသည် သူ၏နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာလေသည်။

ဤဆေးကျိုသော အနံ့သည် အလွန်ထူးခြားသော အဖြစ်သည်။

ထူးခြားသော ဆေးမြစ်လေးငါးမျိုးကို ရော၍ ကျိုသော အနံ့ဖြစ်သည်။ အကယ်၍...

တစ်စုံတစ်ယောက်က ဤကဲ့သို့သော ဆေးများ ကျိုလျှင် ထိုလူသည် ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာရရှိနေခြင်း ဖြစ်သည် မပြောဘဲ သိနိုင်သည်။

ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိထားသော သူသည် အလွန်သနားဖွယ်ကောင်းသူဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဘာသာ ကုသနေသည့်ဆိုလျှင်

သနားဖွယ် ကောင်းသည်။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်မှ မရှိလျှင် ပို၍သနားဖွယ်ရာ ကောင်းသည် မဟုတ်ပါလော့။

မင်းကျင်းသည် တစ်ဖက်ခန်းမှ နေထိုင်သောလူအား ဂရုစိုက်သက်လာသည်။

တစ်ဖက်ခန်းသို့ သွားရောက်၍ အဖော်ပြုလျှင် ကောင်းလေစွာဟု စိတ်ကူးမိသည်။

သူသည် ယင်းသို့ စိတ်ကူးမိနေစဉ်မှာပင်...

“ဖောင်း...”

တစ်ဖက်ခန်းမှ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဆေးကျိုနေသော မြေစိုက်ကလေးသည် ပေါက်ကွဲသွားသည်ထင်ရသည်။

မင်းကျင်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

တစ်ဖက်ခန်းသို့ သွားရောက်ရန် စိတ်ကူးမိသော်လည်း ခြေထောက်မလှမ်းမိသေးချေ။ ရုတ်တရက်...

“ဝုန်း...”

တစ်ဖက်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော နံရံသည် ကျိုးပဲ့သွားသည်။

လူတစ်ယောက်သည် သူ့အခန်းဘက်သို့ လွင့်ဖျံလာလေသည်။

မင်းကျင်းသည် မိမိအခန်းထဲသို့ လွင့်စဉ်လာသူအား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ ထိုလူသည် အနက်ရောင် ပလွေနက် တစ်

ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားသော ပလွေ့နက်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

ဝိုဏ်းတိကျစွာ ဆိုရလျှင်...

ထိုပလွေ့နက်ဆိုသူသည် ယာဘက်ခြေထောက်လည်း ဖြစ်နေသည်။ အကြောင်းမှာ...

သူ၏ပြတ်နေသော ခြေတစ်ဖက်သည် သူ၏ခုတင်ပေါ်တွင် ရှိနေသေးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယင်းခြေထောက်ပြတ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများသည် ပုပ်တောင်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူ၏ဝတ်စုံပုံမှ ဒဏ်ရာလည်း အခြေအနေ မကောင်းပါ။ ရရှိသော ဒဏ်ရာမှာလည်း အပုပ်နဲ့ ထွက်နေ၏။

ထိုလူသည် ဒုက္ခိတတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဇွဲက မလျော့သေးချေ။

လူလေးယောက်သည် လက်နက်အမျိုးမျိုးကို ကိုင်ဆောင်၍ နံရံပေါက်မှ ဝင်ရောက်လာပြီး သူ့အား ဝိုင်းရံထားပြန်လေသည်။

သူတို့သည် ပလွေ့နက်အား ဝိုင်းရံထားကြသည်။

ပလွေ့နက်မှာမူ သူ၏လက်နက်ဖြစ်သော ပလွေ့နက်အား တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

သို့သော် သူ့အလွန် အားဆုတ်ဖျော့တော့နေသည်။

လုံးဝအညံ့ခံလိုသော ဆန္ဒမရှိချေ။

အနည်းငယ်မျှ ကြောက်ရွံ့သော စိတ်မရှိသည်မှာ ထင်ရှားနေသည်။

အမှန်မှာ ပလွေ့နက်အား လာရောက် တိုက်ခိုက်သော

လူများမှာ လေးယောက်မဟုတ်။ ငါးယောက် ဖြစ်သည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ ပလွေ့နက်၏ လက်ချက်ကြောင့် ဖြေပေါ်တွင် လဲကျနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းကျင်းသည် ပလွေ့နက်တက်မှ ရပ်တည်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက် အဆုံးတွင် သူသည် စားပွဲပေါ်မှ လွတ်နေသော အရက်အိုးအား ထုတ်ယူကာ ထိုလူလေးယောက်ထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်ရင်း...

“ဟေ့ လူတွေ... မင်းတို့က လူကောင်းတွေဖြစ်ပြီး ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းတိုက်နေကြတာ မရှက်ဘူးလား... ထို့... သိပ်ရှက်စရာကောင်းတယ်...”

မင်းကျင်း၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် ကျာပွတ်သည့် သူလည်ပင်းအား ရစ်ပတ်ရန် ပြေးလာသည်။

“ဝိုး...”

သို့သော် အနည်းငယ်မျှသာ လိုသွားသည်။

သူသည် တပျာစာယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်သော်လည်း အရှောင်လွန်၍ ဟန်ချက်ပျက်ကာ ချော်လဲမလို ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ပျော့ပျောင်း နွဲ့နှောင်းသော စာပေသမားတစ်ယောက်သည် ယပ်တောင် အသာအယာခတ်၍ အခန်းဝသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

မင်းကျင်း ပြုံးရယ်သွားလေသည်။

သူသည် စိတ်ချသွားပြီ မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့်...

သူသည် ပျော်ရွှင်မြူးတူးသွားသည်။

“မင်းလာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်သားပဲ...”

သူက ထိုသို့ဆီး၍ ပြောလိုက်ရာ စာပေသမားသည် သူ့ကို

ပြောပြပြီး အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေ၏။

သူ့လက်ထဲမှ ယပ်တောင်သည် ဆူ၏လက်နက်ဖြစ်သည်။

မည်သည့် အရာမျိုးမဆို စွေတုံးလျှူ လက်ထဲရောက်ရှိသွားလျှင် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော လက်နက်မျိုးဖြစ်လာမည် မဟုတ်ပါလော့။

မင်းကျင်းသည် ထိုလူလေးယောက်နှင့် တိုက်ခိုက်ရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မင်းမလာလည်း ကျုပ်အဖို့ အရေးမကြီးပါဘူးကွ...”

မင်းရောက်လာတော့လည်း မင်းအတွက် နှစ်ယောက်တော့ ချန်ထားပေးရမှာပေါ့ မဟုတ်လား...”

စာပေသမားက ပြုံးလျက်...

“ခင်ဗျားက တော်တော် အားနာတတ်တဲ့လူပဲဗျ...”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လက်ထဲမှ ယပ်တောင်သည် ရဟတ်မဟာ ချာချာလည်ပြီး မင်းကျင်းအား တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

မင်းကျင်းသည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူသည် ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

သို့သော်...

သူသည် နောက်ကျသွားချေပြီ။ ယခုအချိန်တွင်...

ထိုစာပေသမား၏ လက်ချောင်းသည် မင်းကျင်း၏ ငယ်

ထိပ်သို့ ထောက်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

မင်းကျင်းသည် လှုပ်ပင်မလှုပ်နိုင်တော့ပါ။

သူသည် ဤမျှညှန်နေ၍ မဟုတ်ပါ။

သူထင်ထားသည့် စွေတုံးလျှူသည် စွေတုံးလျှူ မဟုတ်၍ ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်က စွေတုံးလျှူ မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်နာမည်က ရှောင်ထင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်ဗျာ...”

စာပေသမားသည် ယဉ်ကျေးစွာ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို စွေတုံးလျှူလို့ ထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့...”

မင်းကျင်း ဒေါသတကြီးဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က ခင်ဗျားကို စွေတုံးလျှူလို့ မှားသွားတာ ကျုပ်အမှားပဲ... ကျုပ်ရဲ့ အမှားဖက် ကျုပ်ခံရတာပဲ... ကိစ္စမရှိဘူး...”

“စွေတုံးလျှူဟာ လိပ်လိပ်... သူ့ရဲ့အခွံထဲမှာ ခေါင်းလျှိုထားပြီး အခုထိ မလာပဲကီး...”

သူသည် စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် အပိုမကားများကို ပြောနေမိလေသည်။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရတော့၏။ မိန်းကလေးသံ ဖြစ်သည်။

“မင်းကျင်း... ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ စိုးရိမ်နေရတာလဲ...”

ရှင်မဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းစေရဘူးလို့ ကျွန်မ အာမခံရပါတယ်... ရှင်သေသွားရင် မင်းသမီးကို ဘယ်သူလိုက်ဖို့မှာလဲရှင်...”

ကယ်သွန်းသလဲ

၉၂

ထိုမိန်းကလေးသည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခေါင်မိုးပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။

စာပေသမားက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

မင်းကျင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

သူ၏ဟန်မူရာသည် ပို၍ပျော့ပျောင်းသွားသည်။

“မိတ်ဆွေက မင်းကျင်း ဟုတ်လား...”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မင်းကျင်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်က မင်းကျင်းပါပဲ...”

စာပေသမားက အားတုံအားနာဟန်ဖြင့်...

“ဒါဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ... ကျုပ် အထင်လွဲသွားလို့ပါ...”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် နောက်သို့တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်သွားသည်။

ယပ်တောင်အား ပြန်လည်ခေါက်ထားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို လေးစားတဲ့ အနေနဲ့ ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေက ခင်ဗျားကို ခဲ့တစ်ပေါက်မှ မစွန်းစေရပါဘူးဗျာ...”

သူသည် ပြုံး၍ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... သွားခွင့်ပြုပါဦးဗျာ...”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အခန်းထဲမှ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွားပြီး အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့သည်။

အခန်းထဲတွင် ရောက်နေသော လူလေးယောက်မှာလည်း

၉၃

❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် သတိမေ့၍ ကြမ်းပေါ်၌ လဲကျနေသော သူကို ပါ တွဲ၍ခေါ်သွားသည်။

မင်းကျင်းသည် လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ထိုင်နေသော မိန်းကလေးအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏ခေါင်းပေါ်၌ အနီရောင်ပဝါကို အုပ်ထား၏။

ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

အမျိုးသမီးသည် ၎င်းခေါင်မိုးပေါ်မှ အခန်းထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

မင်းကျင်းသည် အမျိုးသမီး ရှေ့သို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး သူမအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

မင်းကျင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“စေ့တုံးလျှာ... ဒီတစ်ခါတော့ ငါမင်းကို ချီးကျူးပါတယ်ကွ... မင်းက မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ချွတ်စွပ်တူအောင် ရုပ်မျက်နိုင်တယ်ဆိုတော့ မင်းကို ငါချီးကျူးပါတယ်... မင်းရဲ့ပင်ကို ရုပ်ကို ငါဘယ်လိုမှ ကြည့်မရဘူးကွ...”

မင်းကျင်း၏ စကားမဆုံးသေးမီမှာပင်...

“ဖြန်း...”

အမျိုးသမီးက သူ၏ပါးပြင်သို့ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

အနီ (၁၃)
မေချူးပင်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

မင်းကျင်းသည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်နေသောဝါးအား လက်ဖြင့် ပွတ်ရင်း အမျိုးသမီးအား မျက်လုံးပြုံး၍ ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာ မျက်လုံးပြုံး ကြည့်မိတော့မှ ထိုအမျိုးသမီးအား ဝီဝီပြင်ပြင် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက်...

အမောတကော လေသံဖြင့်...

“ခင်ဗျားက မေချူးပင်ကိုး...”

ဟု အံ့သြစွာပင် ခေါ်လိုက်လေသည်။

သူမက ပြုံးတုံ့တွံ အမူအရာဖြင့်...

“မင်း အခုမှ ငါ့ကို မှတ်မိတယ် ဟုတ်လား... မင်းကို ငါရိုက်တာ လွန်သလား ပြောစမ်း...”

ပလွေနက်သည် စိတ်လျှော့လိုက်သဖြင့် သတိမေ့ကာ မွေရာပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

မင်းကျင်းသည် ဗျာဗျာသလဲ သွားရောက်ဖေးမလိုက်လေ

သည်။

ပလွေနက် ရရှိသော ဒဏ်ရာများအား တွေ့မြင်လိုက်သည့်နှင့် သူသည် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

“တော်တော် သတ္တိကောင်းတဲ့သူပဲ... ဒါလောက် ဒဏ်ရာရသွားတာတောင် အခုထိ ခံနိုင်ရည် ရှိသေးတာ အံ့သြစရာပဲ... တစ်ချို့ဆိုရင် သေလောက်နေပြီ...”

မေချူးပင်က သက်မြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မင်းဟာ ဘယ်သူ့အပေါ်မဆို ကရုဏာထားတယ်... ကူညီတတ်တယ်... ငါ့ကိုသာ ဒီလို ဝရုစိုက်ပြုစုမယ်ဆိုရင် အယ်လောက်စောင်းမလဲတယ်...”

သူမ၏ စကားသံ အနည်းငယ် တုန်ယင်နေသည်။

မင်းကျင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မေချူးပင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့ဗျာ... ဒီလူနာကို ပြုစုမိကူညီပါဦး...”

မေချူးပင်သည် မင်းကျင်း ပြောသော စကားကို ဝရုစိုက်မလွှပ်မယှက်ပင် မတ်တပ်ရပ်နေလေသည်။ အတန်ကြာမှ...

သူမ၏ လက်ဝါးကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

သူမ၏ လက်ဝါးပေါ်၌ ဒဏ်ကြေးဆေးလုံး တစ်လုံးပါလာသည်။

ယင်းဆေးလုံးသည် အလွန်အစွမ်းထက်သည်ကို မင်းကျင်းက သိရှိထားလေသည်။

မင်းကျင်းသည် အချိန်မဆိုင်းတော့ဘဲ ပလွေနက်ကို ဆေး

တိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ဆေးသောက်ပြီးသည်နှင့် မကြာမီမှာပင် ပလွေနက်သည် အိပ်ပျော်သွားသည်။

မင်းကျင်းသည် ပလွေနက်အတွက် စိတ်ချရပြန်သော်လည်း စိတ်ပူစရာ တစ်ခုက ထပ်မံပေါ်လာပြန်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

စွေတုံးလှူသည် ယခုအချိန်ထိ ထွက်ပေါ်မလာသေးပေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် စွေတုံးလှူအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေရသည် မဟုတ်ပါလော။

မေချူးပင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

“မင်းက စွေတုံးလှူကို မျှော်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ် သူ အခုလို အချိန်မီ ရောက်မလာတာ မင်း ဘာအန္တရာယ် ဘာမှမရှိဘူးလို့ သိထားလို့ပါ”

“ရှောင်ထင်းဆိုတဲ့လူဟာ အင်မတန်မှ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲကွယ်... ငါတောင်မှ သူ့ကိုကြောက်နေရတယ်ကွယ်...”

သူမသည် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...

“သူ့သိုင်းပညာ အဆင့်နဲ့ဆိုရင် လူတစ်ယောက်ကို အသာကလေး သတ်လို့ရတယ်... ဒါပေမယ့် သူက မင်းကို ဘယ်တော့မှ သတ်မှာမဟုတ်ဘူးကွယ်...”

မင်းကျင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ...”

သူမက မင်းကျင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက မင်းကျင်း ဖြစ်နေလို့ပေါ့... မင်းက ရွှေမင်းသမီးကို ကျင်းကျထင်းထံ ပို့ပေးမယ်ဆိုတာလည်း သူ သိတယ်လေ...”

မေချူးပင်သည် ယင်းသို့ပြောရင်း သူမ၏ အသံသည် ပျော့ပျောင်းခြင်း မရှိတော့ပါ။ တဖြည်းဖြည်း မာကျောလာနေ၏။

“မင်းလိုလူမျိုးကို သူက ဘယ်သတ်ရဲပါ့မလဲ... တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ရှောင်ထင်းဆိုတာ ကျင်းကျထင်းရဲ့ မွေးစားသား ဖြစ်နေတယ်လေ...”

မင်းကျင်းက တာမျှဖြစ်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

မင်းကျင်းသည် ယင်းသို့ ငြိမ်နေစဉ်မှာပင် ပြတင်းပေါက်တည့်တည့်ရှိ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ လူရိပ်တစ်ခု လှစ်ခနဲ ခုန်သွားလိုက်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သို့သော် မင်းကျင်းသည် ထိုလူကို မည်သူဖြစ်မည်ဝါဟု မခန့်မှန်းနိုင်ပေ။ စွေတုံးလှူလော အခြားသူလော။

ထိုလူ၏ ကိုယ်မော့ပညာရပ်မှာ အလွန်အဆင့်မြင့်သည်ကတော့ ကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်ပေသည်။ သို့သော်...

မင်းကျင်း တွေ့မြင်လိုက်ရသော လူရိပ်မှာ စွေတုံးလှူမဟုတ်သည်မှာ သေချာလှသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

တစ်ချိန်လုံး ခေါင်မိုးပေါ်ရှိ အမှောင်ရိပ်ခို၍ ပုန်းကွယ်နေသော စွေတုံးလှူမှာလည်း ထိုလူရိပ်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မင်းကျင်းသည် ထိုလူရိပ်အား ပီပီပြင်ပြင် မတွေ့လိုက်ရသော်လည်း စွေတုံးလှူမှာမူ ထိုလူရိပ်အား ပီပီပြင်ပြင် တွေ့မြင်

လိက်ရလေ၏။

ထိုလူသည် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုလူရုပ်မှာမူ စွေတုံးလျှူအား တွေ့ဟန်မကူပါ။

ထိုလူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ သေးသေးသွယ်သွယ် ရှိသည်။

စွေတုံးလျှူသည် ထိုလူ မည်သူမည်ဝါဟု မသိလိုက်ရသော် လည်း ပင်လယ်တစ်ဖက်ကမ်းက ကျွန်းများ၌ နေထိုင်ကြသော လူမျိုးဖြစ်သည်ကို သိထားလိုက်လေသည်။

သူ အတွေးရခက်သွားသည်။

ပင်လယ်ရပ်ခြား အရှေ့ရပ်မှ ကျွန်းကလေးများပေါ်၌ နေထိုင်သော သိုင်းသမား တစ်ယောက်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤ နယ်သို့ ရောက်လာပါသနည်း။

သူတွင် မည်သို့သော လျှို့ဝှက်တာဝန်များ ရှိနေသနည်း။

အနက် (၁၄)
ဝတ်နံ့ချက်နံ့လူ

စွေတုံးလျှူသည် ထိုလူအား မျက်ခြည်မမြတ် ဖိုက်ကြည့် နေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ထိုလူမှာလည်း တည်းခိုခန်းထဲသို့ ခုန်ဝင် သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

မင်းကျင်း နေထိုင်သော အခန်း၏တစ်ဖက်သော အစွန်း ဆုံးအခန်းဖြစ်သည်။

စွေတုံးလျှူသည် ထိုလူအပေါ် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ထိုကြောင့်...

သူသည် မောင်ရိပ်ခိုနေရာမှ ထွက်လာပြီးလျှင် တိတ်ဆိတ် စွာဖြင့် ထိုလူနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ ယခု...

စွေတုံးလျှူသည် ယင်းသို့ အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေလိုက် သောအခါ သူသည် အကြီးအကျယ် ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ထိုည၌လူမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်နေသော

ကြောင့်တည်း။

အခန်းထဲ၌ မီးအိမ်များ ထွန်းညှိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သူမသည် ကြေးမုံပြင်ရှေ့၌ ရပ်နေ၏။

ခေါင်းပေါ်၌ စွပ်ထားသော မျက်နှာဖုံးကို လှန်ချွတ်လိုက်သည်။

သူမ၏ ပျော့ပျောင်းနက်မှောင်သော ဆံကေသာများသည် ပန်းပေါ်သို့ ဝဲကျလာလေသည်။

စွေတုံးလျှံသည် ကြေးမုံပြင်ထဲမှ အလွန်ချောမောသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မိန်းကလေးက အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ခွလိုက်သောအခါ ပန်းနုရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် ပို၍ပင် လှပသွားသည်။

စွေတုံးလျှံ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင်...

“ရှင်က ဒီလောက်ကြည့်နေတော့ ကျွန်မ ရှက်တယ်ရှင်”

စွေတုံးလျှံ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားလေ၏။

သူ ပုန်းကွယ်နေသော နေရာသည် လုံခြုံလွန်းလှသည်။

ထိုမိန်းကလေးက သူ့အား မည်သို့တွေ့ရှိသွားသနည်း။

သူ စဉ်းစားရခက်နေချိန်မှာပင် အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်သည်။

ထိုစကားနှင့်အတူ အခြားပြတင်းပေါက် တစ်ခုမှ လူရိပ်တစ်ခုသည် အခန်းထဲသို့ လွှမ်းဝင်လာသည်ကို စွေတုံးလျှံ

တွေ့လိုက်ရသည်။

ယခုမှ စွေတုံးလျှံသည် မိန်းကလေးက သူ့အားတွေ့မြင်သွားခြင်း မဟုတ်ဟု သိလိုက်ရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

သူသည် အခန်းထဲသို့ ထပ်မံရောက်ရှိလာသော သူ့အား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူသည်လည်း အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ တကယ်ညလူမျိုး ဖြစ်ပုံရသည်။ ဆိုသော်...

ထိုလူသည် မျက်နှာဖုံးကိုမူ စွပ်ထားပါ။ ထို့ကြောင့်... သူ၏ မျက်နှာကို ရှင်းလင်းစွာ တွေ့မြင်နေရသည်။

သူ၏ အနည်းငယ် ဖြူဖွေးသော မျက်နှာပေါ်၌ မာနကြီးသူ တစ်ယောက်၏ ဟန်အမူအရာများ ပေါ်လွင်နေသည်။

အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူက သူမကို ချော့ချော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား...”

ပန်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးတ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ရှင်ကို ကျွန်မ မမြင်ဖူးဘူး... ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကမှာ ရှင်အကြောင်းတွေကို ကြားရတော့ ကျွန်မ ရှင်ကို မမြင်ဖူးပေမယ့် သိတော့သိထားပါတယ်...”

ပန်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးက ပခုံးတစ်ချက် တွန်လိုက်ပြီး...

“ဒီလောက်တော့ ကျွန်မ မညံ့သေးပါဘူးရှင်... ရှင်ဟာ

ငွေစားသခင်လေးဆိုတာ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်..."

အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အစိုကို ဝတ်ဆင်ထားသူက မျက်
ခုံးမင့်လိုက်ပြီး...

"ကျွန်မက ငွေစားမင်းသား ယောက်ဝမ်းယုံဆိုတာ မင်းက
သိနေတယ်ပေါ့... အင်းလေ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မဆိုးပါဘူး..."

ပန်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သေးသည်။

ယောက်ဝမ်းယုံ ဆိုသူက နေထိုင်နေလျက်ပြန်သည်။

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ..."

ပန်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်
ပြီး...

"ကျင်းဝါစုပါ..."

ယောက်ဝမ်းယုံက စူးစမ်းဟန်ဖြင့် ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

"မင်းက ဒီနယ်ကလေးလား..."

ပန်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးအစုံသည်
ဝင်းလက်သွားလေ၏။ သူမသည် ယောက်ဝမ်းယုံကို အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်ပြီး...

"ကျွန်မက ဒီနယ်က မဟုတ်ပါဘူး... နေမိဦးရှင်...
ကျွန်မ အကြောင်းကတော့ စုံစမ်းပြီး ကျွန်မ အခန်းကို ညကြီးအချိန်
မတော် အာတီစုနဲ့လာရတာလဲ..."

ယောက်ဝမ်းယုံက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကျင်းဝါစုကို စိုက်
ကြည့်နေလေသည်။ ရွတ်တရက်...

"ဖြန်း..."

ထိုအသံနှင့်အတူ ကျင်းဝါစုသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်
စဉ်ကျသွားလေသည်။

သူမသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လက်ထောက်ထလိုက်ပြီး
အံ့သြစွာဖြင့် ယောက်ဝမ်းယုံအား ကြည့်နေသည်။ သူမသည် သူမ
ပါးကိုပွတ်နေသည်။ ထို့နောက်...

သူမက ဒေါသတကြီးဖြင့်...

"ရှင်က ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ပါးရိုက်ရတာလဲ..."

ယောက်ဝမ်းယုံကလည်း ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်
သည်။

"မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သူများရေချိုးနေတဲ့အခါမှာ သူ့ကို
သေတ္တာထဲထည့်ပြီး ခိုးယူသွားရတာလဲ..."

စွေတုံးလှူ နားလည်လိုက်လေ၏။

ယောက်ဝမ်းယုံ ယခုကဲ့သို့ ရောက်ရှိခြင်းမှာ အခြားမိန်း
ကလေး တစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေး ရေချိုးချိုးနေသောအခါ၌ ကျင်းဝါစုက
သူမအား သေတ္တာ တစ်လုံးထဲထည့်ပြီး ခိုးယူသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်...

ထို ကျင်းဝါစု အမည်ရှိသော မိန်းကလေးသည် အဘယ်
ကြောင့် ဤမျှဝေးလံသော ပင်လယ်တစ်ဖက်ကမ်းမှ ဤနယ်မြေသို့
ရောက်ပြီး ရေချိုးနေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်အား ခိုးယူသွား
ရသနည်း။

စွေတုံးလှူ အတွေးရခက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် စိုရွှံပင် စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

ယခု...

သေတ္တာထဲမှ ရေချိုးပြီးကာစ မိန်းကလေးကို အလွန်အမင်း တွေ့ချင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ယောက်ဝမ်းယုံ၏ ကောက်ကို သူထောက်ခံလေသည်။

ရေချိုးနေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်အား သေတ္တာတစ်လုံးထဲ၌ ထည့်၍ ခိုးယူရသည့် အလုပ်သည် မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ အလုပ်မဟုတ်ပေ။

ယောက်ဝမ်းယုံက မျက်မှောက်ကြိုက်၍ သူမအား အေးတီအေးစက်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

သူမကလည်း သူ့အား အန်တကာ ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်က ကျွန်မကို သတ်မယ်ဆိုရင် သူ့ကို ဘယ်တော့မှ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး...”

ယောက်ဝမ်းယုံ၏ မျက်နှာထားသည် အနည်းငယ် ဟောပျောင်းသွားလေသည်။

“ကျုပ်ကို သူ့ရိုတဲ့နေရာကို လိုက်ဖို့ပေးပါဗျား... သူ့ကို တွေ့ခဲ့ရင် ကျုပ် မင်းရဲ့ဆန္ဒတွေ အားလုံးကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့မယ်...”

ကျင်းဝါစုသည် အလွန်ပါးနပ်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူမသည် ယောက်ဝမ်းယုံအား သေတ္တာရုံသော နေရာသို့ အမှန်တကယ် ခေါ်ဆောင်သွားမည် မဟုတ်ပါ။ ဤသည်ကို စွေတိုးလျှံ သိသည်။

ယောက်ဝမ်းယုံ သိမည် မသိမည်တော့ သူမပြောတတ်ပါ။

သို့သော်...

သူမသည် ခပ်တည်တည်ဖြင့် ယောက်ဝမ်းယုံအား အခန်းထဲမှ ခေါ်ထုတ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ စွေတိုးလျှံ၏မျက်လုံး ဝမ်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

သူသိသည်။ ကျင်းဝါစုသည် မိန်းကလေးအား ဤအခန်းထဲမှလွှဲ၍ အခြားနေရာများ၌ မစုတ်နိုင်ပါ။ သူ့ခိုးယူလာသည့် မိန်းကလေးသည် ဤအခန်းထဲ၌ ရှိရှိရှိရမည်။ သူသည် ကျင်းဝါစု၏ အခန်းထဲသို့ လွှမ်းဝင်လိုက်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အနံ့ (၁၅)
လှည့်စားသူ၏ လှည့်ကွက်

စွေတုံးလျှူသည် သူ့ တွေးထင်ထားသည့် အတိုင်း အခန်းတွင်း၌ ကြီးမားသော သေတ္တာတစ်လုံး ရှိနေသည်။

အခန်းထဲ၌ ကြီးမားသော ငါးရိတ်တစ်ခု၏ နောက်တွင်ရှိနေသောကြောင့် တော်ရုံတန်ခိုး လူမတွေ့မြင်နိုင်ပါ။

သေတ္တာအဖုံးအား ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ယောက်ဝမ်းယို ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း သေတ္တာထဲ၌ ရေခိုးချိုးပြီးစ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။

ထိုမိန်းကလေး၏ အသားအရေသည် လှပလွန်းလှသည်။

ထို့ပြင် မိန်းကလေးသည် သတိမေ့နေပြီ ဖြစ်သည်။

သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ကြီးမားသော သဘက်တစ်ထည်ဖြင့် ထွေးပတ်ထားလေသည်။

စွေတုံးလျှူသည် ထိုမိန်းကလေးအား သတိပြုမိလိုက်သော

အခါ သူ၏ရင်သည် အဆမတန် လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

အသယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ထိုမိန်းကလေး၏ လည်ပင်းအောက်နား၌ သိမ်းငှက်ပုံ သဏ္ဌာန် အနီရောင် အမှတ်အသားတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

စွေတုံးလျှူသည် ထိုမိန်းကလေး၏ ရင်ပေါ် သိမ်းငှက်ပုံ သဏ္ဌာန် အမှတ်အသားအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သူ၏ မိတ်ဆွေ ချစ်ဖုန်းထင်းအား သတိရလိုက်သည်။

သူသည် သေတ္တာအဖုံးအား ချက်ချင်း ပြန်ချလိုက်သည်။

မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာပင်...

ထိုကြီးမားသော သေတ္တာသည် ထိုအခန်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကြီးမားလေးလံသော ထိုသေတ္တာအား မည်သည့်နေရာသို့ ယူဆောင်သွားရမည်နည်း။

သူသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်သည်။

မင်းကျင်းမှာလည်း အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီဆိုတာ သူသိရှိထားသည်။ သို့သော်...

ထိုသေတ္တာအား လုံခြုံသော နေရာတစ်ခုမှာ ထားနိုင်ရန် ပို၍အရေးကြီးသည်ဟု သိရှိထားသည်။

သူ စဉ်းစားချိန် မကြာလိုက်ပါချေ။

စွေတုံးလျှူသည် ထိုသေတ္တာအား ထားရှိရမည့် နေရာသို့ သတိရလာလေသည်။ ထို့ကြောင့်...

ထိုနေရာသို့ ပြေးလေတော့၏။

“ဓားနှစ်လက် အာမခံဌာန”
 ထိုအလင်၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် ဖိုးချည်များဖြင့် ဓား
 နှစ်လက်တူသော စာလုံးများ ဖော်ထားသည်။
 ထိုနေရာသည် ဓားနှစ်လက် အာမခံဌာန၏ အဆောက်
 အအုံဖြစ်သည်။
 ထိုအချိန်သည် ညဉ့်နက်လာပြီ ဖြစ်သည်။
 အာမခံဌာန အတွင်း၌ ရှိသောလူများသည် အရက်များ
 သောက်ကာ အိပ်ပျော်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။
 ညစောင့်တာဝန် ကျနေသော သိုင်းသမား တစ်ယောက်
 သည် အရက်သောက်ရင်း စားပွဲနောက်ကွယ်ရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်၌
 ထိုင်နေ၏။ ရုတ်တရက်...
 လူတစ်ယောက်က သေတ္တာကြီး တစ်လုံးမတင်ခြင်းထဲသို့
 လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 ထိုလူက ဝင်လာသူအား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်
 သည်။
 “ဒီလူက ဘယ်လိုလူလဲ... အချိန်မတော် သေတ္တာကြီး
 မပြီး ဘာလုပ်ဖို့ပါလိမ့်...”
 သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ထိုလူအား မောင်းထုတ်ရန်
 ထွက်လာမိသည်။
 ထိုလူ၏မျက်နှာကို အနီးကပ် မြင်လိုက်ရသောအခါမှ
 သူ၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လာသည်။
 သူသည် ထိုလူအား အားရဝမ်းသာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်
 သည်။

“စွေတုံးလျှူ မင်းက ဘာလာလုပ်တာလဲကွ...”
 စွေတုံးလျှူက ဖြေရှင်းခြင်း မပြုပါ။
 သူသည် ထိုအစောင့် သိုင်းသမားထံမှ အခန်းလွှတ် တစ်ခု
 တောင်းလိုက်ပြီး သေတ္တာအား အပ်နှံလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်...
 ပဝါဖြူကိုပါ အပ်နှံလိုက်သည်။
 စွေတုံးလျှူ အစောင့်သိုင်းသမားအား သေသေချာချာ
 မှာလိုက်သည်။
 “သေတ္တာထဲမှာ မိန်းမာသေးတစ်ယောက် ရှိတယ်...
 သတိရလာတဲ့အခါမှ ဒီပဝါဖြူကို သူ့ကိုပြလိုက်... မင်းဟာ
 ချူးဖုန်းထင်းရဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ပါလို့... နောက်ပြီး ချူးဖုန်း
 ထင်းဆိုတာ သူ့ရဲ့အဖေအရင်းလို့ ပြောပါ... ဒါကြောင့် သူ့ကို
 ဒီမှာနေပြီး ကျုပ်လာတဲ့အထိ စောင့်ခိုင်းထားပါ...”
 အစောင့်သိုင်းသမားသည် စွေတုံးလျှူ ပြောသည့်စကား
 များကိုသာ ကြားနေရသော်လည်း နားလည်ဟန်တော့ မတွေ့ပါ။
 သို့သော်...
 သို့သော် စွေတုံးလျှူက မမှန်ကန်သည့် အလုပ်ကို လုံးဝ
 မလုပ်ဟု အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ထားသည်။
 သူသည် စွေတုံးလျှူကို လုံးဝယုံကြည်ထားသူ ဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့်...
 “ကောင်းပြီလေ... ကျုပ် ဒီသေတ္တာပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး မင်း
 ကို စောင့်နေပါမယ်... အိပ်မယ် မင်း ပြန်ပြန် ပြန်လာပါ...
 ကျုပ်တို့တွေ အရက်အတူတူ သောက်ရအောင်... မတွေ့ရတာလဲ
 အတော်ကြာပြီ...”

စွေတုံးလျှာသည် မင်းကျင်း အခန်း၌ မေချွေမင်တို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို သိရှိနေသဖြင့် သူသည် အာမခံဌာနမှ အလျင်အမြန် ပြန်သွားခဲ့သည်။

အာမခံဌာနသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသောအခါ သူနှင့် အတူ အရက်သောက်မည့်သူ မရှိတော့ပါချေ။

စွေတုံးလျှာ ပြန်လာသောအခါ ထိုအာမခံဌာန၏ ခြံဝင်းထဲတွင် လူသားအားလုံးတို့သည် အရက်အလွန်အကျွံ မူးနေပြီး မြေပေါ်၌ ဖရိုဖရဲ လဲလျောင်း အိပ်စက်နေကြလေပြီ။

ကျန်ရှိသော တစ်ယောက်ကတော့ မြေပေါ်၌ လဲလျောင်းသွားခြင်း မရှိပါ။

သေတ္တာသည် မူလနေရာ၌ ရှိနေသေးသည်။ သို့သော် သေတ္တာပေါ်မှ လူကတော့ ပထမအစောင့် မဟုတ်တော့ပါ။

ထိုလူကား ယောက်ဝမ်းလုံပင် ဖြစ်နေပါသည်။

စွေတုံးလျှာသည် ယောက်ဝမ်းလုံအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ရင်ထဲ၌ ဇလေးလံသွားသည်။ ပထမအစောင့် အတွက် စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။

သူက ယောက်ဝမ်းလုံအား ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိသည့်အပြင် နှစ်သက်ခြင်းမရှိပါ။ သို့သော်...

ယောက်ဝမ်းလုံမှာမူ သူ့အားတွေ့ရှိရသောအခါ ဝမ်းသာအားရဟန်ဖြင့် စတင်စကားပြောသည်။

“ကျုပ်ထင်သားပဲ... ခင်ဗျား ပြန်လာမယ်ဆိုတာကို ယောက်ဝမ်းလုံက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့ ဒီသေတ္တာက အခန်း

ထဲမှာပဲ ရှိနေခဲ့တာ... ကျုပ် ပြန်လာတော့ မရှိတော့ဘူးလေ... ဒါဟာ စွေတုံးလျှာ၏ လက်ချက်မဟုတ်လို့ ဘယ်သူဖြစ်ရမှာလဲ... ဟား... ဟား... ဟုတ်ကယ်... မဟုတ်လား...

ယောက်ဝမ်းလုံက ပို၍ရွှင်လန်းစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားဟာ ဓားနှစ်လက် အာမခံဌာနနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်က သိထားတော့ ဒီလို လိုက်လာတာပေါ့ဗျား...”

ယောက်ဝမ်းလုံ၏ ပြုံးရွှင်နေသော မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း လေးနက်တည်ကြည်သွားလေသည်။

သူက စွေတုံးလျှာကို စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားကသာ ဒီသေတ္တာကြီးကို ဒီအာမခံဌာနကို ပို့မထားရင် သူတို့ဟာ အေးအေးဆေးဆေး အရက်သောက်နေမှာပဲ... အခုတော့ သူတို့အားလုံး သေသွားပြီဗျား...”

စွေတုံးလျှာက အေးစက်မာကေသော လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားက သူတို့ကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီး မဟုတ်လား...”

ယောက်ဝမ်းလုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်သတ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျား... သတ်သွားတဲ့ လူဟာ လက်မြန်ခြေမြန် ဖုဂျိလ်တစ်ယောက်ပဲ... ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ အရက်မူးလွန်ပြီး သေကုန်တာပါ...”

သူက စွေတုံးလျှာအား အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သေတ္တာထဲက လူအကြောင်း ခင်ဗျား မသိချင်ဘူးလား ဟဲ့...”

စွေတုံးလျှူက ပျာပျာသလဲ အမူအရာဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“သူ့ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ... ဟင်...”

ယောက်ဝမ်းယုံက အေးတီအေးစက် အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ... ဒါပေမယ့် ဘုမသိဘဲ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်...”

“ဘာ...”

စွေတုံးလျှူ ထိုမျှသာ ပြောနိုင်သည်။

သူသည် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

သေရေးရှင်ရေးနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသည့် အခါ၌ပင်လျှင် ယခုကဲ့သို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်ဖူးခဲ့ပါ။

သေတ္တာပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ယောက်ဝမ်းယုံက မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

စွေတုံးလျှူ ပထမဆုံး တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မှာ သွေးစွန်းနေသော ပဝါဖြူကလေး တစ်ထည်သာ ဖြစ်သည်။

ပဝါပေါ်၌ စာတစ်ကြောင်း ရေးသားထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“စွေတုံးလျှူဟာ မဆိုင်တာ၊ စင်ရှုပ်လို့ လိမ်ဟိုပင်က အချောင်ဆေးရတာပါ...”

လိမ်ဟိုပင်ဆိုသူမှာ စွေတုံးလျှူက ထိုသေတ္တာကို အပ်နဲ့

ထားသော မိတ်ဆွေသိုင်းသမားပင် ဖြစ်သည်။

ယခုသေတ္တာထဲမှ သေဆုံးသောသူသည် ချုံဖုန်းထင်း၏ သမီး မဟုတ်ပါ။

လိမ်ဟိုပင် ဖြစ်နေပါသည်။ လူတစ်ယောက်၏ အသက် အစ်ချောင်းဆုံးရှုံးရခြင်းပင်။

ဤသို့ဆိုလျှင် သေတ္တာထဲက မိန်းကလေးသည် မည်သည့် နေရာသို့ ရောက်သွားပါသနည်း။

ယောက်ဝမ်းယုံသည် သေတ္တာအဖုံးအား ပြည်းညှင်းစွာ ခုလိုက်သည်။

ယောက်ဝမ်းယုံသည် ကရုဏာသက်သော အကြည့်ဖြင့် စွေတုံးလျှူအား ကြည့်လိုက်သည်။

“မဆိုင်တဲ့ အလုပ်ကို ခင်ဗျားက ဝင်စွတ်တာကိုး... အခု ခင်ဗျားလည်း အကျိုးမရှိ... သူများလည်း ဒုက္ခရောက်သွားပြီဗျ”

ယောက်ဝမ်းယုံက ပခုံးတစ်ချက် တွန်လိုက်သည်။

“အခု ဒီနေရာက ခင်ဗျား ထွက်သွားတာနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ... သေတ္တာကို ခင်ဗျား သူချင်ယူသွားလေ... ကဲ... ကျုပ်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ... အျပုပ်သွားပြီ...”

သူသည် စွေတုံးလျှူအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ငွေဓားတစ်စင်းကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည့်ပမာ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

ယောက်ဝမ်းယုံသည် ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် သူ့ရှေ့တွင် ဖတ်တပ်ရပ်နေသော စွေတုံးလျှူ

အား အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

စွေတုံးလျှာသည် အလွန်လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်သော သိုင်းဆွေးမြစ်ကြောင်း ယခုသူထိရလေပြီ။

စွေတုံးလျှာက ယောက်ဝမ်းယိုကို စိုက်ကြည့်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို မေးစရာရှိသေးလို့ပါ... ကျုပ်သိချင်တာက သေတ္တာထဲက မိန်းကလေးကို ကျင်းစုဝါက ဘယ်နေရာထဲ ခိုးလာတာလဲ... နောက်ပြီး အဲဒီသေတ္တာထဲက မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ...”

ယောက်ဝမ်းယိုက ခေါင်းကို ပြည်းလေးစွာ ခါယမ်းလိုက်ရင်း...

“ကျုပ် ခင်ဗျားမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို မဖြေနိုင်ပါဘူး...”

စွေတုံးလျှာက မျက်ခုံးမင့်လိုက်ပြီး...

“ဒါဆို ကျုပ်မေးတာတွေကို ခင်ဗျား တကယ်မသိဘူးဟေ့ ယောက်ဝမ်းယိုက ခေါင်းညိတ်ဆိုက်သည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို မဖြေနိုင်ဘူးပဲ ပြောတာလေ... မသိဘူးလို့ ပြောတာမှ မဟုတ်တာ... နေပါဦး ခင်ဗျားကရော ဒီကံတွေကို တကယ် မသိဘူးလား... ခင်ဗျားလို ဆိုင်းလောကတစ်လုံး ရှစ်စပ်လည်နေတဲ့လူက မသိဘူးဆိုတော့ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလားဗျာ...”

စွေတုံးလျှာက ခေါင်းခါယမ်း ပြလိုက်သည်။

ယောက်ဝမ်းယိုက ပခုံးတစ်ချက် တွန်းလိုက်ပြီး...

“ဒါဆိုရင် ရှင်းနေတာပဲ... ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျား ဝင်မရဘူး”

နဲ့ပေါ့ဗျာ... လူဟာ နေရာတကာ ဝင်ရှုပ်တာတော့ မကောင်းဘူးဗျာ...”

စွေတုံးလျှာက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဒီမိန်းကလေးဟာ ကျုပ် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သမီးဖြစ်နေလို့ပါ... မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဝင်ရှုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး...”

ယောက်ဝမ်းယိုက စွေတုံးလျှာအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သူသည် အတန်ကြာ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ခင်ဗျား မေးခွန်းကို ကျုပ် အားလုံးဖြေပါ့မယ်... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်ကို အရင်ပြောပြစမ်းပါ...”

စွေတုံးလျှာက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူနာမည်ကို ပြောပြလို့ ခင်ဗျားက သိမှာမှ မဟုတ်တာ သူက အတော်ဆင်းရဲတဲ့ သာမန် သိုင်းသမား တစ်ယောက်ပါပဲ...”

ယောက်ဝမ်းယိုသည် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ...

“ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေဟာ ချူးဖုန်းထင်း မဟုတ်လား...”
ဤတစ်ကြိမ် အံ့ဩသွားသည့်သူမှာ စွေတုံးလျှာပင် ဖြစ်သည်။

“ချူးဖုန်းထင်းကို ခင်ဗျား သိနေတယ် ဟုတ်လား...”

ယောက်ဝမ်းယိုက ပြုံးလိုက်သည်။

သူ၏အပြုံးသည် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသည်။

သူပြုံးလိုက်သော အချိန်မှာပင် သူ၏ခါးပတ်ကွင်းတစ်ခု အလင်းရောင်တန်း တစ်ခုပင် လွင့်လာလေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်တက်လိုက်ပြီး
ယာဘက်လက်ဝါးဖြင့် စွေတုံးလျှူ၏ လည်မျိုသို့ နောက်ပြန်ခုတ်
လိုက်သည်။

သူ၏ဘယ်လက်ဝါးသည် စွေတုံးလျှူ၏ ရင်ဝသို့ တိုးဝင်
သွားသည်။

ယောက်ဝမ်းယုံ၏ တိုက်ခိုက်မှု သုံးခုစလုံးသည် တစ်ချိန်
တည်း တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ အကြီးမားဆုံးသော ရန်သူ
နှင့် တွေ့ဆုံသည့် အခါမှသာလျှင် ယင်းကဲ့သို့သော ရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်သည့် တိုက်ခိုက်မှုကို ပြုလုပ်တိုက်ခိုက်တတ်ပေသည်။

သူသည် စွေတုံးလျှူနှင့် ရန်ငြိုးလုံးဝမရှိပါ။

အဘယ်ကြောင့် စွေတုံးလျှူအား ရက်ရက်စက်စက် တိုက်
ခိုက်ရပါသနည်း။

စွေတုံးလျှူ မက်လက်လန် လဲကျသွားလေသည်။

တည်တည်မတ်မတ် လဲကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပြင်သို့ မရောက်မီမှာပင် ဝဲဘက်
သို့ လိုဗ်၍ ထွက်သွားလေသည်။ မည်သည့် သိုင်းသမားမျှ ဤကဲ့သို့
မလှုပ်ရှားနိုင်ပါ။

ဆယ့်ငါးချောင်းသော ငွေအပ်ကုလေးများသည် အချီးနှီး
ဖြစ်သွား၏။

ယောက်ဝမ်းယုံ၏ တိုက်ခိုက်လိုက်သော လက်ဝါးနှစ်ခုတို့
လည်း လေထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

စွေတုံးလျှူသည် အခန်းဝသို့ ရောက်ရှိသွားနေပြီ ဖြစ်

သည်။

ယောက်ဝမ်းယုံ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် မည်းမှောင်
သွား၏။ ရှက်တရက်...

သူက ခါးပတ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

ခါးပတ်ထဲမှ ငွေရောင်လက်နေသော ဓားပျော့တစ်လက်
ဖြစ်နေပေသည်။

သူသည် ဓားပျော့နှင့် တိုက်ခိုက်လေ၏။

ငွေရောင်များ တဖျပ်ဖျပ် ဝင်းလက်တောက်ပသွားပြီး သူ
လက်ထဲမှ ဓားသည် စွေတုံးလျှူ၏ လည်မျိုသို့ တည်တည်မတ်မတ်
တိုးဝင်လိုက်သွားသည်။

သို့သော် သူက အနည်းငယ် နောက်ကျသွားသည်။

“တောက်...”

အကြောင်းမှာ စွေတုံးလျှူက ကျောက်တုံးတစ်တုံးဖြင့်
သူ၏ တံတောင်ဆစ်အား ပစ်ပေါက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ယောက်ဝမ်းယုံက အေးစက်သော လေသံဖြင့်...

“ကျုပ်နှုံးသွားပါပြီဗျာ... ကျုပ် တစ်သက်လုံး လူတွေကို
ထင်သလို သတ်ခဲ့တဲ့ အတွက် ကျုပ်အသက်ကို ဘာဖြစ်လို့ နုပျော
ရမှာလဲ... ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့စတမ်းပေါ့...”

သူ၏လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်နှင့် လက်စွပ်ထဲမှ အဆိပ်
အပ်သည် သူ၏မျက်ခုံးမွေးအလယ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ဖြန်း...”

သို့သော် စွေတုံးလျှူ၏ လှုပ်ရှားမှုက လျှပ်စစ်ကဲ့သို့ ဖြစ်
သည်။

သူ၏လက်သည် ရှေ့သို့ မဆက်နိုင်တော့ဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ရပ်နေ၏။ အကြောင်းမှာ...

သူ၏လက်တောက်ဝတ်အား စွေတုံးလျှူက မမ်းဆွဲထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယောက်ဝမ်းယုံက အံ့ဩစွာဖြင့် စောတုံးလျှူအား ကြည့်လိုက်သည်။

သူက အဆံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

"ကျုပ်က ခင်ဗျား ဗိတ်ဆွေမှ မဟုတ်ဘဲ... တကယ်လို့များ ကျုပ်က ခင်ဗျားထက်သာရင် ခင်ဗျားကို သတ်ပစ်မှာ သေချာတယ်..."

ယောက်ဝမ်းယုံက မျက်ခုံးဝင့်လိုက်ပြီး...

"ကျုပ်ကို သေစေချင်ဘူးပေါ့..."

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ..."

ယောက်ဝမ်းယုံက သင်္ကန်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

"ဒီလိုဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားအသက် သေမယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်... အဲဒါ ညာပြောတာ မဟုတ်ဘူး... ကျုပ် ဘယ်လိုလူဆိုတာ ခင်ဗျား မကြာခင် သိလိမ့်မယ်..."

သူသည် ထိုသို့ပြောရင်း သက်မြှင်းချလိုက်သောအခါ သူ၏ ပါးစပ်ထဲမှ အခိုးအငွေ့တစ်ခုသည် စွေတုံးလျှူ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ မူတ်ဆုတ်ဆုတ်လေ၏။

"ဟူး..."

စွေတုံးလျှူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ရုတ်တရက် ကျဉ်းမြောင်း

သွားသည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း အကြောဆွဲသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။

သူသည် ယောက်ဝမ်းယုံကို ကြည့်နေသည်။

တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည်ဟန်ရှိသည်။ သို့သော်...

စကားတစ်လုံးမျှ ထွက်မလာနိုင်တော့ပါ။

ယောက်ဝမ်းယုံက စွေတုံးလျှူ လဲကျသွားသည်အထိ ဟန်မူရာ တင်းမဲစွာဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ စွေတုံးလျှူ အိုးဘုံးလဲကျသွားသည်။ ထို့နောက်...

သူက အေးစက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ်ကို ကယ်ရမယ်လို့ မခိုင်းဘဲနဲ့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကယ်ချင်တာကိုး... ကျုပ်ကို ကယ်ရင် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားမလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပြီမဟုတ်လား..." ဟု တစ်လုံးချင်း ပြည်းလေးစွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ဘယ်သူ့နှလုံးသဲ

၁၂၀

.....
တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဘယ်သူ့နှလုံးသဲ

၁၂၁

❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အနံ့ (၁၆)
ပြဿနာဖြစ်စေသူ

မေ့ချော့ပင်က ရယ်မောလျက်ရှိသည်။
သူသည် မင်းကျင်းကို ကြည့်၍ ရယ်မောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ရယ်မောခြင်းသည် ချိုလွင်နေသည်။
ရယ်မောသံမှာလည်း ရွှေဆည်းလည်းကဲ့သို့ နားဝင်ချိုလှသည်။ ယခု...
အခန်းထဲ၌ သူမကလွဲ၍ အခြားလူတစ်ယောက်သာရှိတော့သည်။ ထိုလူကား မင်းကျင်းပင် ဖြစ်သည်။
နံရံပေါ်မှ ပေါက်ပြဲနေသော အပေါက်များကို ဖျဉ်ပြားတစ်ချပ်ဖြင့် ကာရံထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။
တစ်ဖက်ခန်းမှာရှိသော ပလွေနက်သည် သတိမေ့နေသေးသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ အရက်ရှိသည်။
ဟင်းလျာများလည်း ရှိနေသည်။
သို့သော် မင်းကျင်းက ထိုင်၍မစားရပါ။
သူသည် မတ်တပ်ရပ်နေသည်။

အတန်ကြာမှ သူသည် မျက်နှာတည်တည်ဖြင့်...

“ခင်ဗျားက ပလွေ့နက်ကို ကျင်းကျဆင်းကို သွားသတ်

နိုင်တာ မဟုတ်လား...

မေချွေပင်က ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်... ငါ သတ်နိုင်လောက်တာပဲ...”

မေချွေပင်က လေးနက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ငါက ပန်းကောင်းတစ်ပွင့်ကို နွားချေပုံထဲမှာ မပိုက်ချင်

လို့ပါ...”

မင်းကျင်းက မေးငေါ့၍ မေးလိုက်သည်။

“ခါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့ဘက်ကလူလဲ...”

“ဒီအကြောင်းကို မင်းမေးဖို့ မသင့်ပါဘူး... ငါက

ဘယ်သူရဲ့လူဆိုတာ မင်း သိသင့်ပါတယ်...”

မေချွေပင်က ပြုံးလိုက်ရင်း စကားဆက်လိုက်သည်။

“ငါက မင်းရဲ့လူပဲလေ...”

မင်းကျင်းသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

အခန်းတံခါးရှိရာသို့ ခြေလှမ်းဆုတ်သွားလေသည်။

မေချွေပင်ကပြုံး၍ ချွေထံသို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းချင်း တိုး

သွားတော့သည်။

မင်းကျင်းက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။ မေချွေပင်

သည် သူ့အား တစ်စုံတစ်ခု လုပ်လေမည်လော။

ထိုစဉ်မှာပင်...

လူတစ်ယောက်သည် အခန်းတံခါးအား တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

ထိုလူသည် စွေတိုးလျှံနှင့် မတူပါ။

သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ဝတ်

ဆင်ထားသည်။
ဖြူဖွေးသော သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် မာန်မာနရှိဟန်

အပြည့်ရှိလျက်ရှိသည်။
သူ၏လက်ထဲတွင် အလွန်ကြီးမားသော ထမ်းရှူးသေတ္တာ

တစ်လုံး မထားသည်။
ထိုသေတ္တာသည် အတန်ငယ်လေးသည်ဟုလည်း ခန့်မှန်း

၍ရလေသည်။
မင်းကျင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်...

စွေတိုးလျှံက အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ အမြင်ကပ်စရာ

ကောင်းလောက်အောင် ရုပ်ဖျက်ထားရသည်ကို တွေး၍မရပါ။
မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ့ရင်အေးရပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မေချွေပင်ကလည်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။
“ရှင်က လာသင့်တဲ့ အချိန်မှာကျတော့ မလာဘူး...”

မလာသင့်တဲ့ အချိန်ကျတော့ လာတယ်...”
သူမက ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်ပြီး စကားဆက်

လိုက်ပြန်သည်။
“ရှင်က ဒီတစ်သက် ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ဖို့ လုံးဝစိတ်

မကူးတော့ဘူးလား...”
ထိုလူက ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်အခု ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုနေတယ်လေ...”
သေတ္တာထမ်း၍ ဝင်လာသူက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအခန်းထဲမှာတော့ ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်ရမယ့်လူ

ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်ပါတယ်...”

မင်းကျင်းက သူ့အား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ထခွန်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... ဒီလူက စွေတုံးလှူ မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

မေခူးပင်က ပြုံးလျက်...

“သူက စွေတုံးလှူလို့ ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ...”

မေခူးပင်က စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“မင်းက သူ့ကို စွေတုံးလှူလို့ ထင်နေလို့လား...”

မင်းကျင်းက မျက်မှောင်ကြွက်လိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် သူက ဘယ်သူလဲ...”

ယောက်ဝမ်းယုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

“ကျုပ်နာမည်က ယောက်ဝမ်းယုံပါ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုမသိပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားဟာ မင်းကျင်းဆိုတာ မှတ်မိပါတယ်...”

မင်းကျင်းက အံ့သြတကြီးဖြင့်...

“ဗျာ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုမှတ်မိတယ် ဟုတ်လား...”

ယောက်ဝမ်းယုံက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... မင်းကျင်းဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး မသိတဲ့လူမရှိအောင် ရှားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ပါ။ နောက်ပြီး မင်းကျင်းဟာ အရက် အလွန်သောက်နိုင်တယ်ဆိုတာလည်း ကျော်ကြားပါတယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ်က သက်သက်လာပြီး ခင်ဗျားနဲ့ အရက်သောက်စို့ပဲ...”

မင်းကျင်းသည် ထိုလူမှာ အရက်ဝါသနာအိုး ဖြစ်သည်

အတွက် ချစ်စရာကောင်းသည်ဟုပင် ထင်မှတ်သွားသည်။

သူသည် ဤမျှအရက်ကို ချစ်သူဖြစ်သည်။

“နေပါဦး... ခင်ဗျားက အရက်သောက်ဖို့ အဖော်လိုက် ရှာတာကတော့ ထားပါ... ဒီသေတ္တာကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ အမင်ပန်းခံပြီး သယ်လာတာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ဒါမှမဟုတ် သေတ္တာထဲမှာ စားစရာ သောက်စရာတွေများ ပါနေလို့လား...”

ယောက်ဝမ်းယုံက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“စားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဆီခိုင်ခိုင် ငန်ပြာရည်ခိုင်ခိုင်နဲ့ ပြုတ်စားရင်တော့ စားဖြစ်နိုင်မယ်လို့ ယူဆပါတယ်...”

မင်းကျင်းက စူးစမ်းစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အရက်နဲ့ကော စားလို့ဖြစ်လား...”

ယောက်ဝမ်းယုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

“ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ... တကယ်ကို ဖြစ်ပါတယ်... ကြိုက်သလို စားလို့ရပါတယ်...”

မင်းကျင်းက မျက်ခုံးမင့်လိုက်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

ယောက်ဝမ်းယုံက အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက လူကိုစားတဲ့ အလေ့အကျင့် ရှိသလား...”

မင်းကျင်းက ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဗျာ... သေတ္တာထဲမှာ လူရှိတယ် ဟုတ်လား...”

ယောက်ဝမ်းယုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တုတ်ပါတယ်...”

“တုတ်ပါတယ်...”

မင်းကျင်းက သေတ္တာကို မေးခေါ် ပြောလိုက်သည်။

“သေတဲ့လူလား... ရှင်တဲ့လူလား...”

ယောက်ဝမ်းယုံကလည်း သေတ္တာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အခုတော့ မသေသေးပါဘူး... ဒါပေမယ့် ရှင်တယ်လို့လဲပြောလို့ မရဘူး...”

သူသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုရင် မသေမရှင် ဆိုပါတော့...”

မင်းကျင်းက ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို သေတ္တာထဲ ထည့်လိုက်ရတာလဲ...”

ယောက်ဝမ်းယုံက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဟား... ဟား... ဟား... ကျုပ်က ဒီလေချက်ကြီး ကျယ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အခြားထည့်စရာ ရှာလို့မတွေ့လို့ပါဗျာ...”

မင်းကျင်းက သေတ္တာကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီက မီးဖိုဆောင်မှာ အထူးကြီးမားတဲ့ ဒယ်အိုးတစ်လုံး ရှိတယ်ဆိုတာ သိထားတယ်... တို့က ဒီလူကို သွားပြီး ပြုတ်စားရင် မကောင်းဘူးလား...”

ယောက်ဝမ်းယုံက ပြုံးလိုက်သည်။ သူ၏အပြုံးသည်

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော အပြုံးဖြစ်သည်။

“ဒီသေတ္တာထဲက လူဟာ ဘယ်သူတယ်ဝါ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ

ခင်ဗျားသိရင် ဒီစကားမျိုး ပြောခွာ မတုတ်ပါဘူးဗျာ...”

မင်းကျင်း ဦးနှောက်ခြောက်သွားလေ၏။

ယောက်ဝမ်းယုံ၏ စကားက ဘာစကားလဲ...

အနု (၁၇)
တာဝန်ရှိခြင်းဆန်သူ

မင်းကျင်းသည် လူကို တကယ်စားချင်သော လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

အမှန်မှာ သူက ကျီစယ်ပြောဆိုတတ်သော အလေ့အထ ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သေတ္တာထဲတွင်လည်း လူရှိနေမည်ဟုလည်း သူမထင်ချေ။ ထို့ကြောင့် အပြောင်အပြက် ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယောက်ဝမ်းယုံ၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူသည် ပြန်လည်၍ တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း မပြုရတော့ပါ။

သူက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး...

“သေတ္တာထဲကလူက အယ်သုမို့လို့လဲ... ကျုပ်အသိများ ဖြစ်နေသလား...”

ယောက်ဝမ်းယုံက ပန်းတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအသိ ဖြစ်ရုံမကဘူး... အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပဲဗျ...”

“ခင်ဗျားမှာရှိတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးထဲက ခင်ဗျားနဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေဟာ အယ်သုလဲ...”

မင်းကျင်းသည် ထိတ်လန့်လွန်းသဖြင့် မျက်လုံးအစုံပင် ပြူးထွက်လာလေသည်။ သူ၏အသည်းနှလုံးပင် အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လာသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒါ... ဒါဆိုရင် သေတ္တာထဲကလူဟာ စွေတုံးလှူပေါ့”

မင်းကျင်းက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ...

“ပြောစမ်းပါ... ဒီသေတ္တာထဲက လူဟာ စွေတုံးလှူ

မဟုတ်လား...”

ယောက်ဝမ်းယုံက မင်းကျင်းအား ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။

အချိန်အတော်ကြာမှ...

သူက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ညိတ်လိုက်သည်။

“သေတ္တာထဲက လူဟာ ခင်ဗျား တွေ ချင်နေတဲ့ စွေတုံးလှူ

ပဲဗျာ...”

မင်းကျင်းက မဝံ့မရဲဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် စွေတုံးလှူကို ခင်ဗျားက သေတ္တာထဲထည့်

လိုက်တယ် ဆိုပါတော့...”

ယောက်ဝမ်းယုံက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ကျုပ်က သူ့ကိုသတ်ဖို့ စိတ်ကူးမိ

ပါသေးတယ်... ဒါပေမယ့် ကျုပ်က သူ့ကိုမသတ်ရက်ဘူးဗျ... သူ့ကိုလွှတ်လိုက်ရမှာကလည်း အဝင်မကျဘူး... ဒါကြောင့် သူ့ကို

သေတ္တာထဲ ထည့်ပြီး ဒီကိုယူလာတာ... အ... သူ့ကို ပြုတ်ပြီး

မင်းကျင်းက မင်းကျင်းက ဆိုတာ သဘောရှိ ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုသာ လုပ်... ကျုပ် ထောက်ခံမှာပဲ... "

မင်းကျင်းက သူ့အား မျက်လုံးပြူ၍ ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာကြည့်ပြီးနောက်...

သူမသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

"ဒီအရက်ကုန်သွားရင်တော့ တို့အိပ်ဖို့ပဲ ရှိတယ်..."

မင်းကျင်းက စားဖွဲ့ကို လက်ဝါးဖြင့် ရှိတ်လိုက်သည်။

"အခုမှ အရက်သောက်လို့ ကောင်းတုန်းရှိသေးတယ်..."

အရိန်တော့ အပျက်မခံနိုင်ဘူး..."

မေချူးပင်က မင်းကျင်းအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဟုတ်ပါတယ်... ငါလည်း နားလည်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် အခုလို ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ ဘယ်ကအရက်ကို ရမှာလဲ ကွယ့်..."

မင်းကျင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

"ရနိုင်တဲ့ နေရာရှိတာပေါ့ဗျ... "

လောကပေါ်မှာ အရက်အိုး တစ်အိုးတည်းသာ ကျန်ခဲ့သော် ထိုအရက်အိုးအား ရှာဖွေနိုင်သူမှာ မင်းကျင်းပင်ဖြစ်ရမည် ဆိုကြောင့်...

မင်းကျင်းက အရက်ရှာရန် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မေချူးပင် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီနေရာမှာတော့ မင်းက သူ့များထက်သာပါတယ်..."

သူမသည် မင်းကျင်းအား ချီးကျူးစကားဆိုလိုက်သည်။

မင်းကျင်း၏ အရိပ်သည် အမှောင်ထုထဲသို့ ပျောက်ကွယ်

သွားသောအခါ မေချူးပင်၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးများလည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သူမသည် ယောက်ဝမ်းယုံအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

သူမက ခက်ထန်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ဒီသတ္တဝါမှာ ဘာတွေထည့်ထားသလဲဆိုတာ ကျွန်မ

ကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ..."

ယောက်ဝမ်းယုံက အဖြေမပေးပါ။

သူမပင် မေချူးပင်ကို ပြန်၍မေးလိုက်သည်။

"ခုနုပြောလိုက်တဲ့ ရယ်စရာ စကားတွေဟာ ရယ်စရာ ကောင်းသလား..."

မေချူးပင်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ရှင်ဆိုတာက ဒီသတ္တဝါမှာ စွေတုံးလှူ ရှိနေတယ် ဆိုတဲ့ သဘောလား..."

ယောက်ဝမ်းယုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ..."

မေချူးပင် အလွန်အံ့ဩသွားသည်။ သူမသည် ယောက်ဝမ်းယုံ၏ မျက်နှာကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်၏။ ယောက် ဝမ်းယုံ၏ မျက်နှာမှာ တည်ကြည်နေသည်။ သူမလိမ္မော် ပြောပုံမရ ချေ။

သူမ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ မယုံကြည်နိုင်သော အရိပ် အယောင်များ သမ်းနေသည်။

"ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား..."

ယောက်ဝမ်းယုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“တကယ်ပြောနေတာပါ... ကျုပ် မညာပါဘူး...”
 မေချူးပင်က မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
 “ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ...”
 ယောက်ဝမ်းယုံက သေတ္တာအား ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “သူက မသိသင့် မသိထိုက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ချို့ကို သိထားတဲ့
 အပြင် ချူဖုန်းထင်းနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ထင်တယ်...”
 “ဒီလိုဆို ရှင်က သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”
 ယောက်ဝမ်းယုံက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်၏။
 “သူ့ကို ခေါ်သွားပြီး ချုပ်ထားလိုက်မယ်... ကျုပ်တို့ ကိစ္စ
 ပြီးမှပဲ သူ့ကို ပြန်လွှတ်ဖို့ စိတ်ကူးတယ်...”
 မေချူးပင် ပခုံးတစ်ချက် ထွန်လိုက်သည်။
 “ရှင်က သူ့ကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ချုပ်ထားနိုင်မှာ
 လဲ... သူက ထွက်ပြေးမသွားဘူးလို့ ရှင် အာမခံနိုင်သလား...”
 သူမသည် တစ်ချက်ပြုတ်ပြီး ပြောသည်။
 “ရှင်းရှင်းပြောရရင် ယင်ကောင် တစ်ကောင်ယုံနိုင်တဲ့
 နေရာတောင်မှ သူကလွတ်အောင် ထွက်နိုင်တယ်နော်...”
 ယောက်ဝမ်းယုံက မေချူးပင်အား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်
 လိုက်ပြီး...
 “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသဘောရသလဲ... ဘယ်လို
 လုပ်ချင်သလဲ...”
 သူမ စဉ်းစားလိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ...
 “သူ့ကို မပြေးနိုင်အောင် နည်းတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်...
 သေတဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ ထွက်ပြေး မသွားနိုင်ပါဘူး...”

ယောက်ဝမ်းယုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ခင်ဗျားက သူ့ကို သတ်ပစ်မယ် ဟုတ်လား...”
 မေချူးပင်က ဆုံးဖြတ်လိုက်တန်ဖြင့်...
 “ဟုတ်တယ်... လုပ်မိမှတော့ မထူးတော့ဘူး အပြတ်ရုပ်
 မှဖြစ်မယ်...”
 ယောက်ဝမ်းယုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး...
 “ဒါပေမယ့် စွေတုံးလျှောက်တော့ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မသတ်
 ဘူး...”
 သူမက မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်လိုက်ပြီး...
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ...”
 ယောက်ဝမ်းယုံက အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေရင်းမှ...
 “ကျုပ်က ဒူဇို ဘယ်လိုလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိ
 ချင်သလား...”
 သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်
 သည်။
 “သူက ကျုပ်ရဲ့အသက်ကို ကယ်ချင်လွန်းလို့ ကျုပ်ရဲ့လုပ်
 ကြံမှုကို ခံလိုက်ရတာပါ... တကယ်လို့များ သူက ကျုပ်ကို သတ်
 ပစ်မယ်ဆိုရင် အခုလောက်ဆို ကျုပ်သေနေပါပြီ... ခင်ဗျားရှေ့
 တောင် ကျုပ် မရောက်တော့ဘူး... ကျုပ်ဟာ အသည်းနှလုံးမရှိ
 တဲ့လူလို့ ထင်ခဲ့တယ်... အဲဒါ အခု မှားမှန်းသိနေပါပြီ...”
 ယောက်ဝမ်းယုံ၏ အသံသည် ပြောရင်း အနည်းငယ် တုန်
 ခါလာသည်။
 “သူက ကျုပ်ကို မသတ်ရက်ဘဲနဲ့ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ သူ

ကို သတ်ရမှာလဲ... ကျုပ်ဟာ သူတော်ကောင်း တစ်ယောက်
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှန်တယ်... ဒါပေမယ့် ယုတ်မာတဲ့ လူတော့
မဟုတ်ဘူး..."

မေချူးပင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်မှအစ
စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်တော့ပါပြီ။

အလွန်တရာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး စေတ္တာ၊ အကြင်နာ
အကြောင်းလုံးဝ မသိသူဟု သူမ အထင်ရှိခဲ့သော ယောက်ဝမ်းယို
တစ်ယောက် ယခုမည်သို့ ဖြစ်သွားရသနည်း။

သူမသည် မစဉ်းစားတတ်သလောက်အောင်ပင် ဦးနှောက်
ခြောက်သွားရလေ၏။

အနု (၁၀)
လျှော့သိန်းပေးသူ

အချိန်တော်ကြာသည်အထိ အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေ
သည်။

ထိုတိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သူမှာ မေချူးပင်ဖြစ်သည်။

"ကောင်းပါပြီ... ရင်ဟာ ယောက်ျားကောင်း တစ်
ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အသိအမှတ် ပြုပါတယ်..."

... ကံကောင်းချင်တော့ ကျွန်မက မိန်းသားတစ်ယောက်
ဖြစ်နေတယ်ရှင့်..."

မေချူးပင်က ထိုသို့ ပြောရင်း တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင်က ဒီလိုကိစ္စမျိုး ဗလုပ်ရက်တာထားပါစော့... ဒါ
ပေမယ့် ကျွန်မကတော့ လုပ်မယ်ရှင့်..."

ယောက်ဝမ်းယိုက လက်တာပြလိုက်ရင်း...

"ခင်ဗျား လုပ်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် အာမခံ
တယ်ဗျ..."

မေချူးပင် မျက်နှာသည် မည်းမှောင်သွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

ယောက်ဝမ်းယုံက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“သူ့ကို သတ်ဖို့ ကျုပ် သဘောမတူဘူး...”

မေချူးပင်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မက ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုရင်ကော ရှင်က ကျွန်မကို ဘာလုပ်မလဲ...”

ယောက်ဝမ်းယုံ ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ကျုပ်က ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူးဗျာ...”

သူသည် မချိပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား အဲဒီသေတ္တာကို ထိလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ နုနယ်တဲ့ လက်ကလေးတွေ ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ သိချင်ရင် ခင်ဗျာ သေတ္တာကို သွားထိကြည့်လေ...”

မေချူးပင်၏ မျက်နှာသည် ဖြူလျော်လျော် ဖြစ်သွားသော်လည်း ဟန်မမျက် ရယ်မောနေလေသည်။

သူသည် မေချူးပင်ကို စူးစမ်းသလို ခဏကြည့်လိုက်ပြီး

“ကဲ... ဒီအထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိချင်သလား...”

မေချူးပင်က မဆိုင်းမတွပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီသေတ္တာကို ခင်ဗျားက ဈေးပေးပြီး ဝယ်လိုက်ပါလား...”

သူက သေတ္တာကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒီသေတ္တာကို ခင်ဗျား ဝယ်လိုက်ရင် ခင်ဗျား ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျုပ်နဲ့မဆိုင်တော့ဘူးပေါ့...”

မေချူးပင်ကလည်း ယောက်ဝမ်းယုံကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မက ဘယ်လောက် ပေးရမလဲဆိုတာ ရှင်က ဈေးပြောမှပေါ့...”

ယောက်ဝမ်းယုံက လက်ချောင်းတစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်ပြီး...

“ကျုပ် ရောင်းနိုင်တဲ့ ဈေးကတော့ တစ်သိန်းပဲ...”

သူသည် မေချူးပင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားဆီမှာ အနည်းဆုံး ငွေတစ်သိန်း ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်...”

မေချူးပင် အတော်ကလေး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့်

“ရှင်... ငွေတစ်သိန်းတောင် ဟုတ်လား... ကျွန်မက ဒီသေတ္တာကို တကယ်ပဲ ငွေတစ်သိန်းနဲ့ ပေးဝယ်ရမှာလား... ရှင် နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်... ရှင် စဉ်းစားပါဦးရှင်... ဘယ်သူက ဒီသေတ္တာကို တစ်သိန်းပေးဝယ်မှာလဲ...”

ယောက်ဝမ်းယုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဒီသေတ္တာထဲမှာ စွေတုံးလျှူ အသက်ရှိခဲ့ရင် ငွေတစ်သိန်းဆိုတာ ခင်ဗျားအတွက် မများပါဘူးဗျား... စွေတုံးလျှူ ဘယ်လောက်တန်တယ်ဆိုတာ တကယ်သိသိမ်းမှ သိတာဗျာ...”

မေချူးပင်က မဆုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...

“သေတ္တာထဲမှာ အုတ်ကျီးအုတ်ပဲ့များသာ ရှိမယ်ဆိုရင်ကော ကျွန်မက ဆရာကို ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ပြောမလဲ...”

ယောက်ဝမ်းယုံက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်မောလိုက်သည်။
 “ဒါက ခင်ဗျားတို့ ကိစ္စလေ... ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ”
 မေချူးပင်သည် ယောက်ဝမ်းယုံအား အတန်ကြာ စိုက်
 ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက်...
 သူမသည် ယောက်ဝမ်းယုံကဲ့သို့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်
 မောလိုက်ပြီး...
 “ကောင်းပြီလေ... ဒီသေတ္တာကို ကျွန်မ တစ်သိန်းနဲ့ ဝယ်
 ပါမယ်...”
 သို့သော်...
 သူတို့နှစ်ယောက် အရောင်းအဝယ် မတည့်ခဲ့ပါ။
 အကြောင်းမှာ...
 ယောက်ဝမ်းယုံက မေချူးပင်ထံ ငွေတစ်သိန်း လက်မှတ်
 လှမ်းမယူမီ လူတစ်ယောက်၏အသံ ကြားလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်
 သည်။
 “ကျွန်မက တစ်သိန်းတစ်သောင်းပေးမယ်...”
 မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ပြောရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်
 လာလေသည်။
 ထိုမိန်းကလေးသည် ကျင်းဝါစုပင် ဖြစ်လေသည်။ ယခု...
 သူမသည် ဗန်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။
 မေချူးပင်သည် ထိုအမျိုးသမီးကို ရွံ့မှန်းစွာ ကြည့်နေ
 သည်။
 အသာအကြည် ဆက်ဆံခြင်း မပြုခဲ့ပါ။
 အထူးသဖြင့်...
 သူမသည် အသက်ငယ်ငယ်ဖြင့် ချောမောသော ဝိသေက

လေးများအား ပို၍ မျက်မှန်းကျိုးသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...
 သူမသည် ချောမောသော်လည်း ဤမိန်းကလေးများလို
 အသက်ငယ်တော့သောကြောင့်ပေတည်း။
 ထို့ကြောင့်...
 သူမသည် ကျင်းဝါစုအား လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ မောက်
 ဝမ်းယုံအား အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့်...
 “ဒီအရှေ့ပိုင်းကျွန်းက မိန်းကလေးက ဘယ်ကလာတာ
 လဲ...”
 ယောက်ဝမ်းယုံကလည်း အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့်...
 “ဘယ်ကလာရမှာလဲဗျ... အရှေ့ပိုင်းကျွန်းကပဲဗျ”
 မေချူးပင်က မကျေမနပ် လေသံဖြင့်...
 “သူက ဘာပို့လို့လဲ...”
 ယောက်ဝမ်းယုံက မေချူးပင်ကို ကြည့်၍ လှိုက်လှိုက်လှဲ
 လှဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး...
 “သူက ဘာမှမတုတ်ပါဘူး... ခင်ဗျားတို့လို မိန်းမ တစ်
 ယောက်ပါပဲ... ဒါကို ကျုပ်ပြောဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ...”
 ယောက်ဝမ်းယုံက မေချူးပင်ကို ကြည့်၍ လှောင်ပြန်ပြီး
 လိုက်ပြီး စကားချလိုက်သည်။
 “ကျုပ်အထင် ပြောရရင်တော့ သူက ခင်ဗျားထက်
 ပိုက်ဆံ ပိုရှိမယ် ထင်တယ်...”
 မေချူးပင်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် မည်းမှောင်သွား
 သည်။
 “သူက ဘယ်လောက်ချမ်းသာလို့လဲ... ကျွန်မထက် တစ်

သောင်းပိုင်ရုံနဲ့ ရှင်က သူ့ကို ရောင်းလိုက်တော့မယ် မဟုတ်လား”
 ယောက်ဝမ်းယုံက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်မောလိုက်ပြီး...
 ကျင်းဝါစုအား တစ်ချက်ကြည့်ဆိုက်ပြီးမှ...
 “တစ်သောင်းဆိုတဲ့ငွေဟာ ဘယ်နည်းပါးမလဲဗျာ...
 အခြားပစ္စည်းတွေကို အများကြီး ဝယ်လို့ရတယ်... တစ်ခါတလေ
 မိန်းမလည်း ဝယ်လို့ရတယ်...”
 မေချူးပင်သည် သူမဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 “ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ တစ်သိန်းတစ်သောင်း အကုန်ခံပြီး
 သေတ္တာတစ်လုံးကို ဝယ်ရတာလဲ...”
 ကျင်းဝါစုက သူမ၏ မေးခွန်းအား အဖြေမပေးခဲ့ပါ။
 ယောက်ဝမ်းယုံအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “မင်းသားလေး... ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောလို့ဖြစ်
 မလား... ဒီအဘွားကြီး ကြားသွားရင် စိတ်များ ဆိုးသွားမလား...”
 ယောက်ဝမ်းယုံက မေချူးပင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
 ပြီး...
 “သူက စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူးကွယ်...”
 ယောက်ဝမ်းယုံက မရယ်မိစေရန် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထား
 လိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။
 “အဘွားကြီး တစ်ယောက်က မင်းလို မိန်းကလေး တစ်
 ယောက်အပေါ် စိတ်မဆိုးပါဘူး... တကယ်ပြောတာပါ...”
 ကျင်းဝါစုက ရင်ကော့လိုက်ပြီး ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားဟန်ဖြင့်
 “ဒါဖြင့် ရှင်ကသူ့ကို တစ်ဆင့်ပြောလိုက်ပါ... ကျွန်မ
 တစ်သိန်းတစ်သောင်း အကုန်ခံပြီး ဒီသေတ္တာကို ဝယ်ရတာ

အကြောင်းသုံးခုရှိပါတယ်...”
 ယောက်ဝမ်းယုံက မေးငေါလိုက်ပြီး...
 “ပြောစမ်းပါဦး... ခင်ဗျား အကြောင်းသုံးခုက...”
 ကျင်းဝါစုက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။
 “ပထမ ကျွန်မ ပိုက်ဆံရှိတယ်... ဒုတိယ ကျွန်မက ဝယ်
 ချင်လို့ ဝယ်တယ်... တတိယက ကျွန်မကို ဘာမှပြောစရာ မလို
 ဘူး...”
 ယောက်ဝမ်းယုံက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေတော့
 သည်။
 “ဟား... ဟား... ဟား... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်
 တယ်...”
 အပြင်ဘက်မှ လူတစ်ယောက်ကလည်း အားရပါးရ ရယ်
 မောနေ၏။
 “ဟား... ဟား... ဟား...”
 ထိုသူ၏ ရယ်မောသံသည် ယောက်ဝမ်းယုံ၏ အသံထက်
 ပို၍ ကျယ်လောင်နေ၏။ သူမည်သူနည်း။ ထိုရယ်သံကို သူတို့သိ
 ၏။
 မင်းကျင်းသည် အရက်အိုး နှစ်လုံးယူ၍ ပြန်လည်ရောက်
 ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။
 သူသည် အပြင်ဘက်၌ အတန်ကြာကြာချောင်း၍ နား
 ထောင်နေခဲ့ဟန် ရှိသည်။
 သူသည် အရက်အိုးအား စားပွဲပေါ်သို့ ချထားလိုက်ပြီး
 “ငွေအများဆုံး ပေးနိုင်တဲ့လူဟာ ဒီသေတ္တာကို ရယူပဲ...”

ဒါပေမယ့် ငွေအမြောက်အမြား အကုန်ခံပြီး ဝယ်ရတဲ့ သေတ္တာထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူးဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားရမယ်ဆိုတာ ကြိုတင် စဉ်းစားဖို့ ကောင်းတယ်...”

ယောက်ဝမ်းယုံက သူ့အား မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကော ပါဦးမလား...”

မင်းကျင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အရက်သမား တစ်ယောက် ဖြစ်ရုံတင်မကဘူး ဖဲသမားလည်း ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်လည်း ပါမှာပေါ့... ဒီဖွဲ့မှာ ကျုပ် ဝင်မပါလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ...”

သူက စကားဆက်လိုက်ပြန်၏။

“ကောင်းပြီ... အခုသူများက အစီအစဉ်တစ်သောင်း ပေးနေပြီဆိုတော့ ကျုပ်က ဒါထက်များများပေးရမှာပေါ့...”

မင်းကျင်းက သူ၏ လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကို ထောင်ပြလိုက်ပြီး...

“ကျုပ် နှစ်သိန်းပေးမယ်...”

ယောက်ဝမ်းယုံသည် မယုံသလို ဖြစ်သွား၏။ မင်းကျင်းကို အံ့သြစွာ ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားမှာ ငွေနှစ်သိန်းပါလို့လား...”

မင်းကျင်းက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်မှာ မရှိပါဘူး... အခုဆိုရင် ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်မှာ တစ်ပြားမှ မရှိဘူး... ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာ အရက်နှစ်အိုးရှိတယ်လေ... အကောင်းဆုံး အရက်အိုးနှစ်အိုးရှိတယ်...”

မင်းကျင်းက မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် စကားဆက်လိုက်

သည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီလိုအချိန်မျိုးမှ အရက်တစ်အိုးကို တစ်သိန်း လောက်တန်ဖိုးထားရင် များမယ် မထင်ပါဘူး...”

... တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ သဲကန္တာရမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုရင် ဒီအရက်တစ်အိုးဟာ ငါးသိန်းလောက်တန်မှာလေ...”

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်... ကာလဒေသပေါ်တယ်”

မေချူးမင်က စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် ရယ်စေ့၍ပင် ပြောလေသည်။

သူမကပင် စကားဆက်လိုက်သည်။

“တကယ်လို့များ တခြားလူက လက်မခံရင် ဒီအရက်နှစ်အိုးကို ကျွန်မ ငွေနှစ်သိန်းနဲ့ ဝယ်လိုက်ပါ့မယ်...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... အခုလို အချိန်မတော်မှာ အရက်တစ်အိုးကို တစ်သိန်းတန်ဖိုးထားတာ သင့်တော်ပါတယ်ရှင်...”

သူမသည် ယောက်ဝမ်းယုံဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... ဒီအရက်နှစ်အိုးကို နှစ်သိန်းလောက် တန်ဖိုးဖြတ်ရင် မကောင်းဘူးလား...”

ယောက်ဝမ်းယုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပါတယ်... ခင်ဗျာတို့ သဘောတူရင် ပြီးတာပဲ...”

ကျင်းဝါစုက ယောက်ဝမ်းယုံကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒါထက်များများကော ရွေးတင်လို့ရဦးမလား...”

ယောက်ဝမ်းယုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါထက်တော့ ဈေးကင်လို့ မရတော့ပါဘူး...”

ကျင်းဝါစု၏ အသံသည် ပို၍ပျော့ပျောင်းလာသည်။

“တကယ်လို့များ ကျွန်မဟာ ဂါထက်များများ ထုတ်နိုင်ရင်...”

ယောက်ဝမ်းယုံ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်သွားသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်... ခင်ဗျားက ပေးချင်သလောက် ပေးပါလျှင် စိတ်မဆိုးပါဘူး...”

ကျင်းဝါစုက လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မက သုံးသိန်းပေးမယ်...”

ယောက်ဝမ်းယုံ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပို၍ဝင်းလက်တော့က်ပသွားသည်။

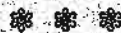
“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ...”

ယောက်ဝမ်းယုံသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။

သူသည် ပြေးရင်းလွှားရင်း ငွေထုပ်ပိုက်နေပြီး သုံးသိန်းဆိုသောငွေမှာ စနစ်တကျ သုံးတတ်လျှင် နောက်ဘဝ၌ပါ သုံးနိုင်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ပေးချေရမည့် ငွေသည် ချက်ချင်းလက်ငင်း ပေးချေရမည်

ဖြစ်သည်။

ငွေမပါလည်း ငွေလွှဲလက်မှတ်ဖြင့် ပေးချေနိုင်သည်။ သို့သော်...

ထိုပေးချေရမည့် ငွေလွှဲလက်မှတ်သည် ယုံကြည်စိတ်ချသော ငွေလွှဲလက်မှတ်သာ ဖြစ်ရမည်။

မေချူးပင်က မင်းကျင်းအား ကြည့်နေသည်။

မင်းကျင်းကလည်း မေချူးပင်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ငွေမထုတ်နိုင်ကြပါ။

ထို့ကြောင့်...

သူတို့သည် လက်ခွိုင်ချ၍ နေရုံမှ တစ်ပါး မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

ထိုသေတ္တာကို ငွေသုံးသိန်းပေးသော ကျင်းဝါစု၏ လက်ထဲ၌ အပ်လိုက်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

သူမထက် ဈေးပိုပေးသော လူတစ်ယောက်က ပေါ်လာနိုင်သည်။

“သုံးသိန်းနဲ့တော့ မရောင်းပါနဲ့ဦးဗျာ... စွေတုံးလျှူကို ယ်ချင်ရင် သုံးသိန်းနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ... သိန်းသုံးဆယ်လည်း ဖြစ်သေးပါဘူး...”

ထိုအသံသည် မည်သည့်နေရာက ထွက်ပေါ်လာသည်ကို သိပါချေ။

သူတို့သည် အသံကြားရာကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေသည်။ အသံသည် သေတ္တာထဲမှ လာနေသည် မဟုတ်ပါလော။

တယ်သန့်သလဲ

၁၄၆ ၁၄၇

◆ တက္ကသိုလ်နေလင်းစာအုပ်

သူတို့ သေတ္တာကို မယုံမရဲ ငေးကြည့်နေစဉ်တွင် သေတ္တာ အဖုံးသည် ဝှန်းခနဲ ပွင့်သွားလေသည်။

သေတ္တာထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် ဖြည်းဖြည်းစွာ ထလာ လေသည်။ ထိုလူသည် သူ့လက်ညှိုးဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ညွှန်ပြလိုက် ပြီး...

“ကျုပ်က သိန်းသုံးရာပေးမယ်ဗျာ...”

အခန်း (၁၇)
ခံနိုင်ရည်ရှိသော သိုင်းသမီး၊

လောက်ဝမ်းယုံ ဆိုသောလူသည် တော်ရုံတန်ခိုးရုံနှင့် ထိတ်
သန့်တုန်လှုပ်သော လူစားမျိုး မဟုတ်ပါ။

သူ၏ဇနီး ရေထဲကျသွားသည်ဆိုလျှင်ပင် သူက အနည်း
ငယ်မျှ မျက်နှာပျက်မည် မဟုတ်ပါ။

သူသည် ဤမျှ သွေးအေးသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်...

ယခု သူ၏မျက်နှာမှမူ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ကမ္ဘာကြီး ပျက်သွားပြီဟု သူ ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။

သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် စွေတုံးလျှူအား မယုံကြည်နိုင်
သလို ပြူးကျယ်၍ ကြည်နေသည်။

စွေတုံးလျှူအား သူ၏ပါးစပ်ထဲမှ ငုံ့ထားသော ဖြန့်ဖြင့်
ခုဆေးမှုတ်၍ သတိမေ့စေခဲ့သည်။ ထို့ပြင်...

စွေတုံးလျှူ၏ သွေးကြောများကို သူကိုယ်တိုင် ပိတ်ခဲ့လိုက်
ထားသည်။

သုံးရက်အတွင်း စွေတုံးလျှူက လှုပ်ရှားနိုင်မည် မဟုတ်

ဟု ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။

သူ၏ အထူးစိတ်ထားသော မေ့ဆေးနှင့် သွေးကြောပိတ်သည့် ပညာကို သူ ယုံကြည်စိတ်ချသည်။ သို့သော်...

ယခု စွေတုံးလျှူသည် သေတ္တာထဲမှ ထလာနိုင်ခဲ့ပေပြီ။ ထနိုင်ခဲ့သည့်အပြင် သူ၏မျက်နှာမှာလည်း ချင်ချင်ပျပျ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ငွေအတော်များများ အကုန်ခံ၍ ဖော်စပ်ထားသော မေ့ဆေးနှင့် ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် အဆက်မပြတ် လေ့ကျင့်ခဲ့သော သွေးကြောပိတ်ပညာသည် စွေတုံးလျှူကို မည်သို့မျှ အကျိုးမသက်ရောက်နိုင်ခဲ့ပေ။ သူသည် လွန်စွာစိတ်ပျက်သွား၏။

စွေတုံးလျှူက သေတ္တာထဲမှ လှမ်းထွက်လာသောအခါ အရက်အိုး တစ်လုံးသည် သူ့ထံသို့ ပစ်လွှင့်လာသည်။

သူသည် အရက်အိုးအား ဖမ်းယူထားလိုက်ပြီ အရက်အိုးအဝတွင် စိုးထားသော ချိတ်များအား ဖယ်ရှားပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အရက်အိုးကို မချီမော့ချလိုက်သည်။

မင်းကျင်းက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းက တကယ်ပဲ မသေမရှင် ဖြစ်နေတယ်လို့ ငါထင်မိတာ... အခုတော့ အရက်ကို အငမ်းမရ သောက်နိုင်ပါလား...”

ကျုပ် အရက်တစ်အိုးဟာ တစ်သိန်းတန်တယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား...”

စွေတုံးလျှူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“တစ်သိန်းတန်တဲ့ အရက်ကို သောက်ဖူးအောင် သောက်

ကြည့်လိုက်ရတော့ ငါ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးနော်...”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အူလိုက်သည်းလိုက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား...”

အခန်းထဲ၌ ရယ်မောသံများ ဆူညံနေသည်။

ကျန်ရှိသော လူများသည် သူတို့နှစ်ယောက်လို မရယ်မောနိုင်ကြပါ။ သူတို့သည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် မင်းကျင်းအား ငေး၍ ကြည့်နေ၏။

မင်းကျင်းက စွေတုံးလျှူအား မေးလိုက်သည်။

“ငါ့ခုထိ မရှင်းသေးဘူးကွ... မင်းက ဘာများ စိတ်ကူးထပြီး သူများ သေတ္တာထဲကို အထည့်ခံလိုက်ရတာလဲ...”

စွေတုံးလျှူက ပခုံးတစ်ချက် တွန်လိုက်ပြီး...

“ငါမှာ အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ကွာ...”

မင်းကျင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“ဆိုစမ်းပါဦးကွာ... ဘာအကြောင်းများလဲ...”

စွေတုံးလျှူက ယောက်ဇ်မီးယုံကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

“တစ်ချို့ကိစ္စတွေမှ ငါမသိသေးဘူးလေ... ဒါကြောင့် နားလည်လာအောင် လုပ်ရတာပေါ့... မင်း သဘောပေါက်ရဲ့သား...”

စွေတုံးလျှူသည် ယောက်ဝမ်းယုံအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကိုမေးရင် ခင်ဗျားက ပြောပြမှာ မဟုတ်ဘူးနော် ဟာ ကျုပ်သိပါတယ်... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မေးသေးန

မုတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ် သတိမေ့သွားသလို ဟန်ဆောင်လိုက်တာပေါ့... မခက်ပါဘူး...

သူသည် ပြုံး၍ စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ သတိမေ့ပြီး သေတ္တာထဲ ထည့်ခံတယ်ဆိုတော့ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ သတိမပြုမိတော့ဘူးပေါ့... အယ်သူကမှလဲ ဂရုမစိုက်တော့ဘူးပေါ့...”

စွေတုံးလျှူက သေတ္တာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“သေတ္တာထဲမှာ အထည့်ခံရတဲ့လူဟာ သူများ မကြားတဲ့ ကိစ္စများကို ကြားသိရတတ်တယ် မဟုတ်လား...”

မင်းကျင်းက သိချင်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် မင်း နားမလည်တဲ့ကိစ္စကို အခုအားလုံး နားလည်သွားပြီ မဟုတ်လား...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“အားလုံးတော့ ဘယ်နားလည်ဦးမလဲကွ... ဒါပေမယ့် တော်တော်တော့ နားလည်သွားပါပြီ...”

သူသည် ယောက်ဝမ်းယုံအား ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“အနည်းဆုံးတော့ ခင်ဗျားနဲ့ မေ့ချွပ်ပင်တို့ဟာ ဆရာကဲ့သို့ အဖွဲ့ဆိုတာ နားလည်လိုက်ပြီ... ခင်ဗျားတို့ဟာ ဆရာကဲ့သို့ အဖွဲ့ဆိုတာ ကြီးကျယ်တဲ့ အကြံအစည်တစ်ခု ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာလည်း သဘောပေါက်လာတယ်... ဒီကိစ္စရဲ့ အဓိကသော့ချက်ဟာ ခုဖုန်းထင်းရဲ့ သမီးဖြစ်ရမယ်...”

ယောက်ဝမ်းယုံက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိလိုက်တာလဲ...”

စွေတုံးလျှူက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ... ကျုပ်က ဒီမိန်းကလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ပြီး သူ့ဟာ ချွေးဖုန်းထင်းရဲ့သမီး ဆိုတာသိလို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို နှုတ်ပိတ်ဖို့ ကြံစည်တဲ့အတွက် သဘောပေါက်လာတာပဲ...”

ယောက်ဝမ်းယုံက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်းတွေကို သိချင်လို့ ခင်ဗျားက သတိမေ့ချင်ဟန်ဆောင်တာက အရေးမကြီးဘူးဗျ... တကယ်လို့များ ကျုပ်က အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားကို ကျုပ်စာ သတ်လိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဗျ...”

စွေတုံးလျှူက ယောက်ဝမ်းယုံအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ အတန်ကြာမှ...

“ကျုပ်ကို ခင်ဗျား မသတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်က ယုံကြည်ထားတယ်လေ...”

စွေတုံးလျှူသည် စကားတို ရပ်လိုက်၏။ လူအားလုံးက သူ့စကားဆက်မည်ကို နားစွင့်နေကြသည်။

စွေတုံးလျှူက ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ယုတ်မာတဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဖူး ဆိုတာလည်း ကျုပ်ရဲ့ နှလုံးသားထဲ ယုံကြည်ထားတယ်လေ...”

ယောက်ဝမ်းယုံ သိမ်သိမ်ခါသွားလေ၏။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သတ်မယ်ထားဦး... ကျုပ်က သေနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ခင်ဗျား ယုံလော့...”

သူက ယောက်ဝမ်းယုံကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကို မေ့ဆေးနဲ့လုပ်လို့ အယ်တော့မှ မရဘူးဗျ...”

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် မေ့ဆေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်က အထူးခံနိုင်ရည်ရှိသွားပြီ..."

ယောက်ဝမ်းယုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

"ထားပါတော့လေ... ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သွေးကြောပိတ်လိုက်တာတော့..."

စွေတုံးလှူကလည်း ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်မှာ သွေးကြောရှိပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျုပ်သွေးကြောနေရာကို နည်းနည်းလေး ရွှေ့သွားအောင် လုပ်တတ်ဖို့ လေ့ကျင့်ထားလို့ပါ..."

ယောက်ဝမ်းယုံသည် အံ့သြတကြီးဖြင့် စွေတုံးလှူအား ကြည့်လိုက်ပြီး မချီပြုံးပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားလို လူစားမျိုးနဲ့ လာတွေ့တော့ ကျုပ် က်ဆိုးတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ..."

ယောက်ဝမ်းယုံက ဆက်ပြောသည်။

"အခုတော့ ကျုပ်က ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ဘူး... ကျုပ်ကို အခု အကူအညီပေးပါလို့ပဲ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်..."

စွေတုံးလှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

"ကျုပ်က ဘာများကူညီရမှာလဲဗျား..."

ယောက်ဝမ်းယုံက မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ကျုပ်ကို သေတ္တာထဲထည့်လိုက်ပြီး မြစ်ထဲကို သွားချဖေးပါတော့ဗျာ..."

အနံ့ (၂၀)
ပြန်ထော့ဒါနသည့်နေ့

ယောက်ဝမ်းယုံသည် ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် သေတ္တာထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်...

ထိုသေတ္တာသည် အပိုင်းပိုင်း ကျိုးပဲ့သွားလေ၏။

စွေတုံးလှူက ထိုအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်လေ၏။

"အင်း... ကျုပ် ကူညီစရာ မလိုတော့ဘူးထင်တယ်..."

စွေတုံးလှူက ပြုံး၍မင် စကားဆက်လိုက်လေ၏။

"အခုဆိုရင် ခင်ဗျားကို သေတ္တာထဲထည့်နိုင်တဲ့လူ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သေတ္တာမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား..."

ယောက်ဝမ်းယုံက စွေတုံးလှူအား ငေးကြည့်နေရာမှ...

"ဒါဟာ ခင်ဗျား လက်ချက်ပဲ မဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ..."

စွေတုံးလှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

"ကျုပ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ဆိုတော့ လူတစ်

ယောက်ဟာ သေတ္တာထဲ အပိတ်ခံရတာဟာ သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ... ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့ရတော့ ဒါတွေကို သိနေတယ်... ဒါတောင် ကျုပ်က ဒီထဲက လွတ်မယ် ဆိုတာကို သိနေတဲ့လူနော်...”

စွေတုံးလျှူက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး စကားဆက် လိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်က မပျော်ဘူးထင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို တခြားလူက ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်က သိပါတယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ် ဟာ ဘာဖြစ်လို့ သူများ စိတ်ထဲမှာ မပျော်စတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေရ မှာလဲ...”

သူသည် မောက်ဝမ်းယို၏ ပခုံးအား အသာအယာ ပုတ် လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အားနာတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကို တစ်ခု လောက် ကူညီပါဗျာ...”

မောက်ဝမ်းယိုက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ဘာအကူအညီ ပေးရမှာလဲ... ပြော...”

ယောက်ဝမ်းယို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“အခု မဟုတ်ပါဘူး... တော်ကြာ နေမှပါ...”

အခန်းထဲမှ လစ်ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်နေသူ တစ်ဦးတော့ ရှိနေသည်။

ထိုသူကား ကျင်းဝါစုမေတည်း။ ဤအခန်းထဲရှိ လူအား လုံးတွင် သူမသည် အားအနည်းဆုံး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်

နေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်...

သူမက မပြေးဝံ့ပါ။ ဤအခန်းတွင်ရှိသော လူအားလုံးတို့ သည် ထွက်ပြေးရန် မလွယ်ကူမှန်း သူနားလည်လိုက်သည်။ သူတို့ လူစုထဲ၌ စွေတုံးလျှူ ရှိနေခြင်းသည် အကြီးဆုံး အန္တရာယ်ပင် ဖြစ်နေ၏။

သူမသည် ယင်းသို့ စဉ်းစားနေစဉ်မှာ စွေတုံးလျှူက ပြုံးပြ နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ စွေတုံးလျှူက ပြုံး၍...

“ကျုပ်က ကျင်းဝါစုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို မြင်ဖူးတယ်ဗျ” သူမ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြုံးကျယ်သွားလေ၏။

“ရှင်...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ ကျွန်းပေါ်ကို ရောက်ဖူးပါတယ်”

သူသည် ကျင်းဝါစုအား ပြုံးပြ၍ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချ လိုက်သည်။

ကျင်းဝါစုသည် အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားလေသည်။

ပို၍ အံ့ဩသွားသည်မှာ မိမိ၏ နာမည်ကိုပင် စွေတုံးလျှူ က သိထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်...

စွေတုံးလျှူက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ခုနက ခင်ဗျားက ဒီသေတ္တာကို သုံးသိန်းနဲ့ ဝယ်မယ်လို့ ကြားလိုက်ပါတယ်... ကျုပ် နားကြား မမှားပါဘူးနော်...”

ကျင်းဝါစုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့... မမှားပါဘူးရှင်...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် ဒီသေတ္တာဟာ မင်းပိုင်သွားပါပြီ...”

ယခုမှ ကျင်းဝါစုက နားလည်လိုက်လေသည်။

စွေတုံးလျှူက သူမအား အသုံးမကျတဲ့ မျှင်ပြားကို ငွေသုံးသိန်းဖြင့် ဝယ်ခိုင်းသည်ကို သဘောပေါက် နားလည်လာသည်။ သို့သော်...

သူမသည် ခေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။

“ဒီသေတ္တာ ကျွန်မပိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်... ရှင်ကသာ ပိုင်ပါတယ်ရှင်...”

စွေတုံးလျှူက မျက်လုံးပင့်လိုက်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

ကျင်းဝါစုက ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ နားကြားမလွှဲဘူးဆိုရင် ရှင် ဒီသေတ္တာကို သိန်းသုံးဆယ်နဲ့ ဝယ်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား နားကြားမလွှဲပါဘူး... ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကငွေသိန်းသုံးဆယ်ရှိတဲ့လူနဲ့ တူသလားဆိုတာ ကြည့်စမ်းပါဦး...”

ကျင်းဝါစုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဒါတော့ ကျွန်မလည်း ဘယ်ပြောတတ်မလဲ...”

စွေတုံးလျှူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ပြောပြမယ်... ကျုပ်မှာ ငွေဆိုလို့ တစ်ပြားမှ မရှိဘူး... ဒါကြောင့် သိန်းသုံးဆယ်ပေးပေမယ့် အရာမရောက်ပါဘူး... ငွေရှိတဲ့ လူပြောတဲ့ စကားကမှ အရာရောက်တာ...”

သူသည် ပြုံးလိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့်လည်း ဒီသေတ္တာကို ခင်ဗျား ရထိုက်ပါတယ်”

ကျင်းဝါစုက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ စွေတုံးလျှူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျင်းဝါစုက ငွေသုံးသိန်း ချက်ချင်းထုတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် ခြွင်းချက်မရှိ ယုံနိုင်ပါတယ်...”

ကျင်းဝါစုက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ ငွေသုံးသိန်း အမှန်ရှိပါတယ်... ဝယ်လည်းဝယ်ချင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ခက်တာက အခု သေတ္တာမှ မရှိတော့ဘဲ...”

စွေတုံးလျှူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြုံးကျယ်သွားလေတော့သည်။

“သေတ္တာမရှိဘူး မဟုတ်လား... သေတ္တာက ဘာဖြစ်လို့ မရှိရတာလဲ...”

သူသည် စုပုံပြီး ကျိုးပဲ့နေသော ပျဉ်ချပ်များကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါက သေတ္တာမဟုတ်ရင် အာလဲ...”

မေချူးပင်က ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်၏။

“သေတ္တာမှ သေတ္တာအစစ်ပေါ့...”

စွေတုံးလျှူကလည်း အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘာပဲပြောပြော... မေချူးပင်ဟာ သဘောပေါက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ... ဘာပုံကြီးပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ ကိုယ်က သေတ္တာလို့ ထင်မှတ်ထားရင် သေတ္တာပေါ့...”

ကျွန်းစုဝါ စိတ်မဆိုးပါ။ စွေတုံးလျှံ ပြောသည်။ စကားကလည်း မမှားပါ။ သူမက ပြုံးပြီး...

“ဟုတ်သားပဲ... အခုမှ ဒါဟာ သေတ္တာမှန်း ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရတော့တယ်...”

သူမသည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေဟန်တူသည်။ သူမတကယ်လည်း သဘောပေါက်သွားသည်။ စိတ်ထားကောင်းသော စွေတုံးလျှံကိုလည်း လေးစားသွားမိသည်။

“ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ သေတ္တာတစ်လုံးကို ဝယ်လို့ရတဲ့ အတွက် ကျွန်မအဖို့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ရှင်...”

သူမသည် ပြောရင်း ငွေလွှဲလက်မှတ် တစ်ထပ်ကြီးကိုထုတ်လိုက်လေ၏။ ထို့ပြင်...

ပုလဲကုံး အိတ်ကလေး တစ်အိတ်ပါ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

သူမသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် ငွေလွှဲလက်မှတ်ဖြင့် ပုလဲအိတ်ကလေးတို့ကို စားပွဲပေါ်သို့ အသာအယာ ချထားလိုက်သည်။

“ငွေလွှဲလက်မှတ်က နှစ်သိန်းနဲ့ ငါးထောင်ရှိပါတယ်... ကျန်တဲ့ ငွေကိုတော့ ဒီပုလဲများက ဖြည့်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါတယ်ရှင်...”

သူမသည် ပြောပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဖျဉ်ပြားစများကို တစ်စပြီး တစ်စစပုံလိုက် ပြီးနောက် အဝတ်တစ်ခုနှင့် ချည်နှောင်လိုက်လေသည်။

သူမသည် ဖျဉ်ပြားစအားထုတ် ပြီးနောက် ပခုံးပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးအား ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။ သူမသည် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါဦးရှင်...”

သူမ ထွက်သွားချင်သည့် အခန်းမှ လွတ်လပ်စွာ ထွက်သွားခွင့်ရခဲ့လေပြီ။

စွေတုံးလျှံသည် ဤနည်းအားဖြင့် သူမအား ထွက်ခွာခွင့်ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မင်းကျင်က မဲဖြူးပြီးလိုက်ပြီး...

“မင်း လူပုံအလယ်မှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို စော်ကားတာ မရှက်ဘူးလား...”

သူသည် စွေတုံးလျှံနှင့် ရန်ဖြစ်ရန် အင်္ကျီလက်ကို ပင့်တင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဝါမေးမယ်... မင်းက ဒီလောက် အရှက်ကင်းမဲ့လောက်အောင် ဖော်နေလို့လား... ဘာဖြစ်လို့ သူများရဲ့ ငွေဆုံးသိန်းကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး ယူလိုက်ရတာလဲ...”

စွေတုံးလျှံသည် သူ့အား လှည့်၍ပင် မကြည့်ပါ။

ယောက်ဝမ်းယုံဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ... စောစောက ပြောတဲ့ အကူအညီပေးပါဆိုတာကို ပြောရတော့မယ်... ခင်ဗျားကို အကူအညီ တစ်ခုတောင်းရတော့မယ်...”

ယောက်ဝမ်းယုံက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ပြီး...

“ဘာများလဲ ပြောပါဗျာ...”

စွေတုံးလျှံက ငွေဆုံးသိန်းကို လက်ဖြင့်ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ဒီငွေသုံးသိန်းကို ခင်ဗျား ယူသွားပါဗျာ...”
 ယောက်ဝမ်းယုံ အံ့အားသင့်သွားသည်။
 သူက အထိတ်တလန့်ဖြင့် လက်ကာပြလိုက်ပြီး...
 “ခင်ဗျား ငွေပဲ... အာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ပေးရတာလဲ”
 ယောက်ဝမ်းယုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...
 “ဒီငွေဟာ ကျုပ် ငွေမဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျားကိုလည်း
 မပေးနိုင်ဘူး... ဒီငွေကို ခင်ဗျား ယူသွားပြီး ကျုပ်ကိုယ်စား ဓား
 နှစ်လက်ဌာနက သေဆုံးသွားတဲ့ သိုင်းသမားရဲ့ မိသားစုနဲ့ ပလွေ
 နက်တို့ကို ဝေပေးလိုက်ပါဗျာ...”
 ဇင်းကျင်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။
 ပေါက်ကွဲလုဆဲတဲ့ ဒေါသများသည် တစ်မဟုတ်ချင်း လွင့်
 ပျောက်သွားလေသည်။
 သူ့သူငယ်ချင်းသည် အပြစ်ဆို၍ မြူနှံတစ်မှုတ်မျှ
 လောက်ပင် မရှိသူပါတကား။
 သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် ထုရိုက်ချင် စိတ်ပေါက်လာ
 သည်။ စွေတုံးလျှူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။
 “ပလွေနက်ဟာ သူ့တာဝန်ကို သူ့ကျေပွန်ပါတယ်... ဒါ
 ကြောင့် သူ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ငွေကို လက်ခံရမှာပေါ့... ဒါပေမယ့်
 သူကတော့ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး...”
 စွေတုံးလျှူက ယောက်ဝမ်းယုံအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်
 သည်။
 “ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကပဲ သူ့လက်ခံလာအောင် ပြောပေး
 ပါဗျာ...”

ယောက်ဝမ်းယုံက စွေတုံးလျှူအား အတန်ကြာစိုက်ကြည့်
 လိုက်သည်။
 “ကျုပ်က ဒီလိုကိစ္စမျိုး လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်ရဲ့
 ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း ကောင်းတဲ့အလုပ်ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ
 မလုပ်ခဲ့ဘူး...”
 သူ၏အသံသည် မာနကြီးသည်။ အေးစက်ကြမ်းကြုတ်
 နေ၏။ အတန်ကြာမှ...
 သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။
 “ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအတွက်တော့ ကျုပ်လုပ်ပေးပါတယ်
 ကျုပ်တစ်သက်မှာ ပထမဆုံး လုပ်တဲ့တောင်းမှုပေါ့ဗျာ...”
 သူမသည် စွေတုံးလျှူအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
 “ကျင်းဝါစက ပျဉ်တိုပျဉ်စများကို ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ငွေ
 သုံးသိန်းပေးပြီး ဝယ်သွားတာကိုတော့ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ဘူး”
 သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။
 “သူက ဒါလောက် ဝေးလံသည့်နေရာက လာပြီး ဒီပျဉ်
 တို ပျဉ်စတွေ ဝယ်ဖို့တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်... ရှင်က
 ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို မမေးလိုက်တာလဲ...”
 စွေတုံးလျှူက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
 “သူ့အသက် မသေစေချင်လို့ပေါ့ဗျာ...”
 မေချူးပင်က တအံ့တဩကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။
 “ဘယ်လို ရှင်က သူ့ကိုမေးလိုက်တာနဲ့ သူ့သေသွားနိုင်
 တယ်... ဟုတ်လား...”
 စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ... ”

မေချူးပင်က မျက်နှာပင့်လိုက်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

စွေတုံးလျှူက ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး မေချူးပင်အား ပြန်မေးလိုက်သည်။

“တကယ်လို့များ ကျင်းကျနေဆဲက ခင်ဗျားကို ဖမ်းမိပြီး ဘယ်သူက ခိုင်းလိုက်တယ်လို့များ စစ်ဆေးမေးမြန်းရင် ခင်ဗျားက အသက်ရှင်နိုင်ပါ့မလား...”

မေချူးပင်က ပါးစပ်ပိတ်သွားလေ၏။ ရုတ်တရက်...

“စွေတုံးလျှူက ကျုပ်ကို အကူအညီတစ်ခု ပေးပါလားဗျာ...”

မေချူးပင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဘာများလဲရှင်...”

မေချူးပင်က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မေးလိုက်သည်။

စွေတုံးလျှူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ မင်းကျင်းနဲ့ အတော်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေကျုပ်က ချား အကူအညီ တောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲဗျာ... ကျုပ်အတွက် မြင်းလည်းတစ်စီးလောက် အဆင်သင့်လုပ်ပေးလားဗျာ...”

စွေတုံးလျှူ တောင်းခံသော ကိစ္စသည် လွယ်ကူသော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်သည်။

မည်သူ့မဆို ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်သည်။ မေချူးပင်က စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။

သူမ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ပြုံးယောင်သန်းလာပြန်၏။

“ရှင်က ဘယ်လိုမြင်းလည်း လိုချင်လို့လဲရှင်...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်လိုချင်တဲ့ မြင်းလည်းက သာမန်မြင်းလည်းထက် နည်းနည်းကျယ်ရမယ်... ကောင်းလည်းကောင်းရမယ်... နောက်ပြီး မြင်းလည်းပေါ်မှာ အရက်ကောင်းကောင်းနဲ့ စားသောက်စရာ တွေပါထည့်ပေးပါ... ကျုပ်က မြင်းလည်းပေါ်မှာ ကောင်းကောင်းစားပြီး ကောင်းကောင်းအိပ်မလိုပါ...”

မေချူးပင် မပြုံးနိုင်တော့ပါ။

စွေတုံးလျှူ စကားဆက်လိုက်သည်။

“အထူးသဖြင့် ဒီမြင်းလည်းကို မြင်းကောင်းကောင်းလေးနဲ့ဆွဲဖို့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ မြင်းလည်းသမား တစ်ယောက်လိုတယ်ဗျနော် ဒါကို ခင်ဗျား တစ်နာရီအတွင်းမှာ အသင့်လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

မေချူးပင်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့်...

“ကျွန်မက မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်ကော...”

စွေတုံးလျှူက ပြုံးလိုက်သည်။

“လုပ်ပေးနိုင်ရင်တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် သတ်ချင်တယ်ဆိုတာ ခေးရတော့မှာပဲ... ထိုက်တန်သလို တုံ့ပြန်ရမှာပေါ့ဗျာ...”

မေချူးပင် မရယ်နိုင်တော့ပါ။

သူမသည် စွေတုံးလျှူ ပြောနေသော စကားကိုသာ နားစွင့်နေ၏။

“ကျုပ် ဒီမြင်းလည်း လိုချင်တာက တစ်နေရာကို လွှားပြီး

ဘယ်သူ့ဦးသလဲ

၁၆၄ ၁၆၅

❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်လို့ပါ။ . . ဒီလူကို ခင်ဗျားက သိတယ်
ဘယ်နေရာလဲဆိုတာ ခင်ဗျားပဲ သိနိုင်တယ်ဗျာ။ . .”

မေချွေပင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ရှင်က ဘယ်နေရာကို သွားပြီး ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်ရတာ
လဲ။ . .”

စွေတုံးလျှူက မေချွေပင်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“တိမ်ဖြူတောင်ကုန်းက ဆရာဟူ၏။ . .”

မေချွေပင် သွေးဆုတ်ဖြူရော် သွားတော့သည်။

အခန်း (၂၁)
အဆုံးစွန်တိုက်ခိုက်မှု

တောင်ကုန်းအောက်တွင် နင်းဆီးပန်းများ ဖူးဖွင့်နေ၏။
အဝေးမှ တောင်တန်းများသည် စိုးရေများ၏ ဆေးကြော
ခြင်းကြောင့် သန့်ရှင်း၍ စိုပြည်၏။

စွေတုံးလျှူသည် စကြိုလမ်း၏ ကျောက်လှေစားထစ်ပေါ်
၌ ထိုင်နေသည်။

သူသည် တကယ်ပင် တိမ်ဖြူတောင်ကုန်းသို့ ရောက်နေ
သည်ကိုပင် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

တိမ်ဖြူတောင်ကုန်းသည် သိုင်းလောကသားတို့က ကြည်
ညိုလေးစားသော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။

မည်သည့် သိုင်းသမားများမှ မိမိသဘောဖြင့် ဤနေရာသို့
မလာဝံ့ကြ။ တိမ်ဖြူတောင်ကုန်းသည် ဤမျှအထိ အဆင့်မြင့်မား
သည်။ သို့သော် . . .

စွေတုံးလျှူ တိမ်ဖြူတောင်ကုန်းသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ
အလွန်သာယာလှသော ရွှေခင်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားတော့

သည်။

အစောင့်အကြပ်ဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မမြင်တွေ့ရပါချေ။
စွေတုံးလျှူသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေလေသည်။

သူ စဉ်းစားနေသည်မှာ...

တိမ်ဖြူတောင်ကုန်း၏ ပိုင်ရှင် ဆရာဟူမှာ တစ်မူထူးခြား
ပြီး လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု
ယုံကြည် လေးစားလာလေသည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးမှာ သူ၏နာမည်ကို မကြားဖူးသူ
မရှိသလောက် ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့အား မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသောသူ
ဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ သူ၏အကြောင်းအရာ၊ သူ့ဘဝ။

မည်သူကမျှ မသိကြချေ။

သူ၏ လူယုံတော်မူလွှဲ၍ မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကမျှ
သူ့အား မတွေ့မြင်ဘူးပါ။ သို့သော်...

သူသည် လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
ကောင်းသော အင်အားစုတစ်ခု ဝိုးထောင်ပြုစုနေသည်ကို လူတိုင်း
က သိကြသည်။

သူ၏ လက်အောက် ငယ်သားများသည် သိုင်းလောက၌
အနားယူသွားကြသော လူဟောင်းသိုင်းသမား အများအပြား ပါဝင်
နေ၏။

အနားယူသွားသော သိုင်းသမားများသည် ဆရာဟူ
ကြောင့် သိုင်းလောကထဲ ပြန်ဝင်လာကြသည်။

ထိုသိုင်းသမားများသည် ဆရာဟူ၏အမိန့်ကို တသွေ
ဖက်မ်း လိုက်နာကြသည်။

ဆရာဟူအတွက်ဆိုလျှင် သူတို့က အသက်စွန့်ပြီး လုပ်ကိုင်
ကြမည့်သူများ ဖြစ်သည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော ဆရာဟူသည် မည်သူနည်း။
သူသည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ တန်ခိုးအာဏာ ရှိနေ
သနည်း။

စွေတုံးလျှူသည် ဤနေရာ၌ အတန်ကြာ စောင့်နေလေ
သည်။ သူတစ်ယောက်တည်းသာ စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။
အကြောင်းမှာ...

ဆရာဟူက သူတစ်ယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ခွင့်ပေးခြင်း
ဖြစ်သည်။

စွေတုံးလျှူသည် အနည်းငယ် ဖျင်းရိလာသောအခါ စင်္ကြံ
လမ်း၏ အစွန်ဆုံးမှ ခြေဆံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။

အပြာရောင် ဝတ်စုံကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော
အဘိုးအို တစ်ယောက် သူ့ဆီကို ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာလေ
သည်။

ထိုအဘိုးအို၏ မှတ်ဆိတ်မွေးများသည် ဖြူဖွေး၍ ရှည်လျား
လွန်းလှသည်။

ထိုအဘိုးအို၏ ရုပ်သွင်သည် တည်ကြည်ခန့်ညားလွန်းလှ
သည်။

အဘိုးအို၏ မျက်လုံးအစုံတွင် နူးရှတောက်ပြောင်နေသည့်
အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

စွေတုံးလျှူက ထိုအဘိုးအိုအား ဝေးမောကြည့်နေလေ
သည်။ လွန်စွာ လေးစားရှိသေထိုက်သည့် ရုပ်လက္ခဏာမျိုးရှိနေ

သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေတည်း။

သူ ငေးမောကြည့်နေစဉ်မှာပင် အဘိုးအိုသည် သူ့အနား
သို့ရောက်ရှိလာသည်။

“စွေတုံးလှူ မဟုတ်လား...”

အဘိုးအိုက သူ့အား ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထိုအဘိုးအို၏ အသံမှာ အေးစက်လွန်းလှသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ...”

စွေတုံးလှူကလည်း ယဉ်ကျေးစွာပြောပြီး လက်နှစ်ဖက်
ဆုပ် ဦးညွတ်လိုက်မိသည်။

အဘိုးအိုက စွေတုံးလှူအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မနေ့ညက မိုးရွာပြီး တစ်နေ့မနက်မှ မိုးစသွားတယ်...”

အခု မင်းရောက်လာတာ ပန်းပွင့်နေတဲ့ အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေ
တယ်ကွယ်...”

စွေတုံးလှူသည် ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား
ရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

အသက်အလွန်ကြီးနေပြီ ဖြစ်သော အဘိုးအို တစ်ယောက်
က သဘာဝအလှကို မြတ်နိုးစွာ ပြောဆိုလာခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပန်းအကြောင်းသည် သူ့အတွက် အရေးကြီးသဖြင့်
အဘိုးအိုအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ... ဆရာဟူဟာ
ဘယ်သူကိုမှ အတွေ့မခံဘူးဆိုတာတော့ ကျုပ် နားလည်ပါတယ်
ဒါပေမယ့် ဆရာဟူဟာ တွေ့ဖို့ကတိပေးလိုက်တဲ့အတွက် အရမ်း
ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ...”

သူသည် ထိုသို့ပြောရင်း အဘိုးအိုအား ဦးညွတ်လိုက်သည်။
အဘိုးအိုက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်...

“အခု ကျုပ်က ကတိဖျက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်
သွားပြီ မဟုတ်လား...”

အဘိုးအိုက သူ့ကို ထိုသို့ပြောပြီး ချာနေ လှည့်ထွက်သွား
လေသည်။

စွေတုံးလှူသည် ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေရာ
မှ သတိဝင်လာကာ အဘိုးအို ရောက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်
သွားလေသည်။

ချောမွေ့သော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရှေးဟောင်းစားပွဲငယ်
တစ်လုံးရှိသည်။

ထိုစားပွဲပေါ်၌ ကြွေပန်းအိုး တစ်လုံးရှိသည်။

ကြွေပန်းအိုးထဲ၌ အဖြူရောင် အရိုးရှည်သော မန်းသုံးပွင့်
ထိုးစိုက်ထားသည်။

သူသည် ဆရာဟူကိုသာ စာအံ့တဩ ငေးမောကြည့်နေရ
သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ဆရာဟူသည် သိုင်းလောကသား အားလုံး၏ ကြည်ညို
လေးစားခြင်း ခံရသူပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော့။

အတန်ကြာမှ...

အဘိုးအိုက စွေတုံးလှူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းဟာ အလွန်အလုပ်များတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်... အခုလို ကျုပ်ဆီကို လာတွေ့တာဟာ ကျင်းကျဆင်းနဲ့ ရွှေမင်းသမီးရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် မဟုတ်လား”

စွေတုံးလှူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း...

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ...”

အဘိုးအို၏ မျက်ခုံးမွှေး အစုံသည် နဖူးပေါ်သို့ မြင့်တက် သွားလေ၏။

စွေတုံးလှူက အသံကို ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ပြောလိုက် သည်။

“ရွှေမင်းသမီး ဆယ်ယောက်ကို ကျင်းကျဆင်းနဲ့ ပေးစား တာတောင် ကျုပ်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတာ ပြောချင်ပါတယ်...”

အဘိုးအိုက စွေတုံးလှူကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒါဖြင့် မင်းက ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ...”

စွေတုံးလှူ၏ မျက်နှာသည် တည်ကြည် လေးနက်သွား သည်။ သူသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ကျုပ်မိတ်ဆွေရဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သမီးကို လိုက်ရှာပေးနေတာပါ... ဒီမိန်းကလေးဟာ သေတ္တာတစ်လုံးထဲ တည်ပြီး အခိုးခံရတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ...”

စွေတုံးလှူက ပြုံးလိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ဒီမှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည် တယ်...”

အပြင်ဘက်၌ လေအနည်းငယ် တိုက်ခတ်နေသည်။

ညနေဆည်းဆာအချိန် ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။ ညနေ

စောင်းလျှင် လေပြည်တိုက်ခတ်စမြဲပင် မဟုတ်ပါလား။

ဆရာဟူသည် ပန်းအိုးထဲမှ အဖြူရောင် အရိုးရှည်သော ပန်းအား စိုလှုံကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာမှ...

သူ၏လက်ချောင်းများသည် ပန်းမျှားအား တောက်လိုက် သည်။ ပန်းဖက်များသည် စွေတုံးလှူ၏ မျက်နှာရှိရာသို့ လွင့်ဖို့ သွားသည်။

အဘိုးအို၏ လက်ချောင်းများသည် ပန်း၏အရိုးတံကို ဆွတ်ယူလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်...

စွေတုံးလှူ၏ မျက်လုံးအစုံကို စိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

အဘိုးအို၏ တဒင်္ဂအချိန်အတွင်း တိုက်ခိုက်လိုက်သော တိုက်ကွက်သည် ဖော်မပြနိုင်သောအောင် လျင်မြန်လှသည်။

စွေတုံးလှူသည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား သည်။ အကြောင်းမှာ...

ထိုအဘိုးအိုသည် ပန်း၏အရိုးတံအား လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုပြီး တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခြင်း မရှိခဲ့ခြင်း ကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမည် (၂)
မင်းသမီး၏အမှာစကား

ဆရာဟူ၏ ပန်းအရိုးတံသည် စွေတုံးလျှူအား တိုက်ခိုက်
လိုက်သောအခါ သူသည် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

ပန်း၏အရိုးတံသည် သူ၏နဖူးနှင့် တစ်ထွာခန့် အကွာတွင်
ရပ်တန့်သွားသည်။ အကြောင်းမှာ...

စွေတုံးလျှူ၏ လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော ရေနွေးကြမ်း
ပန်းကန်လုံးသည် ဆရာဟူ၏ရင်ဝသို့ ချိန်ရွယ်ထားလိုက်သော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ...

ဆရာဟူက ရပ်တန့်သွားခြင်း မပြုလျှင် စွေတုံးလျှူ၏ရေ
နွေးကြမ်းပန်းကန်လုံးသည် ဆရာဟူ၏ ရင်ဝသို့ စိုက်ဝင်သွားမည်
ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ မလှုပ်မယှက်
ရပ်တန့်ပြီးနောက် ဆရာဟူက သူ၏လက်ကို ရုတ်သိမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် ရှုံးသွားပါပြီ...”

အဘိုးအိုသည် စွေတုံးလျှူအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်
အပေါ်ကို ရှုံးသွားတာပဲ...”

အဘိုးအိုသည် အလွန်ပွင့်လင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်
မှန်း စွေတုံးလျှူ သိလိုက်ရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

အဘိုးအိုသည် ရှုံးနိမ့်သွားသည့်တိုင်အောင် ဟန်မဆောင်
ဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုက သူ့အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီ...

“ကျုပ်ရှုံးသွားတဲ့အတွက် မင်း ကျုပ်ကို ကြိုက်သလို လုပ်
ခွင့်ရှိပါတယ်...”

ရုတ်တရက် စွေတုံးလျှူက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

သူသည် အဘိုးအိုအား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေ၏။
ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက်
ချာခနဲ လှည့်ကာ အဘိုးအိုကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့၏။

သူသည် ဤတိမ်ဖြူတောင်ကုန်းသို့ လာခဲ့ခြင်းမှာ ရွှေမင်း
သမီးသို့မဟုတ် သူသိထားသော သိုင်းသမား တစ်ယောက်၏သမီး
ကို လိုက်ရှာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူက အတန်ကြာ လျှောက်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သော
အခါ အဘိုးအိုအား မတွေ့ရတော့ပါချေ။ သို့သော်...

စောင်းသံများကို ကြားနေရ၏။

ပျော့ပျောင်း၍ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော စောင်း
သံများသည်...

ရုတ်တရက် ထောင်ချောက်အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေ
၏။

စွေတုံးလျှူမှာမူ ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ သက်ဆင်းမည်
တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်နှင့် တူလှပေသည်။

စောင်ချောက်တစ်ခု ရှိနေသည်ကို သိလျက်နှင့်ပင် သူက
ဝင်တိုးလေ့ရှိသည်။

လခြမ်းကလေးသည် ကောင်းကင်၏ အလယ်ဗဟိုသို့
တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားလာသည်။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် ခေါင်မိုးပေါ်၌ မှောက်
လျက်နေသည်။

သူမသည် တစ်စုံတစ်ခုအား စောင့်နေသည်။

ကျားသစ်တစ်ကောင် ကဲ့သို့ ချောင်း၍ စောင့်နေ၏။

သူမသည် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။

သူတိုက်ခိုက်မည်သူ၏ အမည်မှာ စွေတုံးလျှူပင်ဖြစ်သည်။
သို့သော်...

စွေတုံးလျှူသည် သူမရှိရာသို့ မလာပါ။ လမ်းတစ်ကော်သို့
ချိုးသွားသည်။

စွေတုံးလျှူ၏ ခြေလှမ်းများသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်
သွားလေသည်။

သူသည် ငြိမ့်ညောင်းသာယာသော စောင်းသံအား စိတ်
ဝင်စားမိသည်။

ထိုစောင်းသံသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုသာ ထပ်တလဲလဲ

တီးခတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသီချင်း၏ အမည်မှာ မိုးပေါ်က သိမ်းငှက်ဖြစ်သည်။

စွေတုံးလျှူက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

စောင်းတီးနေသော သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ သိမ်းငှက်
သဏ္ဌာန် အမှတ်အသား ရှိနေ၍လော။

စောင်းသံသည် နှစ်ထပ်အိမ်ကလေး တစ်အိမ်မှ ထွက်
ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် မီးရောင်မှိန်ပျံများ ထွက်ပေါ်နေ
သည်။ အခန်းတံခါးမှာ အသွားကလေး စေ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

စွေတုံးလျှူက ထံခါးတွန်းဖွင့်၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက်
သောအခါ ပိုးချည်အဝတ်အစားများ ဝတ်ကာ မီးအိမ်ရှေ့၌ ထိုင်၍
စောင်းကိုတီးနေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်
ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် စွေတုံးလျှူက
မှတ်မိသွားစော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ထိုမိန်းကလေးသည် တစ်ချိန်က သေတ္တာထဲ၌ ထည့်ထား
ခြင်း ခံရသော မိန်းကလေးပင် မဟုတ်ပါလော။

စောင်းသံသည် ရပ်တန့်သွားပြီး သူမက စွေတုံးလျှူအား
အေးတိအေးစက်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ရှင် ရောက်လာပြီကိုး...”

စွေတုံးလျှူကလည်း သူမကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ် ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားက သိနေတယ်...”

မဟုတ်လား...

သူမက တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မက သိနေပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ရှင် အသက် မသေသေးရင်တော့ ဒီကို လာကိုလာမယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေတယ်လေ...”

စွေတုံးလှူက မချီးမြှင့်လိုက်သည်။

“မင်းနဲ့မတွေ့ရအောင် လူတွေဟာ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို လုပ်ကြံနေကြတယ်... မင်းကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ရှောင်နေတယ်လေ...”

သူသည် သူမအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အခုတော့ မင်းက ငါ့ကို လက်ခံတွေ့ပြီပေါ့...”

မိန်းကလေးက စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် သူ့အား ကြည့်နေ၏။

စွေတုံးလှူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ကိစ္စဟာ လွယ်မယောင်ယောင်နဲ့ အတော်ရှုပ်တာ ကိုး...”

မိန်းကလေးကလည်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ရှင် အခုလောက်ဆို နားလည်သဘောပေါက်ရောပေါ့...”

သူမသည် အဝေးသို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်းရှင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ဆရာဟူဆိုတာ ကျွန်မအဘိုးပါ... ကျွန်မဆိုတာ ကျင်းကျဆင်းနဲ့ လက်ထပ်မယ့် သတို့သမီးတိမ်ဖြူမင်းသမီးပါ...”

အရပ်ရပ်မျက်နှာ တစ်ခွင်သည် မည်းမှောင်သွားလေသည်။ မင်းသမီးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျင်းကျဆင်းနဲ့ လက်ထပ်မယ့် သတို့သမီးဟာ ရွှေမင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်... ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ သိုင်းသမားနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူးဆိုတာလည်း လူတိုင်းက သိပါတယ်။ ကျွန်မက ကျင်းကျဆင်းနဲ့ လက်ထပ်တဲ့ကိစ္စမှာ ကျွန်မ အဘိုးရဲ့ သဘောပါမက်ဘူး... ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း သဘောတူပြီးသားပါ... ဘယ်သူမဆို ဒီကိစ္စကို လာပြီး နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ မကြာခင် လုပ်ကြံခံရမှာပဲ...”

သူမသည် အေးတိအေးစက်ဖြင့် စွေတုံးလှူအား ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက ရှင်တို့ လာစေချင်တဲ့ အကြောင်းက ဒါတွေကို ရှင်းပြချင်လို့ပါ... အခု ရှင်နားလည်ပြီ မဟုတ်လား...”

စွေတုံးလှူက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ် နားလည်ပါပြီ...”

မင်းသမီးက စွေတုံးလှူအား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် ရှင်အမြန်ဆုံး ပြန်သွားပါ... ကျွန်မကို လာမတွေ့ပါနဲ့တော့... ကျွန်မကလည်း ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့ချင်တော့ဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ကိစ္စရပ်တွေ ရှိနေပါတယ်... အခုဟာက ကျွန်မအဘိုးနဲ့ ကျွန်မရဲ့ကိစ္စပါ ရှင်ကိစ္စနဲ့ သီးခြားကင်းလွတ်နေပါတယ်ရှင်... ရှင် သဘောပေါက်ရင် ပွားနိုင်ပါပြီ...”

**အနံ့ (၂၃)
အခြေအနေကို သိသွားခြင်း**

မင်းကျင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပျံသန်းနေသည်ဟု အိမ်ကပ်မက်နေသည်။

လူတစ်ယောက် ကောင်းကင်ပေါ်၌ ပျံဝဲနေခြင်းမှ အလွန်တူးဆွသော ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

လူများစွာတို့သည် ငယ်စဉ်တုန်းက ဤကဲ့သို့သော အိမ်ကပ်မက်ခဲ့ဖူးကြသည်။

မင်းကျင်းသည်လည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်...

ဤတစ်ကြိမ် သူအိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ သူ့ကိုယ်တကယ်ပျံသန်းနေသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် ပျံဝဲနေခြင်းတော့ မတူတိပါ။

လူတစ်ယောက်က ပုတ်တုတ်မက်ဖြင့် သူ့အား ဆွဲမပြေးလွှားပျံဝဲနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်၏ အသံကိုမူ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘုရားမလို့ မင်းသတိရလာတာက... မင်းကို သတိရအောင် လုပ်ရတာ မလွယ်ပါလားကွာ... မင်းလောက် အရက်သောက်တဲ့ လူမျိုးကို ငါတော့ မတွေ့ဘူးပါကွာ... ဟင်း...”

ထိုလူမှာ စွေတုံးလူပင် ဖြစ်သည်။

မင်းကျင်း အရက်မူးသောအခါ၌ စွေတုံးလူမှလွဲ၍ မည်သူကမှ သူ့အား သတိရလာအောင် မပြုလုပ်နိုင်ပါချေ။

“ဟေ့... မင်းက ဘာသဘောလဲကွာ...”

မင်းကျင်းက ဒေါသကြီးစွာဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အိပ်ရာထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်နေတာကို မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ထင်းခေါ်လာရတာလဲကွာ...”

လူတစ်ယောက်၌ အရက်သောက်ရာ အလွန်အကျွံ မူးပြီး နောက်တစ်နေ့ ညနေအထိ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်နိုင်ခဲ့လျှင် တော်သေး၏။ အကယ်၍သာ...

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ အနှောင့်အယှက် ခံစားရလျှင် ဒေါသကြီးမည်မှာ မဆန်းပါ။

သူ၏ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးသည် အက်ကွဲမတက် ကိုက်ခဲနေ၏။ ယခု...

သူသည် လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် မေးလိုက်ရသည်။

“ဟေ့... မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

စွေတုံးလူက ခြေလှမ်းမရပ်တန့်သေးပါ။

“ကျုပ်က အာမှမလုပ်ပါဘူးကွာ... ကျုပ်နဲ့ လမ်းလျှောက်ဖို့ အဖော်တစ်ယောက် လိုက်ရှာနေတာပါ...”

မင်းကျင်းက အသံကျယ်စွာဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါ မင်း လမ်းလျှောက်နေတာ ဟုတ်လား...”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

“ဘုရားရေ... မင်း အခုလို လမ်းလျှောက်ပုံမျိုးဆိုရင် ကျုပ် အသက်က လမ်းလျှောက်ရင်း ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်...”

သူသည် ယင်းသို့ ပြောရင်း စွေတုံးလျှူ၏ပခုံးအား ပုတ်လိုက်သည်။

“ဒို့ လမ်းမလျှောက်တော့ပါဘူးကွာ... ထိုင်ပြီးတော့ စကားပြောလို့ကော ဖြစ်ပါ့မလား...”

မင်းကျင်းက ညောင်နာနာ အသံဖြင့်...

“ဖြစ်ပါတယ်ကွ...”

စွေတုံးလျှူသည် ပြေးလွှားနေသောအခါ၌ ပစ်လွှင့်လိုက်သော မြားတစ်စင်းကဲ့သို့ လျင်မြန်နေသည် ဖြစ်သော်လည်း ရပ်တန့်လိုသောအခါ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားနိုင်လေသည်။

သူရပ်နားလိုသော နေရာ၌ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော မြက်ခင်းတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။

မင်းကျင်းသည် မြက်ခင်းပေါ်သို့ အိပ်ချလိုက်သည်။

ယခု သူ့အား တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ရိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် သူထမည် မဟုတ်ပါ။

စွေတုံးလျှူက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မင်းက စကားပြောမလို့လား... အိပ်မလို့လား...”

မင်းကျင်းက မျက်လွှာချထားလိုက်သည်။

စွေတုံးလျှူက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းအိပ်ချင်တာ ပြေသွားအောင် လမ်းထလျှောက်လိုက်

ရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်...”

မင်းကျင်း ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူက အိပ်မယ်လို့ ပြောတာလဲ...”

သူသည် မျက်လွှာပင့်လိုက်ပြီး စွေတုံးလျှူအား ကြည့်နေသည်။

“ကဲ... မင်းက ဘာပြောချင်သလဲ... ဆရာဟူနဲ့ အကြောင်း မြောချင်လို့ မဟုတ်လား... သူ့ကို မင်းတွေ့ခဲ့သလား ချုံးဖုန်းထင်းရဲ့ သမီးကိုကော တွေ့ခဲ့သလား... ကဲ... အပြည့်အစုံ ပြောစမ်းကွာ... ငါ နားထောင်မယ်...”

စွေတုံးလျှူလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“အာလုံး တွေ့ခဲ့ပါသလဲ...”

မင်းကျင်းက ပျာပျာသလဲဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ချုံးဖုန်းထင်းရဲ့ သမီးဟာ ချောသလားကွ”

စွေတုံးလျှူက မဆိုးမတွပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ချောလည်းချောတယ်... ဉာဏ်လည်း ကောင်းတယ်”

စွေတုံးလျှူသည် အတေးမှ မှောင်မည်းနေသော ကောင်း

တင်အား ကြည့်ရင်း...

“ချုံးဖုန်းထင်းဟာ သူ့မှာ ဒါလောက်အဖိုးတန်တဲ့ သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ တွေးမိမှာ မဟုတ်ဘူးကွ...”

မင်းကျင်းက ဆက်မေးလိုက်ပြီး...

“ဒီနောက်ကော...”

စွေတုံးလျှူက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...

“ဒီနောက် ငါပြန်လာခဲ့တာပေါ့...”

မင်းကျင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မြန်မြန် ပြန်လာရတာလဲ သူတို့နဲ့ ကြာကြာထိုင်ပြီး စကားပြောပေါ့ကွာ...”

စွေတုံးလျှံက မကျေနပ်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။
ဒေါသပါသွားသည်။

“ငါက မြန်မြန်လာချင်လို့ မဟုတ်ဘူး... သူတို့က ငါ့ကို မြန်မြန် ပြန်ခိုင်းတာကွ...”

မင်းကျင်းက တအံ့တဩကြီးဖြင့် စွေတုံးလျှံအား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်လို သူတို့က မင်းကို ပြန်ခိုင်းတာနဲ့ မင်းက ပြန်လာရောလား...”

စွေတုံးလျှံက မင်းကျင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အတန်ကြာမှ...”

“သူတို့ အကြောင်းတွေကို ကျုပ်က သဘောပေါက် နားလည်ခဲ့လို့ပေါ့...”

မင်းကျင်းက မေးဆတ်ပြလိုက်ပြီး...

“ဘယ်လို နားလည်ခဲ့တာလဲ...”

စွေတုံးလျှံက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“နားလည်သင့်တဲ့ ကိစ္စအားလုံး ကျုပ် နားလည်ခဲ့တာပေါ့ကွာ... ဒီတော့လည်း ပြန်လာခဲ့ရတာပေါ့...”

စွေတုံးလျှံသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး စကားတစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် နားမလည်သင့်တဲ့ ကိစ္စကိုပါ... နားလည်ခဲ့ပါပြီ

ကွာ... ”

မင်းကျင်းသည် စွေတုံးလျှံကို နားမလည်နိုင်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ငေးမောကြည့်နေလေ၏။

ယခုနှစ်များတွင် အရှေ့တောင် မင်လယ်တစ်လျှောက်တွင် သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသားများ ထကြွသောင်းကျန်းလွန်းနေသည်။

ထိုသွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသားများသည် မည်သည့်နေရာတွင် စခန်းချထားသည်၊ မည်သည့်အချိန်တွင် ထွက်ပြီး တိုက်ခိုက်နေသည်ကို မည်သူကမှ မသိပါ။

ထို့ကြောင့် နေပြည်တော် တပ်များဖြင့် သွားရောက် နှိပ်နှင်းပါက လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး အခတ်အခါ၊ စားနပ်ရိက္ခာ အခက်အခဲများကြောင့် နေပြည်တော်မှ အာဏာပိုင်များသည် ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိ တစ်ယောက်အား လှိုင်းလောကသား အသွင်ဖြင့် စေလွှတ်နှိပ်နှင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူ၏ တာဝန်မှာ ဆိုင်းလောကသားများအား စုစည်း၍ ထိုသွေးဝိညာဉ် ဂိုဏ်းသားများအား တိုက်ခိုက်ဖြိုခွင်းပစ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသည် အဏာကုန် လွှဲအပ်ခြင်း ခံထားရသည့် အတွက် အလွန် တာဝန်ကြီးလွန်းလှသည်။

ထို့ကြောင့် နေပြည်တော်က အကြောင်းပြချက် တစ်ခုဖြင့် ထိုလူ၏ သမီးအား မင်းသမီးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားလိုက်ရသည်။

ထိုလူ၏သမီး ကွယ်လွန်သောအခါ ထိုလူ၏မြေးကို မင်းသမီးအဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်ပြန်သည်။

စွေတုံးလျှူသည် ယင်းသို့ ပြောပြပြီးနောက် သွက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“နေပြည်တော်က မင်းသမီးအဖြစ် အဲဒီလူရဲ့မြေးကို အသိ အမှတ်ပြုလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဲဒီမိန်းကလေးဟာ အလိုလို တန်ဖိုးရှိလာတယ်...”

မင်းကျင်းက မနေနိုင်တော့ဘဲ ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ ဆရာဟူရဲ့မြေး တိမ်ဖြူမင်းသမီး မဟုတ်လား...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...”

သူသည် မင်းကျင်းအား ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဆရာဟူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတဲ မင်းသိလား...”

မင်းကျင်းက ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ဆရာဟူဆိုတာ နေပြည်တော်က လွတ်လိုက်တဲ့ သူပါ” စွေတုံးလျှူက ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဆရာဟူရဲ့ သမီးဆိုတာကရော...”

မင်းကျင်းက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...

“ဆရာဟူရဲ့ သမီးဆိုတာ ချူးဖုန်းထင်းရဲ့ ဇနီးပေါ့ကွ”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“မင်းက နဲ့နဲ့စပ်စပ်ကို သိတာပဲ...”

မင်းကျင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါကွာ... ငါ့ကို ဆရာဟူရဲ့အကြောင်း ကို ပြောပြစမ်းပါ...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဆရာဟူဆိုတာ တော်တော်ကို လျှို့ဝှက်တဲ့ ကိစ္စပဲကွ...”

နောက်ပြီး နေပြည်တော်က သူ့ကို ဒါလောက် ကြီးလေးတဲ့ တာဝန် ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ပေးတယ်ဆိုတော့ ဒီလူဟာ အတော် ထူးချွန် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ထင်ရှားလှပါတယ်... ငါတွေ့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဟာ သိုင်းပညာ တကယ်ထူးချွန်ပြီး တကယ် အရည်အချင်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါကွာ... ဒါလောက်ဆိုရင် မင်း ကျေနပ်ရောပေါ့...”

“အေး... ကျေနပ်ပါတယ်ကွာ...”

မင်းကျင်းသည် တကယ်ပင် ကျေနပ်စွာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သွေးဝိညာဉ် ဂိုဏ်းသားများကို ဆရာဟူက ဆိုင်းသမား များအား စုရုံး၍ နိမိနင်းလိုက်သောအခါ ၎င်းတို့သည် ရပ်တည် ၍ မရတော့ဘဲ ကစဉ်ကလျား ဖြစ်သွားကြသည်။

ဆရာဟူမှာ အောင်မြင်မည့် ဆီဆီမှာပင် အရှေ့တောင် ပင်လယ်ပေါ်မှ သွေးဝိညာဉ် ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက် ပေါ်လာပြန် လေသည်။

ထိုကစဉ်ကလျား ဖြစ်နေသော ဂိုဏ်းသားများသည် ဂိုဏ်း ချုပ်ကို သူတို့ဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်သည်။

စွေတုံးလျှူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိလိုက်သည်။

“ဘယ်ကိစ္စမျိုးမဆို အကျိုးရှိသလို အကျိုးမဲ့လည်း ဖြစ် တတ်ပါတယ်... ဆရာဟူက သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသားတွေကို သုတ် သင် ရှင်းလင်းခဲ့ပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ် ကျင်းကျူးဆင်းအတွက် ခိုင် မာတဲ့ အင်အားသစ် တစ်ရပ်ပေါ်ထွန်းခဲ့တယ်...”

မင်းကျင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဆရာဟူ ကျင်းကျဆင်းကို မနိုင်တော့ဘူး ပေါ့...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် ကျင်းကျဆင်းက ဆရာဟူရဲ့ မြေး တိမ်ဖြူမင်းသမီးကို လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုလာတဲ့အခါမှာ ဆရာဟူက လက်ခံလိုက်ရတာပဲ...”

စွေတုံးလျှူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကျင်းကျဆင်းနဲ့ တိမ်ဖြူမင်းသမီးတို့ လက်ထပ်တဲ့ကိစ္စ အောင်မြင်သွားရင် သွေးဝိညာဉ်ရိုက် ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အေး ချမ်းသွားမယ် မဟုတ်လား... မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ် ပြီးရင် ဓားပြတိုက်နေလို့ မသင့်ဘူးလေကွာ... ဟုတ်တယ် မဟုတ် လား...”

“ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ...”

စွေတုံးလျှူက စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့်... ဒီကိစ္စမှာ ဝင်ပြီးဖျက်ဆီးတဲ့ လူတစ်စုရှိ နေတယ်...”

မင်းကျင်းက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ... အရှေ့တောင် ပင်လယ်ထစ်စိုက်မှာ ခိုးဆိုး တိုက်ခိုက်တဲ့ သွေးဝိညာဉ် ရိုက်သားတွေဟာ အများအားဖြင့် ပင် လယ်အရှေ့ရပ်က ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေ မဟုတ်လား...”

မင်းကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဒါတော့ ငါလည်းသိတာပေါ့...”

စွေတုံးလျှူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... အကယ်၍သာ ကျင်းကျဆင်းနဲ့ တိမ်ဖြူ မင်းသမီး လက်ထပ်ပွဲ အောင်မြင်သွားရင် သူတို့ဟာ ဒါတိုင်းလို မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘူးပေါ့... ဒါကို ပင်လယ်အရှေ့ကျွန်းသားတွေ က မကျေနပ်ဘူး...”

မင်းကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါ သဘောပေါက်ပြီ... ဒါကြောင့် ပင်လယ်အရှေ့ အရပ်က ကျွန်းသားတွေက ဒီကိစ္စကို အတင်းလိုက်ပြီး ဖျတ်ဆီးနေ တာပေါ့... ဟုတ်လား...”

စွေတုံးလျှူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် ကျင်းဝါစုမှာ မင်းသမီးကို သေတ္တာထဲထည့်ပြီး ခိုးသွားတာပေါ့... သူက ဒီအကြံအစည်ကြီး ကို ဖျက်စေချင်တယ်လေ...”

မင်းကျင်းက စုံစုံလင်လင် သိရှိထားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဒါကြောင့် မင်းသမီးက မင်းကိုပြန်ခိုင်းတာ... မင်း တစ်ခါတည်း ပြန်လာတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... သူက ပြန်မခိုင်းလည်း ငါက ပြန်မှာပဲ”

မင်းကျင်းက မေးဆတ်လိုက်ပြီး...

“ဝါဖြင့် ဒီကိစ္စကို မင်းက လက်လျှော့လိုက်ပြီပေါ့ ဟုတ် လား...”

“ဟုတ်တယ်... ငါက ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ...”

သူက မင်းကျင်းအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ... ငါက သဘောထား ပြောင်းသွား
ပေမယ့်... မင်းက သဘောထား မပြောင်းဘဲ ကတိပေးထားတဲ့
အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ပေါ့ ဟုတ်လား...”

မင်းကျင်းကလည်း ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ဆက်လုပ်ရမှာပေါ့... မင်းက ငါ့အတွက် ဖိုးရိမ်မနေနဲ့
မင်းသွားချင်တဲ့ နေရာကို မြန်မြန်သွားပါတော့...”

သူက ပြုံးလိုက်သည်။

သူ၏အပြုံးသည် အနည်းငယ် ဝမ်းနည်းသည့် အရိပ်
အယောင်များ ပါရှိလာသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းနဲ့ငါ လမ်းခွဲကြရတော့မှာပေါ့...”

မင်းကျင်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်...”

စွေတုံးလှူက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“တို့မခွဲခွာမီ အရက် နည်းနည်းလောက် အတူတူ သောက်
ကြရင် မကောင်းဘူးလားဗျာ...”

စွေတုံးလှူသည် ရယ်မောပြီး ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်
လည်း မျက်လုံးများ၌မူ ဝမ်းနည်းခြင်းများ ယှက်သမ်းနေလေသည်။

အစဉ်(၂၄)
မပျံနိုင်သူများ

အရက်တစ်ဖိုး ကုန်ခမ်းလှပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်၌ ထိုင်၍ အရက်သောက်နေ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် မင်းကျင်းသည် အရက်သောက်ပြီးလျှင်
စကားများများ ပြောတတ်သည်။

ယခုမူ သူသည် အရက်ကိုသာ များများသောက်နေသည်။

စကား လုံးဝမပြောပါချေ။

မင်းကျင်း၏မျက်နှာမှာ တင်းမာလာသည်။

အတန်ကြာမှ...

“ဟေ့... မင်း စကားပြောတာ မဆုံးသေးဘူးလားကွ...”

စွေတုံးလှူက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မဆုံးသေးဘူးကွ...”

“မင်းကို ဝါပြောစရာ ရှိလို့...”

မင်းကျင်း အံ့ဩဟန် မပြဘဲနှင့်...

“ဘာအကြောင်းများလဲ...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ငါပြောပြမယ် အကြောင်းဟာ တစ်ခြားလူက နားမလည်နိုင်တဲ့ အကြောင်း... ငါကလည်း တစ်ခါမှ မပြောဖူးသေးတဲ့ အကြောင်း...”

မင်းကျင်းက ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း သိပ်လျှာရှည်တဲ့ ကောင်ပဲ... ပြောမယ့်စကားကို မြန်မြန် ပြောစမ်းပါ... အချီးတွေ နီဒါန်းတွေ သိပ်များတယ်...”

စွေတုံးလျှူ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ပြောမှာပေါ့ကွာ... မင်းနဲ့ငါ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ လူတိုင်းက သိကြတယ်... မင်း ပြဿနာဖြစ်ရင် ကျုပ်က အမြဲလိုလို ပြေငြိမ်းပေးတယ်... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား...”

သူသည် ပြောရင်း အရက်အိုးအား ဘေးသို့ချထားလိုက်သည်။

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းက ဝါအပေါ် အစအရာရာ ညာတာတယ်... ငါတို့နှစ်ယောက် ကြီးကျယ်တဲ့ အလွန်စာစုံခုလုပ်ခဲ့ပြီးရင် နာမည်ကြီးတာက ငါပဲ နာမည်ကြီးတယ်... မဟုတ်လား...”

စွေတုံးလျှူက သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အမှန်ကတော့ မင်းနဲ့ငါဟာ အသက်စွန့်ပြီး အတူတူလုပ်ခဲ့ကြတာပဲ... ဒါပေမယ့် မင်းက အလုပ် အောင်မြင်သွားတာနဲ့ ဘယ်သူမှ မရောက်နိုင်တဲ့ အရက်ဆိုင်ကလေးကို သွားပြီး အရက်သောက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား...”

မင်းကျင်းသည် စွေတုံးလျှူ၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေ၏။

စွေတုံးလျှူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“မင်း ဒီလို ရောင်တိမ်းနေတာဟာ ငါ နာမည်ကြီးစေချင်တဲ့ စေတနာရှိနေလို့ပါ... ဒါကို ငါသိတာပေါ့ကွာ...”

သူသည် မင်းကျင်းအား မျက်လုံးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အခု မင်းကို ငါပြောချင်တာက မင်းမှားနေပြီ... မင်း ဒီလိုလုပ်တာက အလွန်မှားနေတယ်... မင်းသိထားဖို့က မင်းကျင်းက စွေတုံးလျှူကို ယှဉ်နိုင်တယ်... စွေတုံးလျှူ မရှိလည်း မင်းဟာ ဒီတာဝန်တွေကို လုပ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း နားလည်ထားရမယ်...”

စွေတုံးလျှူ၏ အသံသည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာသည်။

“မင်းက ဒါတွေ နားမလည်ဘူးဆိုရင် မင်းက လူမဟုတ်ဘူး... အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ပဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

မင်းကျင်းက ရုတ်တရက် မှတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

သူသည် အရက်အိုးအား အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

သူက လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးကာ...

“ဟေ့... စွေတုံးလျှူ... မင်းဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ... မင်းကို ငါပြောပြမယ်... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို စကားမျိုး ပြောနေတယ်ဆိုတာ ငါ နားမလည်ဘူးများ မှတ်နေလို့လား”

သူက စွေတုံးလျှူအား ကြိမ်းမောင်း ပြစ်ထင်နေသလိုလည်း သူ၏ မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်ပူများ ပြည့်ဝနေ

ဘယ်သူနဲ့သလဲ

၁၉၂

သည်။

စွေတုံးလျှူက အေးတီးအေးစက် ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းကတော့ ဘာနားလည်လို့လဲ...”

မင်းကျင်းကလည်း မျှော်ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကို ထားခဲ့ပြီး ကျင်းကျဆင်းကို သွားသတ်မလို့ မဟုတ်လား...”

သူသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား... ပြောစမ်း... မင်း ဝန်မခံရင် မင်းကို ငါသတ်မိလိမ့်မယ်...”

စွေတုံးလျှူက ကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာကောင်လဲကွ...”

မင်းကျင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ငါက ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူးကွ... မင်းလည်း ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး...”

စွေတုံးလျှူက မချိပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းက လူမဟုတ်ဘူးကွ... ငါ့ရဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ်ဖြစ်လိမ့်မယ်... ဒါကြောင့် ငါ ဘယ်ပဲသွားသွား... ဘာပဲလုပ်လုပ် မင်းအဖေထက်တောင် ငါက ပိုသိတယ်ကွ...”

သူသည် ပြောရင်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ရယ်မောလိုက်တော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ကြတော့သည်။

မင်းကျင်းက ရယ်မောနေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

၁၉၃

❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ကောင်းပြီလေ... မင်း လုပ်စရာရှိတာသာ လုပ်ပေတော့... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်... ငါတို့ကို ဘယ်သူမှ အလဲမထိုးနိုင်ဘူး...”

“ဟုတ်တယ်... တို့နှစ်ယောက်စိတ်ကို ကြံကြံခံထားရင်တော့ ဘယ်သူက တို့ကို နိုင်မှာလဲကွ...”

“ဒါကို ငါသိပါတယ်...”

မင်းကျင်းက အံ့ကြိတ်ပြီး ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်... ငါတို့ကို ဘယ်သူမှ မနိုင်တော့ဘူး...”

အမိ (၂၅)
ရှုံးနိမ့်သူ

“ဂျိမ်း...”

မိုးခြိမ်းသံသည် ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

မိုးများသည် သံသေမဲမဲ ရွာချလာလေသည်။

လျှပ်စစ်တစ်ချက် ပြက်လိုက်ရာ မှောင်မည်းနေသော
ကောင်းကင် တစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားသည်။

ယခု နေထွက်သော နေအချိန် ဖြစ်သည်။

သို့သော် နေမင်းကြီးသည် မည်သည့်အရပ်သို့ သွား
ရောက်ရှာရမလိုပင် လျှပ်စစ်လတ်ပြီးနောက် မိုးအောက်မြေပြင်
တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေ၏။

စွေတုံးလျှူသည် မိုးရေအောက်၌ ရပ်နေ၏။

မိုးရေများသည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေ

၏။

သူသည် ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်း မရှိသည်မှာ အချိန်အ
တန်ကြာပြီ ဖြစ်သည်။

နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ သူသည် အရက်သောက်ခြင်း လောင်း
စားခြင်း စသည့် အလုပ်များဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ ထိုအချိန်များသည် ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီ။

ယခု သူသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော ရန်သူ
တစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလော။

“မိုးသည် သဲသဲမဲမဲ ရွာချနေသည်။

စွေတုံးလျှူသည် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လျှောက်သွားသည်။

သူသည် မြို့ပြင်သို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းနေခြင်း ဖြစ်
သည်။ ထို့နောက်...

လူသူကင်းမဲ့သော မြေနီလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားနေ
သည်။

အမှန်မှာ သူသည် ထိုနေရာသို့ လာရန် အကြောင်းမရှိ
သို့သော် သူ အခု ရောက်ရှိလာလေသည်။

တမင်သက်သက် ရောက်ရှိလာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

မမြင်မတွေ့နိုင်သော ရန်သူနှစ်ယောက်က သူ့အား လုပ်
ကြံသတ်ဖြတ်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲမှာ အလိုအလျောက် ခံစားမိလာ
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုရန်သူသည် အမှောင်ထုထဲ၌ သူ့အား ချောင်းမြောင်း
စိတ်ခိုက်လိမ့်မည်ဟုလည်း ထစ်ထစ်ချ ယုံကြည်သည်။

ထိုလူက မည်သူမည်ဝါဟု သူမသိပါ။

သူ့အား အဘယ်ကြောင့် လုပ်ကြံမည်ကိုလည်း သူမသိပါ။
သူသိထားသည်မှာ သူက တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ ဘစ်

အယ်သုန္ဒရီသလဲ

၁၉၆၂

❖ တက္ကသိုလ်စာလင်းစာအုပ်

ယောက်တည်းနှင့် မိမိ၏အသက်ကို ချွေနှိပ်သော တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူ၏ တိုက်ခိုက်နေခြင်းကို သူ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခြင်း ရှိမရှိကိုပင် မပြောနိုင်ပါ။

သို့သော် သူသည် အနည်းငယ်မျှ တွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိပဲ ရှေ့သို့ ဆက်၍လျှောက်ရင်း ထွက်ပေါ်လာမည့် ရန်သူ ကိုသာ စောင့်မျှော်နေသည်။

ယခု သူသည် လူသူမရှိသော တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက် ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အချိန်တိုက်၍ ရုတ်တရက် ချော်လဲ လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစာဒင်အချိန်တွင် လျှပ်စီးထပ်မံ လက်လိုက်သည်။ မှောင်မည်းနေသော သစ်ပင်များကြားမှ ရုတ်တရက် လင်းနီပမာ လူရိပ်တစ်ခု ပြေးထွက်လာသည်။

“ရိုမ်း...”

“ဒလိန်း... ဒလိန်း...”

မိုးချုန်းသံ တစ်ချက်ဟိန်းထွက်လာသည်။

မီးတစ်လက်သည် လဲကျနေသော စွေတုံးလျှူ၏ ဦးခေါင်း တည့်တည့်သို့ အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

ဤသည် ကေနမလွဲ တိုက်ခိုက်သော တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်

လေသည်။

ထိုတိုက်ခိုက်ခြင်းသည် လျှပ်စီးလက်ခြင်းနှင့် မိုးချုန်းသံ နှင့် ရောယှက်၍ တိုက်ခိုက်သော တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်မှာ စွေတုံးလျှူက တကယ်ပင် ချော်လဲခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

ရန်သူအား မျှားခေါ်လိုက်သော လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။

သူ ချော်လဲသွားသောအခါ၌ တိုက်ခိုက်လာသည့် ရန်သူ အား တိမ်းရှောင်နိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တိုက်ခိုက်သောလူ၏ ခုတ်ချသော မားသည် စွေတုံးလျှူအား မခုတ်မိဘဲ လွဲချော်သွားသည်။

ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးသည် မှောင်မည်းသွားပြန်လေ၏။

ထိုလူက သူ့အား ခုတ်ချပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ သည်။

သို့သော် ထိုလူလည်း စွေတုံးလျှူအား မတွေ့ရတော့ပါ။ အကြောင်းမှာ စွေတုံးလျှူ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ရှောင်တိမ်း

လိုက်သည်နှင့် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှပ်စီးတစ်ချက် ထပ်မံလက်လိုက်ပြန်သည်။

ယခု လူတစ်ယောက်အား ထပ်မံတွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

ထိုလူသည် မျက်နှာတစ်ခုလုံး အနက်ရောင် အဝတ်ဖြင့် အုပ်ထားလေသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ် ဆင်ထားသည်။

သု၏လက်နှစ်ဖက်သည် ရှည်လျားသော ဓားတစ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

သူသည် မလှုပ်မယှက် တောင်ကုန်းပေါ်၌ ရပ်နေ၏။
သို့သော်...

သု၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားပေသည်။

အကယ်၍ စွေတုံးလျှူက ထွက်ပေါ်လာလျှင် ထိုလူ၏ ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရမည်သာ ဖြစ်သည်။

စွေတုံးလျှူတစ်ယောက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေ၏။
လျှပ်စီးသည် ထပ်မံလက်လိုက်သည်။

ထိုသူသည် မလှုပ်မယှက်ပဲ ရပ်နေသည်။

သို့သော် သု၏ အေးစက်၍ တည်ကြည်သော မျက်လုံးအား မှာမူ လှစ်ရှားလာနေပြီ ဖြစ်သည်။

အချိန်အတန်ကြာ မလှုပ်မယှက် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့် ပြင်ထားသောကြောင့် အနည်းငယ် ပင်ပန်းလာလေသည်။

အချိန်ကြာလာလေလေ သူသည် စိတ်ဝါတ်ပို၍ ကျလာ လေလေဖြစ်သည်။ သူသည် မနေနိုင်တော့ပါ။

သု၏ဓားသည် ရုတ်တရက် အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာမင် သစ်ပင်များကြားမှ လူတစ်ယောက်၏ အသံ ကြားလိုက်ရလေသည်။

“မင်းသေပြီ... မင်းဟာ သေပြီပဲ... တကယ်လို့များ စွေတုံးလျှူဟာ မင်းလို လူသတ်သမား တစ်ယောက် ဖြစ်ရင် အခုဆို မင်း သေနေပြီပဲ...”

ထိုလူ၏အသံသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု အပြည့်ရှိနေ၏။

“မင်းဟာ ထိပ်တန်း သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဖြစ်တယ် ယို့ချီအောဆိုတဲ့ နာမည်ကလည်း လျှမ်းလျှမ်းတောက် ဓားသမား တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်... အခုတော့ မင်းရှုံးသွားပြီ... စွေတုံး လျှူက လုံးဝတိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိသေးဘဲ ရှုံးသွားပါပြီ...”

ထိုစကားဆုံးသွားသည်နှင့် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ယို့ချီအောသည် ရုတ်တရက် ရွံ့ဩထဲ၌ ထိုင်ချလိုက် သည်။

ရုတ်တရက် သူ့လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးစိုက် လိုက်တော့သည်။

အနံ (၂၈)
အကြွေးငွေပြန်ငြားရမ်းခြင်း

သစ်ပင်များ နောက်ကွယ်မှ ထီးတစ်လက် ကိုင်ဆောင်
၍ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

သူမ၏ ဝတ်စုံပေါ်၌ ပိုးချည်များဖြင့် ပန်းများရေးထိုးပုံ
ဖော်ထားသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် အေးဆေးစွာ လျှောက်ထွက်လာပြီး
အဝေးမှ သစ်ပင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမသည် ပြုံး၍ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

“စွေတုံးလူ့ရှင်... ကနေည မီးထွန်းချိန် ဆုံဆည်းရာ
စားသောက်ဆိုင်မှာ စွေတုံးလူ့ကို ထမင်းစား ဖိတ်ပါတယ်ရှင်...
ရှင်က လာနိုင်ပါ့မလား...”

စွေတုံးလူ့က လက်ပိုက်၍ အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ

“ကျုပ်ကတော့ ဖိတ်တဲ့လူရှိရင် အချိန်မီ ရောက်လာမှာ
ပါဗျာ...”

တကယ်တော့ စွေတုံးလူ့သည် သူ့ရုပ်ရည်ကို မပြပါ။

သူ့အသံသာ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စားသောက်ဆိုင်၏ အနောက်ဘက်ထောင့် အခန်းတစ်ခု
၌ ကိုယ်ခန္ဓာ ပိန်လို့၍ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ပုံရသော အဘိုးအို
တစ်ယောက်ဟာ အရက်ခွက်ကို မြှောက်ရင်း စွေတုံးလူ့အား ဖိတ်
ခေါ်နေ၏။

“ကဲ... စွေတုံးလူ့ အားမနာပါနဲ့ဗျာ... စားချင်တာကို
စားနိုင်ပါတယ်...”

စွေတုံးလူ့ကလည်း ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

“အခုလို အလေးထားပြီး ဖိတ်ခေါ်တာကို ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်ဗျာ...”

အဘိုးအိုက ပြုံး၍ ဖိတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဦးရဲ့နာမည်က စုကျော်မူပါ... ပင်လယ်ရပ်ခြားကျွန်း
ကလေးပေါ်မှာ နေထိုင်ပါတယ်... သိုင်းပညာကိုလည်း နည်းနည်း
ပါးပါး လေ့လာခဲ့ပါတယ်...”

အဘိုးအိုက အရက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီးမှ...

“စွေတုံးလူ့ရဲ့ နာမည်ကို ဦးကြားသိရတာ အတော်ကြာ
ခဲ့ပြီ... ကနေ့မှ ခင်ဗျားနဲ့ ယ့်ချီအောတို့ ယှဉ်တွဲပွဲကို မျက်မြင်
ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်လိုက်ရတော့မှ ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ဦးအား
ထားတာထက်တောင် ပိုပြီး အံ့ဩဖို့ ကောင်းနေတယ်ဆိုတာ သိရ
ပါတယ်ဗျာ...”

အဘိုးအို၏ အသက်သည် အလွန်ကြီးရင့်သူ တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

ကျန်းမာရေးကလည်း ချို့တဲ့နေ၏။

သူ့အကားအရံ ထိုအတိုင်းဆိုသည် သိမ်းပညာရပ်မှာ အလွန်လေ့လာ ဆည်းပူးထားသည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

သူ၏ စူးရှသော မျက်လုံးအစုံအား မြင်တွေ့လိုက်ရသည် နှင့် ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့သော ကိုယ်ခန္ဓာတွင် သံမဏိကဲ့သို့ စိတ် ဓါတ်ရှိနေသေးသည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့သည်။

အတိုးအိုသည် စွေတုံးလျှူအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ယုံချီအောင်က မင်းကို သတ်ဖို့ကြိုးစားတာ ဘယ်သူက ခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး...

“သိပါတယ်ဗျာ...”

အတိုးအို၏ မျက်လုံးအစုံသည် နဖူးပေါ်သို့ မြင့်တက်သွား သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး... ဘယ်သူများလဲ...”

စွေတုံးလျှူက မေးဆတ်ပြလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားပဲပေါ့...”

အတိုးအိုက ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ မင်းကို သတ်ခိုင်းသလဲဆိုတာ မင်း သိသလား...”

အတိုးအိုသည် သူမေးခွန်းကို သူကိုယ်တိုင် ပြေလိုက်သည်။

“မင်းဟာ နာမည်ကြီးသလောက် အတက်ပညာ ရှိမရှိဆို တာ သိချင်လို့ပါ...”

စွေတုံးလျှူက မကျေမနပ် လေသံဖြင့်...

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ သိချင်တာလဲဗျာ...”

အတိုးအို၏ မျက်နှာသည် တည်ကြည်လေးနက် သွား သည်။ အတန်ကြာမှ...

“မင်းက ကျုပ်အတွက် လူတစ်ယောက် သတ်ပေးဖို့ပါ”

စွေတုံးလျှူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူ့ကို သတ်မလို့လဲ...”

အတိုးအိုသည် အေးစက်စွာ ဖြစ်သော လေသံဖြင့်...

“ကျင်းကျဆင်းပါ...”

စွေတုံးလျှူက စိတ်မရှည်သလိုဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို သတ်ချင်တာလဲ...”

အတိုးအိုက အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေရင်းမှ...

“ကျုပ်နဲ့သူဟာ ရန်ငြိုးနည်းနည်း ရှိလို့ပါ...”

သူသည် စွေတုံးလျှူအား စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူ့ကို သတ်ဖို့ လွယ်တိုက်စွာတစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူးကွ...”

ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ ဖြစ်ပါတယ်ကွာ...”

စွေတုံးလျှူက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားအတွက် လုပ်ပေးရမှာလဲ”

အတိုးအိုက လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။

သူတို့အနီး၌ ရပ်လျက်ရှိသော ကျင်းဝါစသည် သူမအနီး

တွင် ရှိနေသော သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

အတိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီသေတ္တာကို မိန်းကလေး ကျင်းဝါစက သုံးသိန်းနဲ့ ဝယ် ခဲ့ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဒီသေတ္တာထဲမှာ သုံးသိန်းမကတန်တဲ့ ပစ္စည်းရှိတယ်ဆိုတာ ကြည့်ပါဦးဗျာ...”

စွေတုံးလျှူသည် သေတ္တာထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
သေတ္တာထဲ၌ ရွှေချောင်းများ အပြည့်ထည့်ထားသည်ကို တွေ့ရ
သည်။

စွေတုံးလျှူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဒီသေတ္တာဟာ အနည်းဆုံး သိန်းတစ်ရာကျော်ကျော်
တော့ တန်နေပါပြီဗျာ... ”

သူသည် အဘိုးအိုအား ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ... ဒါပေမယ့် ဒီသေတ္တာဟာ
ကျွန်တော့်သေတ္တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ”

အဘိုးအို၏ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွားသည်။

စွေတုံးလျှူက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး...”

အဘိုးအိုသည် လည်းကောင်း၊ ကျင်းဝါစုသည် လည်း
ကောင်း ကျောက်ဆစ်ရှပ်များ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

အနံ့ (၂၇)
လေထဲက သိမ်းငှက်

အုန်းမောင်း သုံးချက်ခေါက်ပြီးသည်အထိ စွေတုံးလျှူသည်
မြင်းလှည်းပေါ်၌ အိပ်ပျော်နေသည်။

မြင်းလှည်းသည် တလှုပ်လှုပ် မောင်းနှင်နေလေသည်။
စွေတုံးလျှူက မနိုးပါ။

ရုတ်တရက် မြင်းလှည်း ပြောင်းပေါက် ပွင့်သွားပေသည်။
သူမသည် စွေတုံးလျှူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံတွင်

ထိုင်ချလိုက်ပြီး စွေတုံးလျှူအား လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

စွေတုံးလျှူက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ နီးရတာလဲ ကျင်းဝါစု”

ကျင်းဝါစုက ချိုလွင်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို မေးစရာရှိလို့ လာတာပါ...”

စွေတုံးလျှူက မကျေမနပ် လေသံဖြင့်...

“ကဲ... ဘာမေးစရာရှိလဲ ပြော... ”

ကျင်းဝါစုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ရှင်က ကျွန်းကျဆင်းကို သွားသတ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်... ဒါနဲ့ ဟိုအဘိုးကြီး စကျော့ကစုက ရှင့်ကို ငွေပေး ပြီး သတ်ခိုင်းတာ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းလိုက်တာလဲ... အဲဒီ ငွေတွေက သိန်းတစ်ရာကျော်ကျော် တန်တယ်ဆိုတာ ရှင်နားမ လည်ဘူးလား...”

စွေတုံးလျှူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ငွေမလိုချင်ပါဘူးဗျာ... ဒါနဲ့ အဘိုးကြီးက ရွှေ မင်းသမီး ခိုးဖို့ မင်းကိုလွှတ်ပြန်ပြီလား...”

ကျင်းဝါစုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

စွေတုံးလျှူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မင်းပြောတာ နားထောင်ရတာ ဒီကိစ္စဟာ တော်တော် ကို လွယ်ကူနေပါလား...”

ကျင်းဝါစုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဒီကိစ္စတော့ လွယ်ပါတယ်ရှင်... ဒါပေမယ့် မလွယ်ကူ တဲ့ ကိစ္စက ကျင်းကျဆင်းဆီကို ရောက်သွားဖို့ပါ...”

စွေတုံးလျှူက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်လား...”

ကျင်းဝါစုက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မပူပါနဲ့ရှင်... အဲဒီကိစ္စကိုတော့ ကျွန်မက ကူညီပါမယ် ရှင်...”

စွေတုံးလျှူက ကျေနပ်သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေ သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ကျင်းဝါစုသည် မြင်းလည်းမပါ မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလိုက် သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်...

“ဝုန်း...”

ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရပြီး စွေတုံးလျှူက အိပ်ရာ မှ လန့်နိုးလာသောအခါ မြင်းလည်းသည် ရပ်တန့်နေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

မြင်းလည်း အဘယ်ကြောင့် ရပ်တန့်သွားသည်ကို တွေး နေစဉ်မှာပင် မြင်းလည်းတံခါးအား ထစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲဖွင့် လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

အလွန်ထွားကြိုင်းသော လူတစ်ယောက်သည် မြင်းလည်း တံခါးဝ၌ ရပ်နေသည်။

ထိုလူကြီးသည် အကျီမဝတ်ထားပါ။

မည်းမှောင်နေသော လူသန်ကြီးအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကောင်းသော ကိစ္စရပ်တစ်ခု မဟုတ်မုန်း စွေတုံးလျှူက တွေးနေ ပြောမှာပင်...

ရုတ်တရက်...

လူသန်ကြီးက သူ၏ကြီးမားသော လတ်နှစ်ဖက်ဖြင့် စွေ တုံးလျှူအား ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

စွေတုံးလျှူက ရှောင်တိမ်းနိုင်ပါသော်လည်း ရှောင်တိမ်း ခြင်း မပြုပါ။

သူသည် လူသန်ကြီးနောက်သို့ လိုက်သွားချင်သည် မဟုတ် ပါလော။ သူ့ကို ဖမ်းခြင်း၏အစကို သူ ရှာဖွေချင်သည်။

တောအုပ်ကလေး တစ်ခုအတွင်းရှိ အိမ်ကလေးကဲ့တွင်

စွေတုံးလျှံ ရောက်ရှိနေသည်။

စွေတုံးလျှံသည် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ကြယ်များကို မပီပီစုံစုံ ဖြစ်နေလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည်လည်း တိတ်ဆိတ်၍ နေ၏။

လူသန်ကြီးသည်လည်း သူ့ကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်လာပြီး ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ရုတ်တရက်...

စွေတုံးလျှံ၏ နောက်ကွယ်တွင် ခြေသံတစ်ခုကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရလေသည်။

သူက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

“မင်းကိုး...”

စွေတုံးလျှံသည် အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီတိုရောက်လာတာလဲ...”

မင်းသမီး၏ မျက်နှာသည် ညှိုးနွမ်းစွာဖြင့်...

“ကျွန်မ စိတ်ညစ်တဲ့အခါတိုင်း ဒီတိုရောက်လာတတ်တယ်လေ...”

မင်းသမီးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှင့်ကို ကျွန်မက ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာပါ...”

စွေတုံးလျှံက ‘ရယ်မောလိုက်ပြီး’...

“ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာ ဟုတ်လား... မသိပါဘူးဗျာ...”

ကျုပ်က ဖမ်းခေါ်လာတယ် မှတ်လို့...”

မင်းသမီးက စွေတုံးလျှံအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီအတွက် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်... ကျွန်မ ရှင့်ကို ပြောစရာ ရှိလို့ပါ...”

စွေတုံးလျှံက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“ဘာများလဲ...”

မင်းသမီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ အဖေကို တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးပါတယ်... ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့... အဘိုးဟာ ဖေဖေနဲ့တွေ့ဖို့ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်...”

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“အခုထိ ဟိုတုန်းက သူ့ကိုတွေ့ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို သတိရသေးတယ်... ဖေဖေဟာ ခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်... ဖေဖေက ကျွန်မနဲ့တွေ့တော့ ကျွန်မကိုသာ ချီလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာမလဲနော်... ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့လက်က ဓားကိုတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်... ကျွန်မကို မချီခဲ့ဘူး...”

စွေတုံးလျှံက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ပြီး...

“သူက မင်းကို ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ မဆက်ဆံခဲ့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... မဆက်ဆံခဲ့ပါဘူး...”

ရွှေမင်းသမီး၏ အသံသည် တုန်ယင်သွားသည်။

စွေတုံးလျှံက ထပ်မံမေးတော့ပါ။ သူမသည် မေတ္တာတော်မွတ်ခဲ့သည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါလေ၏။

နံနက်ခင်း၏ နှင်းများသည် မပီမပြင် ဝိုးတဝါးသာ ရှိ

တော့သည်။

အတိတ်၏ အဖြစ်အပျက်များသည် မပီပြင် ဝိုးတဝါးသာ ရှိတော့သည်။

မင်းသမီးသည် အတန်ကြာ နှုတ်ဆိတ်နေရာမှ စကားဆက်လိုက်သည်။

“အဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မဖေဖေကို တစ်ခါမှ မတွေ့တော့ဘူး... နောက်လည်း တွေ့မယ်လို့ မထင်ပါဘူး...”

မင်းသမီးသည် စွေတုံးလှူတက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်က ဖေဖေကို တွေ့ခဲ့ရင် ကျွန်မ ဒီမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေရတယ်ဆိုတာ သူ့ကို ပြောပေးပါရင်...”

စွေတုံးလှူလည်း တိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

“ကျွန်က သူ့ကိုနောက်ထပ် တွေ့ဖို့လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး မင်းသမီးကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...”

“ဟုတ်တယ်... နောက်ဆိုရင် ကျွန်မကိုလည်း ရှင် ထပ်တွေ့ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး ထင်ပါတယ်...”

အနီး (၂၀)
လူတစ်ယောက်မဟုတ်သူ

စွေတုံးလှူသည် အဘိုးကိုယ်မှ ထွက်ခွာလာသောအခါ လိုက်ပို့မည့်သူ မရှိပါ။

သူသည် လှေကြီးအနီးမှ လှေငယ်ပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်ပြီး ရေစုန်အတိုင်း ထွက်ခွာလာရာ သူ့ရှေ့တွင် လှေငယ်တစ်စီး လှော်မည့်သူ မရှိဘဲ မျောလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလှေသည် သူ့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

လှေပေါ်တွင် ရှောင်ထင်းသည် ထိခိုက်ဒဏ်ရာများဖြင့် ပါလာတာကြောင့်တည်း။

စွေတုံးလှူသည် သူ၏လှေကို ရှောင်ထင်း၏ လှေအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

လှေချင်းနှီးလာသောအခါ သူသည် ရှောင်ထင်း၏ လှေပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

ရှောင်ထင်း၏ လှေငယ်သည် လှိုင်းတံပိုးများကြားမှ လူး

လိမ့်လွှာရွာနေသည်။

အချိန်မရွေး ရေအောက်ထဲသို့ နစ်မြုပ်သွားနိုင်သည်။
ထို့အပြင်...

လှေငယ်ပေါ်၌ အစားအစာ မရှိသည့်အပြင် သောက်ရေ
လည်း မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခုနစ်ရက်မျှသာ
အသက်ရှင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်မှာ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် အစားအစာမရှိ
လျှင် မသေနိုင်သေးပါ။ သို့သော်...

ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် သောက်ရေမရှိလျှင် အသက်ရှင်သန်
နိုင်ဖို့ရာ လွယ်ကူမည့် ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ပါ။

ထိုအချက်ကို စွေတုံးလျှူက နားလည်ထားသည်။ သို့သော်
သူသည် ထိုအချက်များကို မေ့ထားလိုက်သည်။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ
တစ်ခုကို ပြန်လည် တွေးနေလျှင် စိတ်ဆင်းရဲမည်မှအပ မည်သို့
တတ်နိုင်မည်နည်း။ ထို့ကြောင့်...

စွေတုံးလျှူသည် မည်သည့် အန္တရာယ်ကြီးမားသည့် အခြေ
အနေနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်တိုင်စောက် သူသည် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ
ကောင်းသော အကြောင်းများကိုသာ စဉ်းစားတတ်သည်။

ယင်းသို့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းအရာများကို စဉ်း
စားခြင်းအားဖြင့် စိတ်ဓါတ်တက်ကြွလာမည် မဟုတ်ပါလော။

ရှောင်ထင်း၏ မျက်နှာသည် နဂိုကပြုဖွေးနေသည်။

ယခုမှာမူ ပို၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော
အောင် ပြုဖွေးနေ၏။

သူသည် ထူးခြားသော အဆိပ်တစ်မျိုးမျိုး ပိထားခဲ့ဟန်
ရှိ၏။ သို့မဟုတ် အလွန်ပြင်းထန်သော အတွင်းဒဏ်ရာ ဖြစ်နေ
ဟန်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သတိကောင်းနေ၏။

ဤတစ်ကြိမ် သူသတိရလာသောအခါ စွေတုံးလျှူ ပြုံးနေ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူက မနေနိုင်တော့ပေ။

ရှောင်ထင်းက တိုးညှင်းစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ ပျော်နေသလိုပဲ...”

စွေတုံးလျှူက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ပျော်နေတယ်...”

ရှောင်ထင်းက တစ်ချက်လုံးလိမ့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား ကျုပ်လှေပေါ်ကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်လှေလှော်လာရင်းနဲ့ ခင်ဗျားလှေ မျောလာတာ
တွေ့လို့ ကျုပ် ခင်ဗျားလှေပေါ် တက်လိုက်တာ...”

စွေတုံးလျှူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ ပျော်နေတာကို ကျုပ်
တော်တော်အံ့သြတယ်...”

စွေတုံးလျှူက ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“အခု အခြေအနေက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ... အနည်းဆုံး
ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် အသက်မသေသေးဘူး... မဟုတ်လား...”

ရှောင်ထင်းက အဆုံးအစမရှိသော ကောင်းကင်ကြီးကို
မော့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့ အသက်ရှင်နေတာကတော့ မှန်

မိတယ်... ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က သေရမှာကို စောင့်နေတာမျိုး
မည်သည့် ရှုထောင့်ကပဲ ကြည့်ကြည့်၊ စွေတုံးလျှူနှင့် ရှောင်
ထင်းတို့သည် တူညီသော လူနှစ်ယောက် မတူတိပါ။

ဆန်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသော လူများဖြစ်သည်ဟု ဆိုလျှင်
လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ထူးခြားသည်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် အလွန်ထူး
ခြားသော တူညီချက် တစ်ခုရှိနေလေသည်။ တစ်နည်းဆိုရသော်...
သူတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်ကြ
သည်။ ရှောင်ထင်းက စွေတုံးလျှူကို လုံးဝမမေးမိပါ။

“မင်းက ကျုပ် လေ့ပေါ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာရတာ
လဲ...”

ရှောင်ထင်းက စွေတုံးလျှူကို မမေးခဲ့ပါ။ သူကလည်း...

“မင်းက ဘယ်သူနဲ့တိုက်ခိုက်ခဲ့သလဲ...”

ရှောင်ထင်းကို မမေးခဲ့ပါချေ။ မည်သို့ဆိုစေ...

သူတို့သည် ယင်းကိစ္စရပ် အားလုံးကို မမေးကြဘဲ လက်ရှိ
ဖြစ်ရပ်ကိုသာ အာရုံသွင်းပြီး အပြေရှာခဲ့ကြသည်။

ဤတစ်ကြိမ် စွေတုံးလျှူက စိသေပါ။ ရှောင်ထင်းကလည်း
မသေသေးပါ။ အကြောင်းမှာ...

သူတို့အား လူများက ကယ်တင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါ
သည်။

သာယာသော ညနေခင်း တစ်ခုတွင် စွေတုံးလျှူနှင့်
မင်းကျင်းတို့သည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် စုထိုင်၍ အရက်သောက်နေ
ကြသည်။ မင်းကျင်းက အရက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး...

“အင်း... မင်းက သိပ်တီကောင်းတာပဲ... တော်ရုံတန်
ရုံဆို ပင်လယ်ထဲမှာ ဝါးစာဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်မိတယ်... ကံကောင်းတယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ
ငါတို့ကို တံငါသည်တွေက ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ကယ်တင်သွားတယ်
အဲဒီကျွန်းပေါ်မှာ တံငါသည်တွေချည်းပဲ နေထိုင်ကြတယ်...
အခုနိအားဖြင့် ကြည့်မယ်ဆိုရင် တခြား တံငါရွာတွေနဲ့ အာမမထူး
ခြားဘူးပေါ့...”

မင်းကျင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ... ရှင်းရှင်းပဲ ပြောစမ်းပါ”

စွေတုံးလျှူ၏ ပျက်နှာသည် လျှို့ဝှက်သော ဟန်အမူအရာ
ဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်... ငါက တံငါရွာမှာပဲ ထူးဆန်းတဲ့ လူတွေ
ကို တွေ့ခဲ့ရလို့ပါ...”

မင်းကျင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူများ တွေ့ခဲ့လို့လဲ...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ထင်းရှောင်စန်း၊ ထင်းပ၊ ထင်းခိုင်တုန်းနဲ့ ဝမ်းချိုတို့ပါ”

စွေတုံးလျှူ ပြောလိုက်သော အမည်မှာ လျှမ်းလျှမ်း
အောက် ကျော်ကြားသော သူရဲကောင်း သိုင်းသမားများပင် ဖြစ်

ကြလေသည်။

“ဟေ့... ဒီအကျော်အမော်တွေက တံငါရွာကို ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲ...”

စွေတုံးလျှူက မျက်မှောက်ကြုတ်သွားသည်။

“သူတို့ကတော့ ငါးသွားမမ်းတာ မဟုတ်တန်ဘူး...”

မင်းကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း... ကျုပ် တွေးမိတာတော့ ဒီတံငါရွာဟာ ကျင်းကျွန်းဆင်းရဲ့ အခြေခံစခန်း တစ်ခုဖြစ်ရမယ်... အဲဒီသိုင်းအကျော်အမော်တွေဟာ ကျင်းကျွန်းဆင်းနဲ့ တွေ့ဖို့သွားတာနဲ့ တူတယ်...”

စွေတုံးလျှူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

“မင်းလို ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့များ သူများတွေက မင်းကို အတယ်လို့ ပြောရတာလဲ...”

မင်းကျင်းက ပုခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“ဒီလူတွေကို ငါက သိပ်အထင်မကြီးပါဘူး... အခုတော့ ကျင်းကျွန်းဆင်းဆီသွားဖို့ သတ္တိရှိတာကို ငါက ခိုးကျူးရမှာပဲ...”

စွေတုံးလျှူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“သူတို့က ကျင်းကျွန်းဆင်းဆီကို ဘာကိစ္စနဲ့ သွားတယ်ဆိုတာကော မင်း တွေးလို့ရသလား...”

မင်းကျင်းက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“သူတို့က ဘာကိစ္စနဲ့ပဲသွားသွား... ငါစိတ်မဝင်စားဘူး ငါသိချင်တာက မင်းကျင်း ကျွန်းဆင်းကို တွေ့ခဲ့သလားဆိုတာကိုပဲ”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်...”

မင်းကျင်းက မျာမျာသလဲဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် သူက တယ်လို့လူမျိုးလဲဗျ...”

စွေတုံးလျှူက အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“သူက ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး... ငါပြောနိုင်တာက သူ့ကို ငါတွေ့မြင်လိုက်တာနဲ့ သူ့အာသတ်လို့ မသေနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာပဲ... သူများတွေက အဲဒီ အကြောင်းပြောတယ်ဆိုတာလည်း ငါသဘောပေါက်သွားတယ်...”

မင်းကျင်းက အံ့သြသလို စွေတုံးလျှူအား ကြည့်လိုက်ပြီး မေးမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်...”

စွေတုံးလျှူအား ပြည်းလေးစွာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“သူက လူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်ပဲကွာ...”

အနီ (၂၉)
တံငါရွာမှ ကျင်းကျဆင်း

စွေတုံးလှူသည် ပထမဦးဆုံး ကျင်းကျဆင်းအား တွေ့မြင်လိုက်သောအချိန်မှာ အလွန်သာယာသော နံနက်ခင်း တစ်ခုဖြစ်သည်။

ကျင်းကျဆင်းက လေ့ဖြင့် တံငါရွာသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် စွေတုံးလှူ တွေးထင်ထားသလို ကြီးမားသော စက်လှေနှင့် လာခြင်း မဟုတ်ပါ။

သာမန် တံငါလှေဖြင့် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

တံငါလှေပေါ်၌ လူဆယ်ယောက် ပါရှိသည်။ ထိုလူဆယ်ယောက်သည် တံငါသံဃ်များကဲ့သို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ထား၏။

သူတို့၏အင်္ကျီ ရင်ဘတ်များကိုလည်း ဟထားလေသည်။ ထို့ပြင်...

သူတို့၏ ခြေထောက်များတွင် ဖိနပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်း မရှိပါ။

သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များသည် ထွားကျိုင်း၍ သန့်မာလှသည်။

တံငါလှေဆိုက်ကပ်လာသည်နှင့် သူတို့သည် လှေခေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ပြီး ခြေလှေဖြင့် သဲဘောင်ပြင်ပေါ်သို့ လျှောက်သွားကြသည်။

သူတို့သည် အလွန်ဖုတ်လတ်ပြီး ဥပဓိရုပ်ကောင်းသည်။ ထိုအချိန် ထိုအခါက ထိုလူဆယ်ယောက်ထဲ၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားသော သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချစ် ကျင်းကျဆင်း တစ်ယောက် ပါဝင်နေလိမ့်မည်ဟု စွေတုံးလှူက မထင်မိခဲ့ပါချေ။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ ကျင်းကျဆင်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ဦးပမာ ခန့်ညားစွာ ဝတ်ဆင်ထားလိမ့်မည်ဟုသာ ထင်ခဲ့လေသည်။

ရှောင်ထမ်းက သူ့အား အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ကျင်းကျဆင်း လာပြီလေ...”

စွေတုံးလှူသည် အလွန်တုံ့ပြုသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် ပျာပျာသလဲ အမူအရာဖြင့်...

“ဘယ်မှာလဲ ကျင်းကျဆင်း...”

ရှေ့သွင်ထင်းက ထိုလူဆယ်ယောက်အား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီဆယ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပေါ့...”

စွေတုံးလှူသည် ထိုလူဆယ်ယောက်အား တစ်ယောက်ချင်း အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူဆယ်ယောက်ထဲ၌ မည်သူက ကျင်းကျဆင်း ဖြစ်နိုင်

သည်ကို လေ့လာကြည့်နေ၏။

သို့သော်...

ထိုလူဆယ်ယောက်၏ ရုပ်သွင်၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၊ အရပ်အမောင်း၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ ဟန်မူရာ စသည့်တို့အားလုံး တညီတညာတည်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့သော်...

ကျွန်းပေါ်မှ တံငါသည်များသည် သူတို့အား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရစွာ ကြွေးကြော်နေလေသည်။

ထိုလူဆယ်ယောက်သည် ပြိုင်တူပြူးမြပြီး ပြိုင်တူ လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ ပြိုင်တူ သစ်သားအိမ်ကလေးထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားကြသည်။

သဲသောင်ပေါ်ရှိ သူတို့၏ ခြေရာများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

စွေတုံးလှူသည် ထူးခြားသော ကိစ္စတစ်ရပ်ကို ချက်ချင်းပင် တွေ့ရှိလိုက်ပြန်လေသည်။ အကြောင်းမှာ...

ထိုလူဆယ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခြေရာများသည် လူတစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားသော ခြေလှမ်းများနှင့်တူလှပေသည်။

ထိုလူဆယ်ယောက်သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် လျှောက်သွားသည်။ တစ်ယောက်၏ ခြေထောက်နင်းလိုက်သောအခါ တစ်ယောက်၏ ခြေထောက်သည် ရှေ့က လူနင်းထားသော ခြေရာထဲ သို့ထပ်မံ နင်း၍ လျှောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အကယ်၍သာ...

ထိုလူဆယ်ယောက် လျှောက်သွားသည်ကို မတွေ့ခဲ့လျှင်

ထိုခြေရာများသည် လူတစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားသည့် ခြေရာများဟု ထင်မှတ်မိကြမည်မှာ မလွဲမေ။

ထိုသစ်သားအိမ်ကလေးသည် အပြင်ဘက်မှ ကြည့်လျှင် ကျဉ်းသည်ဟု ထင်ရသည်။

သို့သော်...

အတွင်းဘက်တွင် အစောန်အသင့် ကျယ်ဝန်းလှသည်။

အလင်းရောင်လည်း ရသည်။ ပြတင်းပေါက်များ အမြဲဖွင့်ထားသဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်နှင့် ပြာလုံလုံ ရေပြင်များကိုသာ တွေ့ရသည်။

စွေတုံးလှူသည် အိမ်ဝင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သောအခါ သူသည် တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် မကြုံစဖူး ကြုံတွေ့ရသော ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။

ကျင်းကျူဆင်းသည် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။ လူဆယ်ယောက် ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုလူဆယ်ယောက်လုံးသည် ကျင်းကျူဆင်းချည်း ဖြစ်သည်။

မည်သူက ကျင်းကျူဆင်း အစစ်ဆိုသည်မှာ မည်သူကမှ မခွဲခြားနိုင်ပါချေ။

လူအများသည် ကျင်းကျူဆင်းအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်သောအခါ အခက်အခဲ တွေ့ကြရလေသည်။

စွေတုံးလှူသည်လည်း ထိုဆယ်ယောက်အနက်မှ မည်သူ ကျင်းကျူဆင်း ဖြစ်သည်ကို မဝေခွဲတတ်ခဲ့ပါချေ။

တံငါရွာသို့ ရောက်ရှိနေကြသော သိုင်းအကျော်ကမော်

လေးယောက်တို့သည် ယခုအခါ၌ ထိုအိမ်ကလေးသို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကျူဆင်းက ပထမဆုံး လက်ခံတွေ့ဆုံသော လူမှာ အလွန်သန့်ရှင်းသော အသက်ငါးဆယ်ခန့် လူတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးမှာ ကြက်သားများ အဖုအထစ် ဖြင့် သံမဏိကဲ့သို့ ထူထားသည်နှင့် တူလှပေသည်။

“ခင်ဗျား... နာမည်က ဝမ်းချိုပင် မဟုတ်လား...”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ...”

ကျင်းကျူဆင်း ဆယ်ယောက်ဆဲက တစ်ယောက်က မေး ဆက်၍ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စနဲ့ ကျုပ်ကို တွေ့ချင်ရတာလဲ”

ဝမ်းချိုပင်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကျုပ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လာတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျားတို့ ပိုင်နက်မှာ အလုပ်ရတဲ့အတွက် အခုလို လာရတာပါ” ကျင်းကျူဆင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲဗျာ...”

ဝမ်းချိုပင်၏ မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာ ခင်ဗျား နားမလည်ဘူးလား ကျုပ်ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပေးပေါ့ဗျာ...”

ကျင်းကျူဆင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး အေးစက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပေးရမှာလဲ...”

ဝမ်းချိုပင်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်...

သူ၏စားဖြင့် ကျင်းကျူဆင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ခုတ်ချ လိုက်လေသည်။

အခြား ကျင်းကျူဆင်း တစ်ယောက်က သက်ပြင်းတစ် ချက်ချလိုက်ပြီး လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ဝမ်းချိုပင်၏ လက်ထဲမှ စားသည် ထိုကျင်းကျူဆင်း၏ လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွား လေသည်။

ကျင်းကျူဆင်းက တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး စားကိုပြန်ပစ်ပေး လိုက်သည်။

ဝဲဘက်အစွန်ဆုံး၌ ထိုင်နေသော ကျင်းကျူဆင်းက ပြုံး လိုက်သည်။

“မင်းတို့ကို ဂရုမစိုက်လို့ အခုလို ငါတို့နဲ့ တွေ့ဆုံတဲ့အခါ မှာ ဘာလက်နက်မျိုးမဆို ယူဆောင်ခွင့်ပြုထားတာပေါ့...”

အခြား ကျင်းကျူဆင်း တစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက် သည်။

“ကဲ... မင်း ဒီကထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဝမ်းချိုပင်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် မည်းမှောင်သွားလေ သည်။ သူသည် စားကို ခဏကိုင်ဆောင်လိုက်ပြီး ခေါင်းစိုက်စိုက်ချကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျင်းကျူဆင်း ဆယ်ယောက်နှင့် ဒုတိယ လက်ခံတွေ့ဆုံရ သောသူမှာ ကျင်းခိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ကျင်းကျဆင်း ဆယ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ခေါင်း
ညိတ်လိုက်ပြီး...

“မင်းယူလာတဲ့ လက်ဆောင်တွေကို ငါလက်ခံလိုက်ပြီး...
ငါ့ဆီက တောင်းထားတဲ့ အကူအညီကိုလည်း ငါကူညီမယ်လို့ ကတိ
ပေးပါတယ်...”

အခြား ကျင်းကျဆင်း တစ်ယောက်က စကားဆက်လိုက်
သည်။

“မင်းအစ်ကို ကျင်းဆင်ယူဟာ ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းပဲ... ဒါ
ပေမယ့် သူက ငါ့ကို အထင်သေးတယ်ကွ... မင်းအခုလိုလာပြီး
အကူအညီ တောင်းတာတွေတွေ့ရင် ငါ အရမ်းစမ်းသာတယ်...
နောက်လည်း အကူအညီ လိုရင်လာခဲ့ပေါ့ကွာ...”

ထိုကျင်းကျဆင်း၏ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ကျန်ရှိသော
ကျင်းကျဆင်း ကိုးယောက်တို့က ပြိုင်တူ ပြုံးလိုက်လေသည်။

ကျင်းခိုင်တု ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် တင်ရှောင်စန်း ဝင်
လာလေသည်။

သူသည် ကျင်းကျဆင်း ဆယ်ယောက်ကို ဦးညွှတ်လိုက်
ရင်း ပါလာသောလက်ဆောင်များကို မေးအပ်လိုက်လေသည်။

တင်ရှောင်စန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ် အကူအညီ တောင်းထားတဲ့ကိစ္စ အတွက်လာတာ
ပါ... လက်ဆောင်တွေလည်း ပါခဲ့ပါတယ်...”

ကျင်းကျဆင်း တစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့လက်ဆောင်ကို ကျုပ်တွေ့ပါတယ်...”

တင်ရှောင်စန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီလက်ဆောင်ကို လက်ခံမယ် မဟုတ်လား”
ကျင်းကျဆင်း တစ်ယောက်က ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“မပူပါနဲ့ဗျာ... ခင်ဗျား လက်ဆောင်ကို ကျုပ် လက်ခံ
မှာပါ...”

တင်ရှောင်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် ကျုပ် အကူအညီ တောင်းတဲ့ကိစ္စကို လက်ခံမယ်
ပေါ့...”

အခြား ကျင်းကျဆင်း တစ်ယောက်က မှဲ့ပြီးတစ်ချက်
ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ စီးလာတဲ့ လှေကို မင်းတွေ့တယ် မဟုတ်လား”
တင်ရှောင်စန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တွေ့ပါတယ်...”

ထိုကျင်းကျဆင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီလှေ တောင့်တင်းခိုင်မာတဲ့အပြင် မြန်လည်းမြန်တယ်
ကွ...”

တင်ရှောင်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ထင်ပါတယ်...”

ကျင်းကျဆင်းက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းဒီလှေပေါ်ကို သွားပါ... ကျုပ်တပည့်
တွေက မင်းကို လိုက်ပို့လိမ့်မယ်...”

တင်ရှောင်စန်းသည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

အခြား ကျင်းကျဆင်း တစ်ယောက်က သူ့အားကြည့်လိုက်

အယ်သုန်းသလဲ

၂၂၆ ၂၂၇

❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းစာသင်

သည်။

“မင်း အသက်ရှင်ပြီး မပြန်ချင်ဘူးလား... ပြန်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ ပြောသလို အမြန်ဆုံး သွားရင်ကောင်း မယ်...”

တင်ရှောင်စန်း၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် မည်းမှောင် သွားလေသည်။

သူသည် ခေါသတကြီးဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

“ထင်းပ...”

ကျင်းကျူဆင်းသည် အခန်းထောင့်၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ သော လူများအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ထင်းပက အေးဆေးစွာဖြင့် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ အခုတစ်လော နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဓားသမား

ထင်းပ မဟုတ်လား...”

ထင်းပက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့တမည့်လုပ်ဖို့ လာတာလား...”

ထင်းပက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...”

ကျင်းကျူဆင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် ဘာလာလုပ်တာလဲကွ...”

ထင်းပက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ကျုပ်က ပင်လယ်ကို ချစ်လို့ ဒီကိုရောက်လာတာပါ...”

ကျင်းကျူဆင်းက မျက်နှာပင့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာကိုပြောချင်တာလဲ...”

ထင်းပက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုပါ... မင်လယ်ဟာ ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းသလိုပဲ...”

ကျုပ်ရဲ့ ဓားပညာဟာလည်း ကျယ်ဝန်း နက်ရှိုင်းလွန်းလို့ မဆုတ် မနစ် ကြိုးစားမှသာလျှင် တိုးတက်မယ်လေ...”

ကျင်းကျူဆင်း တစ်ယောက်က ပန်းတစ်ချက် တွန့်လိုက် ပြီး...

“လူတစ်ယောက် သေသွားရင် သူ့ရဲ့ဓားပညာကို အသုံးပြု လို့ရပါ့မလား...”

ထင်းပ၏ မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ဒါတွေကို ကျုပ်သိပါတယ်...”

ကျင်းကျူဆင်း တစ်ယောက်က ခက်ထန်သော လေသံ ဖြင့်...

“သိရင် ဒီနေရာမှာ ကျုပ်တို့ကို ဖိဆန်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

ထင်းပက မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ နေပါဦး... ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်ဖို့ သာ သိတယ်... ခင်ဗျားတို့ အားလုံးဟာ ဘယ်ဟာ ကျင်းကျူဆင်း အစစ်ဆိုတာတော့ ဝန်မခံရဲဘူး... မဟုတ်လား ဟား... ဟား ဟား...”

စွေတုံးလျှူသည် ထိုရဲရင့်လှပသော လူငယ်ဓားသမား အတွက် စိုးရိမ်သွားလေသည်။ မည်သူကမျှ ကျင်းကျူဆင်းအား ယင်းကဲ့သို့ မပြောဝံ့ကြပါ။

ဤနယ်မြေ တစ်ဝိုက်၌ ကျင်းကျူဆင်းအား ဖိဆန်သော လူသည် လူသေဖြစ်သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။ သို့သော်...

ကျင်းကျဆင်းမှာမူ စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သေး၏။

ကျင်းကျဆင်း ရယ်မောပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မင်း မဆိုးဘူးကွ... ငါ့လက်အောက်မှာ မင်းလို သတ္တိ ကောင်းတဲ့ အကောင် မရှိသေးဘူးကွ...”

သူသည် ထင်းပအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ငါ့ဆီကို လာပြီး သစ္စာတော်ခံတာပဲ... မင်းကို ငါ မသတ်ပါဘူးကွ... အခုအချိန်ကစပြီး မင်းဟာ ချေအဖွဲ့သား တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီဆိုတာ မင်းမှတ်ထားပေတော့...”

စွေတုံးလျှူသည် အံ့သြသွားလေသည်။

ကျင်းကျဆင်းအပေါ် သဘောထား အနည်းငယ် ပြောင်း လဲလာသည်။

ကျင်းကျဆင်းသည် သူ့ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သော လူတစ်ယောက်မှ ဟုတ်ပါလေစ။

ဤလောကပေါ်၌ ကျင်းကျဆင်း၏ အကြောင်းကို သိရှိ ရန် မလွယ်သကဲ့သို့ ထိုလူဆယ်ယောက်အနက် မည်သူက ကျင်းကျ ဆင်းအစစ်ဟု ဝေခွဲရန် ခက်ခဲလှပေသည်။

“စွေတုံးလျှူ...”

ကျင်းကျဆင်းက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် ခေါ်လိုက်လေ သည်။ စွေတုံးလျှူက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...”

ကျင်းကျဆင်းက ပြုံး၍မေးလိုက်သည်။

“စွေတုံးလျှူလို လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် က အခုလို ကျုပ်ဆီ ရောက်လာတာကို တွေ့တော့ ကျုပ်အရမ်း ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ...”

စွေတုံးလျှူကလည်း ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့... ကျော်ကြားတဲ့ ကျင်းကျဆင်းကို တွေ့ခွင့်ရ လို့ ကျုပ်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ...”

ကျင်းကျဆင်းက စွေတုံးလျှူကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲဗျာ...”

စွေတုံးလျှူက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“အင်း... ပြောရမှာလည်း မကောင်းဘူးဗျာ... ကျုပ်က လည်း စကားကို လှပအောင် မဖြောင့်တတ်ဘူးဗျာ...”

ကျင်းကျဆင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“ဘာပြောမလို့လဲဗျာ...”

စွေတုံးလျှူက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဪ... ကျုပ်လာရတဲ့ အကြောင်းက ခင်ဗျားတို့အဖို့ ဝမ်းသာစရာ အကြောင်းမှ မပါတ်...”

ကျင်းကျဆင်းက မေးဆတ်လိုက်ပြီး...

“ဘာတွေများလဲဗျာ...”

စွေတုံးလျှူက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်လာရတဲ့ကိစ္စက ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့ပါပဲ...”

စွေတုံးလျှူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

“ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျုပ် သဘောထား ပြောင်းသွား ပြီဗျ...”

ကျင်းကျဆင်းက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဘာကြောင့် သဘောထား ပြောင်းသွားရတာလဲဗျ...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ် သတ်ချင်တဲ့ ကျင်းကျဆင်း အစစ်ဟာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ကျုပ်က ဝေခွဲလို့မှ မရဘဲ...”

ကျင်းကျဆင်းကလည်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေ တော့သည်။

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပါပြီဗျာ... ဒီကိစ္စဟာ အတော်ရှုပ် ထွေးနေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ... လူအတော်များများကလည်း ခင်ဗျားလိုပဲ ခေါင်းရှုပ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ...”

စွေတုံးလျှူက မကျေမနပ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားတို့ကို သူများတွေ ဝေခွဲလို့ မရအောင် လုပ်ထားတာ မဟုတ်လား...”

ကျင်းကျဆင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“အင်း... ဝေခွဲလို့ မရတာလည်း ကောင်းပါတယ်...”

ဝေခွဲလို့ရနေရင် ခင်ဗျား အချောင်သေနေဦးမယ်...”

သူသည် စွေတုံးလျှူအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ရဲ့ သဘောထားကို ခင်ဗျား နားလည်သလား...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

“သဘောတူပါတယ်...”

စွေတုံးလျှူက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“အခြေအနေအရ ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ဟာ မှား တယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူးဗျာ...”

ကျင်းကျဆင်းက စွေတုံးလျှူအား စူးရှစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျား အခု ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ...”

စွေတုံးလျှူက စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ခု ခင်ဗျားတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်ကူးမိပါတယ်...”

သူသည် ပါးတစ်ချက် ကွန့်လိုက်ပြီး...

“ခက်တာက ဒီနည်းက မတန်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်”

ကျင်းကျဆင်းက ထပ်မံမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမှာ တခြားနည်းလမ်းကောင်းများ မရှိတော့ဘူး လား...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး...

“မရှိတော့ဘူးဗျာ...”

ကျင်းကျဆင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာတော့ နည်းလမ်းကောင်း တစ်ခုရှိတယ်...”

စွေတုံးလျှူက မေးဆက်မြဲလိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦးဗျာ...”

ကျင်းကျဆင်းက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ စားသောက်လိုက်ရင် ကောင်း မယ်လို့ ထင်တယ်...”

စွေတုံးလျှူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟ... ခင်ဗျား နည်းလမ်းက ကောင်းလှချည်လား...”

သူတို့သည် ဝိုင်းဖွဲ့၍ စားသောက်နေကြသည်။

အယ်သုန်းသလဲ

၂၃၂

အရက်များကိုလည်း အဆက်မပြတ် သောက်နေကြသည်။
စွေတုံးလျှူသည် အရက်ကို အတော်များများ သောက်မိ

သည်။

ကျင်းကျဆင်းက ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။

“စွေတုံးလျှူ... ခင်ဗျား အားရပါးရ သောက်စမ်းပါ...”

ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်ထပ်ပွဲကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ပေါ့...”

သူသည် ကျင်းကျဆင်း နောက်ဆုံးပြောလိုက်သော စကား
ကို ကြားလိုက်ရပြီး အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

၂၃၃

❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အနု (၃၀)

အယ်သုန်းသလဲ

နေဝင်ဆည်းဆာ၏ ရောင်ခြည်ဖြစ်သည်။

နီရဲ၍ နေ၏။

ပင်လယ်ရေများသည် ဆေးနီများဖြင့် ဆိုးထားသည့်
အလား နီရဲနေလေသည်။

စွေတုံးလျှူ သတိရလာသောအခါ ရှောင်ထင်းက သူ့အနား
၌ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“မင်းနိုးလာပြီလား...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့... ကျင်းကျဆင်းတို့ ပြန်သွားကြပြီ မဟုတ်
လား...”

ရှောင်ထင်းက ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“သူတို့ ပြန်သွားကြပါပြီ...”

စွေတုံးလျှူက သိချင်စေဖြင့် ဖျာပျာသလဲ မေးလိုက်လေ
သည်။

“တိမ်ဖြူမင်းသမီးကို သူတို့ဆီ ရောက်အောင် ပို့လိုက်ပြီ မဟုတ်လား...”

ရှောင်ထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့... ပို့လိုက်ပါပြီ... နောက်နှစ်ရက်ဆိုရင် သူတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ကျင်းပတော့မယ်လေ...”

စွေတုံးလျှူသည် အဝေးမှ ဆည်းဆာတိမ်တိုက်များအား ကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့်...

“ကျုပ် သိပ်ဝမ်းနည်းတယ်ဗျာ... ဒီလက်ထပ်ပွဲကို မဟန့် တားနိုင်ခဲ့ဘူး... ကျင်းကျဆင်းကိုလည်း မလုပ်ကြနိုင်ခဲ့ဘူး... ကျုပ်ရဲ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ အကြီးအကျယ် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရတာပဲ... တကယ်တော့ ကျုပ် အသေခံပြီး လုပ်ကြံလိုက် ရင် ကျုပ်ဘဝမှာ အရှုံးဆိုတာ မရှိတော့ဘူးပေါ့...”

ရှောင်ထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူသည် အားမေးနှစ်သိမ့်သော လေသံဖြင့်...

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဇာနည်ပါတယ်ဗျာ...”

စွေတုံးလျှူသည် ရှောင်ထင်းအား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့် လိုက်ပြီး ရယ်မောလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဆုံးရှုံးမှုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရရင် ဘယ်လိုခံ စားရသလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်သလား...”

ရှောင်ထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်နားလည်ပါတယ်ဗျာ...”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဆုံးရှုံးမှု မရှိရင် အောင်မြင်မှု ဘယ်လိုရှိနိုင်မှာလဲဗျာ...”

ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဆုံးရှုံးမှုရဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်ကြရမှာပေါ့ ဗျာ... ကျွန်ုပ် သိပါတယ်ဗျာ... ခင်ဗျားလို လူမျိုးဟာ ဒီလိုဆုံး ရှုံးမှုဒဏ်ကို ခံနိုင်မယ့် လူမျိုးပါ...”

လှေအသင့်ပြင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ရှောင်ထင်းသည် စွေတုံးလျှူ၏ ပခုံးအား ပုတ်ကာ နှုတ်ဆက် စကားပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... စွေတုံးလျှူ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှတွေးပြီး ဝမ်းနည်း မနေနဲ့... စိတ်အေးလက်အေးသာ ပြန်ပါဗျာ...”

စွေတုံးလျှူက ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ... အခုဆိုရင် ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဘာကိုမှ မထား တော့ပါဘူး...”

ထို့နောက်...

သူတို့သည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောကြတော့ဘဲ ရွက်လှေ ကလေးဖြင့် ထိတ်ငါရွာမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေ၏။

မည်မျှကြာသွားသည်ကို မတွေးတတ်တော့ပါ။

လှေကမ်းစပ်သို့ ဆိုက်ကပ်သွားမှ စွေတုံးလျှူ သတိရလာ သည်။

သူသည် လှေပေါ်၌ တစ်ချိန်လုံး အရက်သောက်သဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကုန်းပေါ် ရောက်ရှိလာသောအခါ အတော်စည်ကား

သည့် ချွာကလေး တစ်ခုဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။
 သူ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားသည်။
 အသက် ဆယ်နှစ်နှစ်ခန့်ရှိသော ယောက်ျားလေး တစ်ဦး
 သူထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည်။
 “ဦးက ဘယ်ကလာတာလဲ...”
 ဟုမေး၏။
 သူက ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...
 “ဦးက ပင်လယ်ထဲက လာတာပါ...”
 ထိုလူငယ်က သူ့အား ထပ်ကြည့်လိုက်သည်။
 “ဒါဖြင့် ဘာမှစားရသေးဘူးပေါ့...”
 “ဟုတ်တယ်... ဦးက ဘာမှစားရသေးဘူး... ဘာလဲ
 သူငယ်လေးက ကျွေးမလိုလား...”
 သူငယ်လေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 “ဟုတ်ကဲ့... ဦးက စားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ကျွေး
 ချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ...”
 စွေတုံးလျှူ၏ မျက်ခုံးအစုံသည် နဖူးပြင်ပေါ်သို့ မြင့်တက်
 သွား၏။
 “နေပါဦး... မင်းက ဦးကို ဘာဖြစ်လို့ ကျွေးချင်ရတာ
 လဲ...”
 လူငယ်လေးက ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး...
 “ကျွန်တော် ကျွေးတာမဟုတ်ဘူးဗျ... ”
 သူက ပို၍ပင် အံ့သြသွားလေသည်။
 “ဒါဖြင့် ဘယ်သူက ကျွေးမှာလဲ...”

လူငယ်လေးက သူ၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။
 “ဟိုရောက်ရင် ဦးအကုန် သိရမှာပေါ့...”
 “ဆရာဟူ... ”
 စွေတုံးလျှူသည် အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ယင်း
 သို့ လွတ်ခနဲ ခေါ်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
 ဆရာဟူက သူ့အား နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး...
 “ကျုပ်ကို ဒီမှာတွေ့လို့ မင်းအံ့သြနေတယ်ပေါ့...”
 စွေတုံးလျှူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်ကဲ့... ဆရာဟူက ဒီမှာဘာကိစ္စနဲ့ လာနေတာလဲ
 ဗျ... ”
 ဆရာဟူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...
 “ကျုပ်တို့ ဒီမှာ သတင်းလာစောင့်နေတာပါ...”
 စွေတုံးလျှူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...
 “ဘာသတင်းလဲဗျ... ”
 ဆရာဟူက စကားလွဲလိုက်သည်။
 “ခက်တာက မင်းကျင်းက ထွက်သွားပြီလေ... မင်းသမီး
 ကို လှေပေါ်ထိပ်ပို့ လိုက်ပြီးတာနဲ့ သူ့ကိုလည်း မတွေ့တော့ဘူးလေ”
 စွေတုံးလျှူ၏ ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်တစ်ခု
 ကို ခံစားရလိုက်သည်။ ယခုအချိန်ဆိုလျှင်...
 တိမ်ဖြူမင်းသမီးသည် ကျင်းကျဆင်း၏ ရင်ခွင်ထဲသို့
 ရောက်ရှိနေကောင်း နေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။
 စွေတုံးလျှူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။
 “သတင်းစကားတွေဟာ တစ်ချို့မှန်ချင်မှ မှန်တယ်ဗျ... ”

ကျင်းကျဆင်းဟာ ခပ်များတို့ ထင်သလို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး...

ဆရာဟူက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်လား...”

စွေတုံးလျှူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဆုံခဲ့တာပါဗျာ...”

ဆရာဟူက အေးတိအေးစက် ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက မင်းကို သတ်ပစ်လို့ ရတာပဲ... ဒါပေမယ့် မင်း ကိုတာဖြစ်လို့ မသတ်ဘဲ လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ သိလား... သူ့ရဲ့ ကောင်းသတင်းတွေကို ရှင်ကတစ်ဆင့် လွှင့်ပေးဖို့ပဲလေ...”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

“စွေတုံးလျှူဟာ ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ပဲ...”

သူပြောလိုက်တဲ့ စကားကို အားလုံးကို တစ်ဆွေမတိမ်း ယုံကြည် မယ် မဟုတ်လား...

စွေတုံးလျှူ၏ ရင်ထဲ၌ လေးလံသွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညည် အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ ငါ။

ယင်း ဆူဆူညည် အသံများမှာ ဝမ်းသာသော ဗီတိဖြစ် သော ကြွေးကြော်သံများ ဖြစ်နေသည်။

ဆရာဟူ၏ မျက်ဝန်းအစုံတွင် ဝင်းလက်တောက်ပလာ သည်။

စွေတုံးလျှူအား ခေါ်ဆောင်လာသော လူငယ်လေးသည်

အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုလူငယ်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ နီရဲ နေ၏။

သူငယ်သည် မောဟိုက်နေရင်း...

“သတင်းရောက်လာပါပြီ ဆရာ... ရွှေမင်းသမီးဟာ အောင်မြင်သွားပါပြီ... မနေ့ညကပဲ ကျင်းကျဆင်းကို အောင် မြင်စွာ သတ်လိုက်ပါပြီ ဆရာ...”

ထို တဒဂ်အချိန်တွင် မေးခွန်းများသည် စွေတုံးလျှူ၏ ရင်ထဲ၌ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မည်သူကများ ကျင်းကျဆင်းအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်နိုင် မည်နည်း၊ မည်သူကများ ကျင်းကျဆင်း အစစ်ကို ခွဲခြားနိုင်မည် နည်း၊ နည်းလမ်း တစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်။

သူနှင့် လက်ထပ်မည့် ဇနီးကသာ ကျင်းကျဆင်း အစစ် ကိုခွဲခြား သိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

မည်သည့် ယောက်ျားကမူ မိမိ လက်ထပ်မည့် ဇနီးအား အခြားလူကို လူစားထိုး ပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

စွေတုံးလျှူသည် ယင်းသို့ တွေးနေစဉ်မှာပင် ဆရာဟူက သူ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“အောင်ပြီဟေ့... ကျွန်တို့ အခုအောင်ပြီ... ကျွန်တို့ ကြိုးစားသမျှ အချည်းနှီး မဖြစ်တော့ဘူး...”

သူသည် စွေတုံးလျှူ၏ လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်ပြီး...

“မင်းကိုယ်မင်း ရွှံ့နိမ့်သွားပြီလို့ ထင်နေတယ် မဟုတ်

ဘယ်သူ့ရဲ့သလဲ

၂၄၀

လား... ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ... ဒါပေမယ့် မင်းမရှုံးဘူး... ရှုံး
နိမ့်သွားတာက ကျင်းကျဆင်းပဲလေ...

သို့သော်...

စွေတုံးလျှူက ဝမ်းသာခြင်း မရှိပါ။

သူသည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲ၌...

“ငါမရှုံးဘူးဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား...”

ဟု တွေးတောရင်း လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့်
လျှောက်သွားလေတော့သည်။

သူသည် မေးခွန်းတစ်ခုကို သူ ဘာသာမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ရဲ့သလဲ...”

ထို့နောက် အရှုံးသဖွယ် ပင်လယ်ကမ်းစပ်၌ သူ့အော်လိုက်
သည်။

“ဘယ်သူ့ရဲ့သလဲ...”

ပင်လယ်လေနှင့်အတူ သူ့အော်သံသည် ပဲ့တင်ထပ်ပေါ်
လာသည်။

“ဘယ်သူ့ရဲ့သလဲ...”

“ဘယ်သူ့ရဲ့သလဲ...”

“ဘယ်သူ့ရဲ့သလဲ...”

ပြီးပါပြီ။

တက္ကသိုလ်ဓနလင်းစာအုပ်

